

ONSDAGEN DEN 11 NOVEMBER 2009

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

(Det högtidliga mötet öppnades kl. 15.05.)

1. Högtidligt möte - 20-årsdagen för de demokratiska förändringarna i Central- och Östeuropa

Talmannen. – Innan vi börjar vill jag berätta att jag har haft ett samtal med president Václav Havel. Jag kan försäkra er att vi inte kunde ha föreställt oss något liknande för 25 år sedan!

(Applåder)

Mina damer och herrar! Vi genomför detta högtidliga sammanträde i plenum för att fira att 20 år har gått sedan de demokratiska förändringarna i Central- och Östeuropa.

President Havel, herr rådsordförande, herr statsminister, herr kommissionsordförande, ledamöter, mina damer och herrar, ärade gäster! Det är en ovanligt betydelsefull dag i dag, eftersom Europaparlamentet får besök av en man som betytt mycket för Europas historia.

För två dagar sedan fick vi för andra gången bevittna Berlinmurens fall – denna gång var det symboliska dominobrickor som föll. I dag står Europaparlamentet värd för en person som var en av dem som för 20 år sedan fick dominobrickorna att falla. Han är författare, intellektuell och en underbar människa. Han är en vän till alla som slåss för frihet och mänskliga rättigheter där detta saknas: President Václav Havel. Välkommen, käre Václav!

(Applåder)

Vi får inte glömma bort att det var vanliga människor – arbetare, akademiker och författare – som störtade kommunismen. Miljoner människor bortom järnridån lät sig aldrig kuvas av förtrycket. De hade bara ett vapen mot stridsvagnarna: sina starka hjärtan och sin ihärdiga vilja. De tog många risker under det flera decennier långa förtrycket, men till slut kröntes deras kamp med seger. Människans drömmar är nämligen starkare än betongmurar och blodbesudlade politiska regimer. Men en viktig roll spelades också av alla som från andra sidan järnridån hjälpte dessa människor, så att östblockets invånare förstod att man inte hade övergivit dem. Det var alla dessa människor som möjliggjorde den historiska försoningen mellan öst och väst och Europas återförening. För dem är och förblir Václav Havel en hjälte.

År 1989 gick studenterna i mitt land man ur huse för att kräva Václav Havels frigivning. Kort därefter blev Václav Havel det fria Tjeckoslovariens president – en president för både tjecker och slovakier, och en hjälte för båda dessa folk.

20 år tidigare, 1968, när det tjeckoslovakiska oberoendet började växa fram, var på samma sätt slovakern Alexander Dubček en gemensam hjälte för både slovakier och tjecker.

Herr president – min käre Václav! År 1987 trycktes två av dina pjäser av den underjordiska oppositionen. Omslaget etsade sig fast i minnet på mig: En teckning av en liten, moloken gubbe som ser övergiven ut och inte verkar särskilt väl rustad för sin tillvaro. Han håller upp två fingrar i en segergest. En liten, obetydlig människa. Budskapet är lika tydligt som omissskänligt: varje människa är född fri och har rätt att leva ett fritt liv. Det är den stora utmaningen för vårt parlament, som företräder de fria européerna.

Låt mig inleda med en kort presentation. Det är en film som påminner om vad som hände i Europa för mer än 20 år sedan.

***

Mina damer och herrar! Här inför oss står Václav Havel.

Han började skriva redan som mycket ung man och slutade aldrig, inte ens under sina fyra fängelsevistelser som sammanlagt uppgick till fem år. Han har alltid skrivit uppriktigt, ärligt, känsligt och vackert.

Charta 77 uppstod som ett nätverk mellan de tjeckoslovakiska och polska oppositionsrörelserna. Sedermera anslöt sig också oppositionen i andra östländer. Václav Havel var rörelsens primus motor. Han kämpade modigt och mycket ödmjukt för sanningen, i likhet med Zbigniew Herbert, en oppositionell diktare som skrev: "I någon liten mån hade vi det mod som krävdes, men i grund och botten var det en fråga om god smak."

Václav, låt mig lyckönska dig till att alltid ha haft så god smak!

Mina damer och herrar! President Václav Havel.

(Applåder)

Václav Havel, före detta president i Republiken Tjeckien. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för att ni bjudit in mig och för att jag får möjlighet att tala till er, när det i dagarna är 20 år sedan dramatiken då de stängda gränserna öppnades, taggtråden klipptes upp och murarna som skilde Europas nationer åt revs. I Tyskland delade muren ett och samma land. Detta betydde slutet för blockuppdelningen av inte bara Europa, utan till stor del hela världen. Det var en så historisk stund att den fick många att tro att inget ont kunde inträffa i världen i framtiden.

Så var inte fallet. Naturligtvis tog historien inte slut. Desto viktigare är det därför att ta fasta på detta jubileum för att reflektera över situationen inte bara i dag, utan i synnerhet också i framtiden. Jag vill bidra med fem synpunkter som berör Europas enande.

Ingen av oss var riktigt förberedd på att järnridån skulle försvinna så oväntat snabbt. Det kunde vi inte heller vara; det hade varit onormalt. Därför vidtog en tid som präglades av olika specifika dilemman, av att vi var osäkra och utredde olika alternativ. Till slut tog Nato det modiga steget att släppa in nya medlemsländer. Därigenom garanterades deras säkerhet, och de kunde inrikta sig på att förbereda sig inför ett EU-inträde. Därefter öppnade unionen uppriktigt sina dörrar för de nya demokratierna i Central- och Östeuropa. Av och till uppstår olika svårigheter med länderna, men det är bara naturligt. En demokratisk politisk kultur kan inte byggas upp eller återuppväckas från en dag till en annan. Det tar tid, och på vägen uppstår en mängd oväntade problem som behöver lösas. Det var i modern historisk tid som kommunistregimer för första och förhoppningsvis sista gången kom till makten. Därmed föll det också på vår lott att vara först med att uppleva det postkommunistiska fenomenet. Vi fick hantera följderna av ett långvarigt styre som byggde på rädsla, och alla risker i samband med att tillgångar omfördelades på ett sätt som saknar motstycke i historien. Hindren var och är många, och än så länge har vi bara en mycket begränsad erfarenhet av situationen.

Men jag tror ändå att väst gjorde rätt. Alla andra lösningar hade medfört en lång rad ytterligare problem och blivit ännu mer dyrköpta, inte bara för väst utan för oss alla. Vi hade då kanske inte bara fått se en ny, riskfylld utveckling med maktkamper om inflytande, eller den ena sidans direkta dominans över den andra. De stater som utestängts av väst hade då med all sannolikhet blivit en tummelplats för diverse nationalister, populisterna och deras väpnade miliser. Kanske hade till och med farliga regionala lokala konflikter brutit ut. Risken var desto större eftersom någon regelrätt fredskonferens, av för alla välkända skäl, aldrig ägde rum efter andra världskriget, som på ett bindande, tydligt och varaktigt sätt kunde ha slagit fast hur länderna skulle uppträda mot varandra i efterkrigstidens Europa. Jag tror att många flaggviftare, som fram till helt nyligen höll sig till hammaren och skäran, blixtsnabbt skulle ha bytt till nationella flaggor. Hur det kan gå i sådana lägen har vi sett i det forna Jugoslavien. Det är ju också välkänt att varje spöke alltid väcker andra spöken till liv. Ingen kan därför säga om inte smittan skulle ha gripit över på Västeuropa. Vi lever i en globaliserad tid, där varje lokal konflikt lätt kan växa till en internationell konflikt.

Således valdes den historiskt mest närliggande metoden, som också var smidigast i praktiskt avseende. Man kunde också betrakta metoden som ett sätt att gemensamt ta ansvar för den historiska utvecklingen, vars rötter delvis sträcker sig tillbaka till de demokratiska ländernas kortsynta eftergiftspolitik.

Sammanfattningsvis är den avsevärda huvudvärk som vi bereder EU i dag värd besväret. Alla andra sätt att agera hade helt uppenbart varit mycket värre och mycket mer riskfyllda. Under dessa omständigheter kan vi bara be européerna om tålamod och förståelse.

Vad kan vi då erbjuda Europa? Ja, det är frågan. Jag har länge ansett att vi själva har en direkt skuld. Efter att ha genomlidit den totalitära epoken borde vi på ett övertygande sätt ha skildrat våra upplevelser för andra och ha omsatt alla våra slutsatser i konkreta åtgärder. Det är ingen enkel sak, och jag är inte så säker på att vi har lyckats med detta ännu. Totalitära eller auktoritära samhällsskick har ofta en näst intill omärklig upprinnelse, och social kontroll kan anta mycket subtila former. Det är först nu, långt i efterhand, som många

av oss inser hur förslaget man ibland snärjde oss i det totalitära spindelnätet. Allt detta har gjort oss mycket försiktiga. Detta bör vara vårt bidrag för att garantera att det som vi varit med om aldrig upprepas.

Vad är det då som krävs? A och O är att vi entydigt uttrycker vår solidaritet med alla som i dag kämpar emot totalitära eller auktoritära regimer var som helst i världen. Ekonomiska hänsyn eller andra sårbarheter får inte gå ut över vår solidaritet. Även små, märkliga och välmående kompromisser kan få ödesdigra följder, om än indirekt och först på längre sikt. Ondskan nöjer sig aldrig med eftergifter. Det ligger i dess natur att utnyttja alla eftergifter för sina egna syften. Dessutom har ju Europa dåliga erfarenheter av vad eftergiftspolitik kan leda till. Vårt stöd kan betyda mer än vi tror för frihetsorienterade människor eller personer som frispråkigt vittnar om situationen i Nordkorea, Burma, Iran, Tibet, Vitryssland, Kuba eller vilka andra länder som helst. Samtidigt hjälper vi också oss själva, genom att bygga en bättre värld och behandla varandra bättre. Vi blir med andra ord bättre på att leva upp till det faktiska innehållet i de värden som vårt samhälle säger sig förespråka.

Europaparlamentets Sacharovpris tilldelades nyligen den ryska organisationen Memorial, som övervakar respekten för mänskliga rättigheter i Ryssland. Jag tror att detta var en viktig markering. Jag minns vilket genomslag det fick i mitt eget land när Frankrikes president en gång mot regimens vilja inbjöd oss oppositionella till en arbetsfrukost under ett statsbesök. Sådant kan verka bagatellartat, men så är det inte. I ett totalitärt samhälle är det helt enkelt så att en enda frukost eller studentdemonstration som slås ned kan utlösa en historisk händelseutveckling, om omständigheterna är de rätta.

Varje människas identitet skapas dels av de medfödda egenskaper som gör oss till unika personer, och dels på flera nivåer av något vi kan kalla för vår kollektiva identitet. Var och en av oss skapar i olika hög grad sin egen känsla av samhörighet med familjen, lokalsamhället, regionen, företaget, kyrkan, samhället, de politiska partierna, nationen, den civiliserade världen och, till syvende och sist, med alla människor på vår planet. Allt detta visar att vi har olika former av hem, oavsett om dessa definieras geografiskt, ideologiskt, språkligt, etniskt eller på något annat sätt. Dessa hem skapar vi själva tillsammans. Här spelar också vår patriotism i olika former in – mål, samhörighetskänslor, läggning, stolthet, egenskaper, traditioner, seder, vanor och särdrag. Världen är kort sagt ett lapptäcke, liksom hela mänskligheten och var och en av oss.

Ur denna känsla av kollektiv samhörighet växer kollektiv suveränitet fram på ett naturligt sätt. Vi har viss suveränitet på varje identitetsnivå, men aldrig hundra procentig suveränitet, vilket ju också är ouppnåeligt. En princip finns det: att dessa olika former av suveränitet ska komplettera och helst inte stå i strid med varandra.

Ni förstår säkert att jag tar upp denna fråga nu eftersom diskussionerna om den europeiska konstitutionen och om Lissabonfördraget till stor del handlar om relationen mellan nationell och europeisk suveränitet. Svaret är givet: De två ska komplettera varandra. Bara för att jag känner mig som europé upphör jag inte att vara tjeck. Tvärtom, faktiskt: Som tjeck är jag samtidigt europé. Lite poetiskt brukar jag uttrycka det som att Europa är våra fosterländers fosterland.

Jag är samtidigt övertygad om att vi får se en allt starkare europeisk suveränitet i framtiden. Jag vet inte hur snabbt eller långsamt det går, och jag vet inte hur vindlande färdvägen blir, men jag vet att integrationsprocessen måste fortsätta. Den är ju, när allt kommer omkring, en av de viktigaste, för att inte säga livsavgörande, frågorna inte bara för européerna, utan för alla människor. Skälet är uppenbart. Vi lever i dag i en enda global civilisation. Ägaren till ett grönländskt fiskeri kan vara bosatt i Taiwan och samtidigt vara delägare i en brasiliansk bank, eller äga en tjeckisk gruva, och driva hela verksamheten från sin dator på Island. På en sådan spelplan kommer olika övernationella, överstatliga och kontinentala gemenskaper att spela en allt viktigare roll. Det betyder inte slutet för nationalstaten, vare sig nu eller i framtiden. Men nationalstaterna sluter sig samman. Det kommer de att fortsätta med, för att kunna handla gemensamt på många områden. Redan den tekniska och ekonomiska utvecklingen gör detta helt nödvändigt. Men samtidigt som detta hotfulla enande rycker allt närmare i hela världen kan konstitutionerna i olika mindre gemenskaper mellan stater som på olika sätt står nära varandra vara ett viktigt sätt att ge nationella eller regionala identiteter ett bättre skydd.

När stater steg för steg fredligt sluter sig samman gagnar detta naturligtvis också den fredliga samexistensen. Har inte flertalet av de gångna seklernas krig utkämpats mellan nationalstater? Finns det något bättre sätt att jaga bort nationalismens alla spöken än praktiskt samarbete mellan nationer? Principen om suveränitet på flera nivåer är förstås bara godtagbar om den har stöd bland invånare och politiker. Jag märker i mitt land att människorna – i mitt fall alltså tjeckerna, men så är det kanske även i många andra länder – ofta talar om "vi" och "de". Med "de" åsyftas de ondskefulla utlänningarna där borta i Bryssel. Men finns inte vi själva också i Bryssel? När vi delar upp världen i ett "vi", som självfallet utgörs av idel goda människor, och ett "de", som

utgörs av människor som av någon anledning är ondskefulla och till varje pris vill skada oss, så visar det bara hur lite vi har förstått själva integrationsprincipens innebörd. Även detta behöver vi tålmodigt ta itu med.

Vi sitter alla i samma båt, och fartyget håller rätt kurs. Det kommer att fortsätta hålla rätt kurs om alla passagerare känner sitt gemensamma ansvar och inte bara manövrerar för egen vinnings skull. Vi kan inte etablera vår styrkeposition eller särart i en ny gemenskap genom att högljutt hävda egna, vagt definierade nationella intressen för att dölja vår osäkerhet. Vi behöver i stället målmedvetet verka för att komma överens och arbeta hand i hand med alla andra.

Europa har i århundraden varit hjärtat i vår planets civilisation, och har definitivt haft den synen på sig självt även när det saknades fog för det. Europa ansåg sig därför ha rätt att exportera sin kultur, sin religion och sina uppfinningar till hela världen, vare sig detta efterfrågades eller ej. Exporten av dessa värden åtföljdes ofta av våld. Man kan till och med hävda att hela den moderna civilisationen har sina rötter i Europa – inte bara de värden som är omistliga för världen, utan också den kortsynthet som är så vanlig i dag. Europa bör dra lärdom av detta och axla sin mantel på ett nytt sätt, som innebär att Europa slutar att tvinga på världen något, utan enbart söker vara en inspiratör. Europa blir blott en förebild, vars idéer andra gärna får låna, men utan att vara tvingade till det.

Det är svårt att hitta ett hörn av världen vars länder har en lika hög koncentration av nationaliteter, etniska grupper, minoriteter och minoriteter bland andra minoriteter. De senaste årtiondena har Europa ändå lyckats skapa en av de övernationella konstellationer i världen där samsynen kanske är som störst. Det viktigaste är dock att denna gruppering inte växte fram till följd av att starka parter med våld kuvade svaga parter, vilket har varit det historiska mönstret. Tvärtom har den vuxit fram till följd av praktiska överenskommelser. Integrationen har därmed flyttat från slagfältet till konferensbordet. Detta faktum kan, om inte annat, utgöra en stor utmaning för omvärlden.

Jag nämnde att övernationella strukturer blir allt viktigare i världen i dag. Jag anser att den bästa politiska lösningen de närmaste årtiondena vore ett slags kreativt, partnerskapsbaserat och snarare moraliskt än politiskt orienterat samarbete mellan dessa stora övernationella eller kontinentala sammanslutningar, som bygger på minimikrav på det sociala området. För att fungera behöver naturligtvis dessa förbindelser bygga på två grundläggande principer: dels att parterna är jämbördiga på alla områden, och dels största möjliga öppenhet. Om exempelvis oro för inställda olje- eller gasleveranser får endera parten att ta på sig skygglappar och helt bortse från mord på frihetsorienterade journalister och andra missförhållanden som vederbörande normalt skulle ta upp utan att tveka – då bygger förbindelserna inte på partnerskap, utan på lögn. Äkta partnerskap är att berätta för varandra om allt man tänker, med andra ord att både tala sanning och klara av att själv ta till sig hela sanningen.

Det är tack vare den europeiska integrationen som det så länge har rått fred i merparten av kontinenten. Faktum är att integrationen utgör ett unikt försök att skapa en demokratisk statsfederation. Det varken är eller kommer att bli fråga om en federation i alla avseenden, eller ens om en federation i traditionell mening. Det är helt enkelt ett nytt fenomen. Tänk om detta försök kunde inspirera andra! Men det är inte det viktigaste. Jag tror att EU här kan inspirera omvärlden med något ännu mer djupgående än modellen för internationellt samarbete. Här menar jag möjligheten att gottgöra Europas många tvivelaktiga försök att bestämma eller påverka hur hela den nuvarande civilisationen ska utformas. Kanske är detta en rörelse som redan så sakta håller på att komma igång.

Vad jag syftar på här är ett avståndstagande från läran om vinstmaximering till varje pris utan hänsyn till långsiktiga och permanenta följder; från vår dyrkan av kvantitativ tillväxt i allt snabbare takt; från det primitiva målet att vi ska komma ikapp eller överträffa USA eller Kina eller något annat land; från vår farliga och planlösa kolonisering av jorden; från vår tanklösa utplundring av planeten utan hänsyn till miljön eller till framtida generationers intressen. Jag syftar också på smarta sätt att spara energi och på att staters framgång inte bör mätas i termer av ökad konsumtion, utan tvärtom i termer av den konsumtion de avstår ifrån.

Allt detta förutsätter givetvis att en förändring börjar äga rum i hjärtat hos dagens européer. De bör känna en lite större ödmjukhet när de ställs inför kosmologins senaste rön. De bör reflektera över vad som händer efter döden, och vördnadsfullt sänka sina huvuden inför världsalltets gåtor. De bör, kort sagt, komma närmare evigheten och oändligheten, precis som fallet var under tidiga europeiska utvecklingsskeden. Vi behöver allvarligt begrunda att inga handlingar någonsin kan göras ogjorda, att ett minne av allting bevaras någonstans – om så bara i form av ljusstrålar – och att det därför inte finns någon evig förlåtelse.

Men låt oss återgå till frågan om hur Europa kan vara en partner till andra. Flertalet av mänsklighetens krig har varit konflikter om gränser, det vill säga territoriellt motiverade. En viktig lärdom vi kan dra av detta är

att inte bara nationalstater utan också övernationella gemenskaper alltid bör vara helt på det klara med var de börjar och slutar. Oklara eller omtvistade gränser har utlöst många katastrofer. Även EU bör inse detta och vara tydlig med sin gränsdragning gentemot omvärlden. Om unionen vill avskaffa någon gräns måste den först veta var gränsen löper. Den bör således verka för en storskalig geografisk självidentifiering som omfattar hela planeten. Även på det sättet skulle unionen kunna göra en viktig och konkret insats för det som vi alla åstundar, nämligen fred på jorden mellan alla folk och länder.

När européer överlägger om delad suveränitet handlar det i regel om unionens institutionella uppbyggnad. Det är bra att unionen på senare år med sådan framgång har ägnat denna fråga så mycket kraft. Det är just därför som jag väljer att skåda vidare in i framtiden på det här området. Ni är ledamöter i ett parlament som har utsetts genom direkta val. Man har lagt sig vinn om att antalet ledamöter från de olika länderna ska stå i proportion till invånarantalet. Som jag ser det borde Europaparlamentet – det enda organ som samtliga européer har varit med och utsett i direkta val – få betydligt mer att säga till om än det faktiskt har i dag. Lagstiftningsuppgiften bör därför mer uttryckligt övergå ifrån den verkställande till den lagstiftande makten. Europaparlamentet får inte göra intryck av att enbart vara ett exklusivt smycke som unionen pryder sig med.

Jag anser att ett annat, mindre organ så småningom bör inrättas vid sidan av parlamentet. Medlemsstaternas parlament borde utse dess ledamöter inom sig, och alla medlemsstater ha samma antal ledamöter. På så sätt, eller med någon liknande lösning, skulle två problem lösas på en och samma gång. För det första skulle det undanröja intrycket i vissa av medlemsstaternas parlament att de har stängts ute från det europeiska beslutsfattandet. För det andra skulle det garantera att medlemsstaterna är helt jämbördiga i åtminstone ett unionsorgan. Ett sådant organ skulle naturligtvis bara sällan sammanträda, och då på begäran av ett visst antal medlemsstater. Det skulle bara behandla frågor som erfordrar enhällighet. Denna lösning skulle också göra fördelningen av kommissionsposter mindre komplicerad, så att den inte behöver ske med beaktande av nationalitet, samtidigt som den skulle förenkla rösträkningen i Europeiska rådet. För min egen del känns det viktigare att våra kommissionsledamöter verkligen är ledande fackmän inom sina arbetsområden, än att befattningarna till varje pris tillfaller mina landsmän eller till och med mina partikamrater.

Europeiska rådet är för närvarande en märklig blandning av verkställande och representativ makt. Till och med rådets ställning behöver förtydligas. Jag anser att rådet ska vara något i stil med statschefen i en parlamentarisk demokrati – ett slags kollektivt överhuvud för statsfederationen, som är delvis osynligt och delvis synligt. Och naturligtvis ska den synlige företrädaren vara en enskild person som blir en för alla begriplig galjonsfigur, med andra ord en president. Befattningen finns förankrad i Lissabonfördraget, och denna person blir mycket betydelsefull. För vi får inte glömma att när kollektiva statsöverhuvuden uppträder så förebådar detta i regel ett lands upplösning. Jag hävdar inte att detta också kan inträffa i en övernationell gemenskap. Men jag tror ändå att det är bäst med en enskild person någonstans i toppen som blir en symbol för hela det komplicerade maskineriet och som gör det lättare att få grepp om det.

Jag har åtskilliga gånger tidigare sagt att jag tycker att det vore utmärkt om det någon gång i framtiden fanns en tunn, lättbegriplig och läsbar europeisk konstitution som till och med skolbarn kan förstå, samtidigt som hela det övriga materialet – tusentals sidor i dag – blir rena bilagor till detta. Stadgan om de grundläggande rättigheterna är den text som uttrycker de värden och ideal som unionen bygger på och strävar efter att följa och beakta i sina beslut. Denna stadga skulle passa som en naturlig, organisk beståndsdel, eller kanske rentav en första avdelning, av en sådan konstitution.

Jag har en sista synpunkt som i någon mån för mig tillbaka till utgångspunkten. På långt håll liknar Europeiska unionen ett genomteknokratiserat organ som bara sysslar med ekonomi och pengar. Det eviga käbblet om budgetar, kvoter, tullar, skatter, bestämmelser för näringslivet och diverse andra föreskrifter kanske behövs. Jag vill inte alls döma ut detta. Jag tror till och med att den ökända rekommendationen eller standarden för hur man ska laga gulasch, som många europaskeptiker sköt in sig på, snarare var avsedd att skydda något specifikt tjeckiskt eller ungerskt än att angripa den berörda medlemsstaten och dess identitet.

Men jag tror ändå att unionen i ännu högre grad behöver lyfta fram och synliggöra de aspekter som verkligen räknas, det vill säga de andliga och värderingsmässiga grundvalarna. Unionen är historiskt unik genom att vara ett försök att skapa en stor, övernationell gemenskap utan tidigare förebild, som bygger på respekt för människans friheter och värdighet, på en äkta formell demokrati som inte bara är dekoration, och på tron på förnuft, anständighet och möjligheten att föra en dialog på jämbördiga villkor såväl internt som med vilken annan part som helst. Den bygger självfallet också på respekt för enskilda nationer och deras traditioner, landvinningar, territorier, hem och de landskap där hemmen finns – liksom givetvis på respekten för mänskliga rättigheter och på solidaritet mellan människorna.

Europas rika andliga och kulturella historia har många rötter: Antiken, judendomen, kristendomen, islam och senare renässansen och upplysningstiden hör till dem. Det har skapat oomtvistliga värden som EU visserligen säger sig stödja, men som ofta ses som enbart en trevlig förpackning för det som verkligen räknas. Men är inte i själva verket dessa värden värdefullare än allt annat? Anger inte dessa värden inriktningen på allt det övriga?

Det jag nu efterlyser är vare sig revolutionerande, banbrytande eller radikalt. Allt jag säger är att vi bör begrunda det som ligger till grund för Europas enande lite djupare. Vi bör anstränga oss mer för att odla vår europeiska identitet. Vi har ett moraliskt rättesnöre som vi medvetet måste förhålla oss till och som sträcker sig bortom en värld där bara kortsiktiga egoistiska fördelar räknas, en värld som inte leder någon vart, där bara kvantifierbara välstånd indikatorer beaktas.

Det är nu 20 år sedan avgrunden som delade Europa överbryggades. Jag är helt övertygad om att kontinenten aldrig mer kommer att godta en sådan uppdelning. Tvärtom kommer den att bli en plats för, och en källa till, en solidaritet och ett samarbete som fördjupas alltmer. Tänk om ändå Schillers "Till glädjen" för oss och våra efterkommande kunde bli något mer än en dikt som hyllar vänskapen mellan folken. Tänk om "Till glädjen" kunde bli en associationsladdad symbol för allas vår strävan att skapa en mänskligare värld.

(Stående ovationer)

Talmannen. – Mina damer och herrar! Om det hade funnits ett Sacharovpris för 30 år sedan hade du, Václav, varit vår ledande kandidat. I dag behöver du, som väl är, inte längre priset, eftersom det gamla och det nya Europa har upphört att existera och det bara finns ett enda Europa. I dag är det vår plikt att som politiker respektera försonings- och solidaritetstänkarna, de två värden som unionen har vuxit fram ur. Låt oss därför göra vårt bästa för att de inte ska falla i glömska.

Stort tack än en gång, president Havel. Tack, herr statsminister, herr minister, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande Barroso och fru kommissionsledamot, för att ni kommit hit.

Václav, ditt besök här i Europaparlamentet betyder mycket för oss. Våra dörrar står alltid öppna för Europas hjältar. Tack så mycket för att du kom hit. Vi ska minnas ditt anförande och önskar dig allt gott.

(Långa och ihållande applåder)

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.50.)

2. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 22 oktober 2009.

3. Parentation

Talmannen. – Jag har med stor sorg erfarit att vår före detta ledamotskollega Lady Diana Elles avled den 17 oktober. Lady Elles var europaparlamentariker under åren 1973 till 1989, verksam som Europaparlamentets vice talman 1982 till 1987 och ordförande i utskottet för rättsliga frågor. Jag ber er att ställa er upp för att hålla en tyst minut till minne av vår framlidna kollega.

(Parlamentet höll stående en tyst minut.)

4. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

5. Anmodanden om fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

6. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

7. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

8. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

9. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

10. Anslagsöverföringar: se protokollet

11. Inkomna dokument: se protokollet

12. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 22 oktober 2009 i enlighet med artikel 137 i arbetsordningen har delats ut. Följande ändring har föreslagits av de politiska grupperna:

Onsdagen:

Titeln på kommissionens uttalande om den politiska situationen i Honduras med beaktande av valet den 29 november 2009 ändras och ska lyda på följande sätt: "Uttalande av kommissionen – Den politiska situationen i Honduras".

Ioannis Kasoulides, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! PPE-gruppen godtar inte att den titel avseende Honduras som fanns med på föredragningslistan ändras. Förslaget går ut på att den del av titeln som syftar på valet den 29 november ska tas bort. Valet är en mycket viktig del av hela debatten, och vi anser att titeln bör kvarstå oförändrad.

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag anser att vi ska behålla det nya förslaget, eftersom det när allt kommer omkring ändå är uppenbart att förhandlingarna i Honduras har misslyckats. Parterna har inte lagt fram något gemensamt förslag om valet. Valet är olagligt, eftersom den sittande presidenten kom till makten genom en statskupp. Jag uppmanar därför parlamentet att gå med på presidiets förslag och ta bort formuleringen om valet.

Alojz Peterle. – (SL) Jag anser definitivt att vi inte ska ändra i föredragningslistan. Jag var med i den delegation från Europeiska folkpartiet som besökte Honduras och kunde förskaffa sig inblick i läget där. Det är inte alls sant att valet den 29 november äger rum på grund av händelserna i juni. Valet utlystes sex månader dessförinnan och har inget särskilt samband med den senare politiska händelseutvecklingen, som inte heller kan ha uppmuntrat nya kandidater att ställa upp. Jag anser också att valet den 29 november är en del av lösningen, snarare än en del av problemet. Allt talar för att vi bör behålla föredragningslistan oförändrad och stödja den demokratiska utvecklingen i landet i framtiden.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE). – (ES) Herr talman! Jag har en ordningsfråga. Jag har inte mitt röstkort med mig, eftersom den omröstning som ska genomföras nu inte var inplanerad. Jag begär att ni antecknar min önskan att rösta för att föredragningslistan ska förbli oförändrad. Den här gången går det inte att ersätta mig med en maskin.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Till alla som har samma problem vill jag säga följande: Tack, men var snälla och begär inte ordet. Vi kan anteckna de önskemål som var och en av er har, men kan inte ta någon hänsyn till dessa vid omröstningen eller rösträkningen. De kommer enbart att framgå av protokollet, inte av rösträkningen. Jag beklagar, men ni bör alltid ha med er röstkortet, för omröstningar kan äga rum när som helst.

(Parlamentet förkastade förslaget.)

(Arbetsplanen fastställdes.)⁽¹⁾

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

(Sammanträdet avbröts kl. 16.05 och återupptogs kl. 16.15.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

13. Slutsatser för Europeiska rådets möte 29 och 30 oktober inklusive mandat och befogenheter för Europeiska rådets ordförande och den höge representanten för Unionens utrikes- och säkerhetspolitik/kommissionens vice-ordförande samt sammansättningen av den nya kommissionen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rapporten från Europeiska rådet och uttalandet av kommissionen – Slutsatser för Europeiska rådets möte 29 och 30 oktober inklusive mandat och befogenheter för Europeiska rådets ordförande och den höge representanten för Unionens utrikes- och säkerhetspolitik/kommissionens vice-ordförande samt sammansättningen av den nya kommissionen.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Det är roligt att vara tillbaka här och kunna rapportera för er om resultatet av Europeiska rådets möte, som visade sig bli en synnerligen komplicerad utmaning.

Jag ska berätta hur läget var kvällen före Europeiska rådets möte. Vi stod i löpande kontakt med Prag och andra huvudstäder. Hur skulle vi lösa tjeckernas begäran angående stadgan om de grundläggande rättigheterna? Det fanns många olika bud, och flera andra medlemsstater begärde undantag och särbehandling.

Däremot var budskapet tydligare om klimatförändringen, som var den andra huvudfrågan vid mötet. Ett antal medlemsstater meddelade att de inte var redo att göra bindande utfästelser om klimatfinansiering, alltså om att finansiera anpassnings- och begränsningsåtgärder i utvecklingsländer.

Med tanke på detta är jag nöjd med resultatet av mötet. Jag ska gå igenom det viktigaste.

Inför klimatkonferensen i Köpenhamn i december var det Europeiska rådets målsättning att fortsätta att gå i spetsen på klimatområdet. Men vi ska inte inbilla oss något – förhandlingarna var både långa och besvärliga. Våra diskussioner utmynnade dock till slut i att Europeiska rådet ställde sig bakom kommissionens bedömning på 100 miljarder euro per år fram till 2020. Rådet bedömde att det internationella offentliga stödet behöver vara i storleksordningen 22 till 50 miljarder euro senast samma år.

Det är bara tio år kvar till 2020. Vi behöver öka tempot, och rådet konstaterade att vi under perioden 2010–2012, utöver de nämnda beloppen, behöver en global finansiering som motsvarar 5 miljarder euro årligen.

Slutsumman får fastställas när vi ser vad Köpenhamnskonferensen gav. EU och medlemsstaterna är redo att dra sitt strå till stacken, om andra viktiga aktörer vidtar jämförbara åtgärder. Det känns mycket glädjande att vi vid Europeiska rådets möte kunde enas om ett starkt mandat på det här området.

För några dagar sedan återvände jag hem efter förhandlingarna med premiärminister Manmohan Singh vid toppmötet mellan EU och Indien i New Delhi. Och dessförinnan, i förra veckan, överlade jag med president Barack Obama vid toppmötet mellan EU och USA i Washington.

Överenskommelsen i Europeiska rådet gav EU en mycket stark förhandlingsposition. Vår enighet gjorde att vi kunde sporra övriga parter med trovärdigheten i behåll. Vi kunde lägga fram våra åtaganden. Vi kunde säga vad vi förväntade oss. Och vi kunde också, än en gång, gå i spetsen på ett område som är avgörande för alla medborgare.

Mötet i förra veckan behandlade också den ekonomiska och finansiella situationen. Visserligen finns indikationer på att det ljusnar för världsekonomin, men Europeiska rådet framhöll att vi inte får nöja oss med det. Nästa år kommer, med ett undantag, alla medlemsstater att överskrida treprocentsgränsen för budgetunderskottet, och vår totala BNP-minskning sedan ingången av 2008 är 4,7 procent. Detta är två goda argument för att vi inte ska avsluta våra stödåtgärder förrän vi vet att återhämtningen varar. Fram till dess behöver vi stärka förtroendet och fortsätta att arbeta med våra strategier för hur vi ska lösa situationen.

Europeiska rådet gjorde viktiga framsteg beträffande att stärka tillsynen av finansmarknaderna. Vi har nått bred enighet om att inrätta en europeisk systemrisknämnd.

Ordförandeskapet kommer nu att börja överlägga med Europaparlamentet om dessa förslag. Vi vill nå en överenskommelse om ett paket för inrättande av en ny tillsynsstruktur. Vi vill se till att den finansiella kris som nyligen drabbat oss inte upprepas.

När allt detta är färdigt och under genomförande måste vi inrikta oss på att slå vakt om arbetstillfällen. Mer än fem miljoner européer har redan blivit av med jobbet, och långt fler än så kommer att bli arbetslösa framöver. Det är vår uppgift att bryta trenden.

När jag den 15 juli föredrog det svenska ordförandeskapets prioriteringar för er, sade jag att EU behöver gå stärkt ur krisen. Jag sade att hanteringen av den ekonomiska och finansiella krisen var en av våra viktigaste uppgifter. Så är det fortfarande. Därför avser vi att återkomma till dessa viktiga frågor vid Europeiska rådets möte i december.

Ett annat viktigt mötesresultat var att vi antog EU:s strategi för Östersjöregionen, som bygger på ett initiativ från parlamentets sida. Vår ambition för strategin är att vi med dess hjälp ska kunna ta itu med de allvarliga miljöutmaningarna för Östersjöns del, och bidra till att göra regionen ekonomiskt framgångsrik. Jag är övertygad om att initiativet får positiva återverkningar på fler håll i Europa, att det för regionerna närmare varandra och ökar hela EU:s konkurrensförmåga.

Vi har också överlagt om rättsliga och inrikes frågor. Vi välkomnade att det går så bra med genomförandet av åtgärder mot olaglig migration i Medelhavsområdet, och har efterlyst ytterligare insatser på ett antal enskilda områden.

Jag förstår att ni också vill diskutera institutionella frågor nu under eftermiddagen. En stor del av överläggningarna handlade givetvis om detta.

En nyckelfråga var faktiskt just hur vi ska få Lissabonfördraget att träda i kraft snabbt. Det är avgörande för att vi tillsammans ska kunna ta itu med de utmaningar som väntar oss.

Konsultationerna var många och mycket invecklade, men till slut lyckades vi förankra Tjeckiens önskemål.

När detta godkännande getts var president Václav Klaus beredd att underteckna fördraget, vilket han – som ni alla vet – sedermera gjorde för en vecka sedan. Tjeckien deponerar just nu det slutgiltiga ratifikationsinstrumentet hos de italienska myndigheterna. Därmed träder Lissabonfördraget i kraft den 1 december. Jag vet att en överväldigande parlamentarisk majoritet här delar min glädje och lättnad över att vi nu kan sätta punkt för denna utdragna prolog till de institutionella reformerna.

Europeiska rådet utvärderade också hur det går med förberedelserna inför vissa andra fördrag. Rådet enades om riktlinjerna för den europeiska avdelningen för yttre åtgärder och uppmanade den framtida höga representanten att lägga fram ett förslag om hur avdelningen ska organiseras och arbeta.

Sedan har vi personfrågorna. Vi behöver tillsätta de befattningar som inrättas genom Lissabonfördraget. Vi behöver i samråd med er utse en ny kommission. Jag avser att sammankalla ett möte mellan stats- och regeringscheferna den 19 november för att nominera Europeiska rådets ordförande, den höge representanten och rådets generalsekreterare.

Jag vill framhålla att den höge representanten måste nomineras innan vi utser kommissionen, och att nomineringen behöver föregås av lämpliga kontakter med parlamentet. Som ni vet blir vederbörande också vice-ordförande i nästa kommission, och därför erfordras parlamentets godkännande.

Jag ska inte spekulera om vilka personer som kommer att utses, men låt mig påpeka att det inte bara är individerna som räknas, utan också deras verksamhetsområden och arbetsmetoder.

Tack vare Europeiska rådets möte i förra veckan har vi kommit betydligt längre, inte bara på en av de viktigaste punkterna, utan också med andra frågor som är avgörande för Europas och vår planets framtid.

Jag uppskattar att mina kolleger haft en sådan konstruktiv inställning till de utmaningar som vi alla står inför. Men ni vet lika väl som jag hur mycket som återstår att göra. Jag kan lova att jag kommer att vara synnerligen upptagen de närmaste veckorna. Jag ser fram emot att fortsätta vårt nära samarbete med parlamentet om en rad viktiga frågor.

Det återstår nu faktiskt bara 25 dagar till Köpenhamnskonferensen. Den ekonomiska krisen är långt ifrån över, men vi har ett starkt mandat inför klimatförhandlingarna. Vi är fast beslutna att fortsätta samarbetet för att utveckla nya tillväxtkällor och förbättra sysselsättningsläget.

Jag uppskattar att parlamentet fortlöpande har gett oss sitt stöd. Jag ser fram emot att besvara era synpunkter.

José Manuel Barroso, *kommissionens ordförande*. – (EN) Herr talman! Låt mig komplettera statsminister Fredrik Reinfeldts bedömning av Europeiska rådets möte genom att kommentera två saker. Det gäller dels den politiska aspekten, och dels de institutionella frågorna.

På det politiska området var det viktigaste som vi levererade den mycket betydelsefulla överenskommelsen om våra åtgärder mot klimatförändringen. Vi vet alla att detta är besvärliga frågor. När så mycket står på spel blir färden aldrig strapatsfri. Faktum är att Europeiska rådets möte gav ett bättre resultat än jag först vågade tro. Kommissionens siffror godkändes under förutsättning att hårda villkor uppfylls.

Budskapet är tydligt: Europeiska unionen är redo inför Köpenhamn och redo att följa upp sina utsläppsminskningar med ett kraftfullt förslag om klimatfinansiering, helt i linje med kommissionens förslag i september, och det både på längre sikt och avseende så kallad snabbstartsfinsiering.

Om vi vill att utvecklingsländerna ska infinna sig vid förhandlingsbordet med seriösa begränsningsåtaganden, så måste industriländerna lägga pengarna på bordet. Vi bedömer att utvecklingsländerna 2020 behöver ytterligare cirka 100 miljarder euro årligen för att hantera klimatförändringen. Siffran har Europeiska rådets fulla stöd, precis som uppgiften om den troliga andelen internationellt offentligt stöd och enigheten om att EU ska stå för sin beskärda del av kostnaderna.

Men det är också uppenbart att övriga parter behöver visa att de kan leva upp till våra höga ambitioner. Vår politik går inte ut på att EU ska storma fram i täten, med en vag förhoppning om att andra ska ansluta sig. Det handlar om att använda en stark förhandlingsposition för att åstadkomma så stora internationella utsläppsminskningar som möjligt.

När jag i förra veckan besökte Washington och New Delhi, påmindes jag om hur långt dessa två partner till oss har kommit under det gångna året eller så. Man kan säga detsamma om andra länder, exempelvis Kina. Vi ska naturligtvis fortsätta att respektera det viktiga kravet på att allas vårt gemensamma ansvar för klimatförändringen åvilar parterna i olika hög grad. Men, som jag ofta brukar säga i dessa dagar: Vi sitter alla i samma båt, och EU kommer att fortsätta sina ansträngningar för att alla övriga aktörer ska ge ett meningsfullt bidrag. Vi behöver fortsätta att inrikta oss på slutmålet, det vill säga ambitiösa, seriösa och kontrollerbara utsläppsminskningar som garanterar att vi inte överskrider målet: att temperaturökningen ska vara mindre än 2 °C.

Hur är då utsikterna inför Köpenhamn? Det verkar nu troligt att Köpenhamnskonferensen inte utmynnar i det som vi arbetat för och kommer att fortsätta att arbeta för, nämligen att vi enas om ett regelrätt klimatavtal. Men för den skull ska vi inte finna oss i något mindre än ett avgörande genombrott i dessa förhandlingar. Till syvende och sist är det innehållet och inte formen som räknas. Jag anser att vi bör försöka få till stånd en helt färdig överenskommelse, som bygger på verkliga politiska åtaganden, som kan träda i kraft snabbt och där alla viktiga parter medverkar både ifråga om utsläppsminskningar och finansiering. Vi bör också fortsätta att kämpa för en slutlig överenskommelse om ett bindande avtal. För att det ska ske behöver vi arbeta med förenade krafter under de veckor som återstår till Köpenhamnskonferensen.

Vi har precis visat att vi, med gemensamma krafter, kan enas om ett fördrag som har gäckat oss mycket länge. Det var det andra viktiga resultatet av Europeiska rådets möte: Undanröjandet av de sista politiska hindren för en slutgiltig ratifikation av Lissabonfördraget. Nu kan vi se framtiden an med tillförsikt, för som statsminister Fredrik Reinfeldt sade kommer Lissabonfördraget att träda i kraft i början av nästa månad. Faktum är att kommissionen håller på att arbeta med genomförandet. Som en första konkret åtgärd inledde kommissionen i dag samrådet om medborgarinitiativet.

Jag vill ge statsminister Fredrik Reinfeldt en eloge för att han med så säker hand styrt skutan i hamn. Det svenska ordförandeskapet har uträttat ett utomordentligt arbete med att få Europeiska rådet att enas till slut. Men nu behöver vi ta itu med övergången, och helt naturligt inriktar vi oss på att utse dem som ska fylla de nya befattningarna.

Det är inte min sak ha synpunkter på kandidaterna till posten som Europeiska rådets ordförande. Om vi ser till den institutionella sidan av saken hoppas jag, som kommissionsordförande, dock starkt att stats- och regeringscheferna utser en person som blir en energisk ledare för Europeiska rådet – en ordförande som är en hängiven europavän och som kan ge långsiktig stadga åt Europeiska rådets verksamhet. Det gäller både internt, så att vi kan ange prioriteringar för längre tidsperioder än sex månader i taget, och mot omvärlden, så att vi med den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitikens hjälp kan skicka ut konsekventa signaler till våra partner i världen.

Jag avser att arbeta hand i hand med Europeiska rådets nye ordförande, eftersom det är ett partnerskap som allt hänger på. Vi behöver på stats- och regeringschefsnivå enas om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik som Europeiska rådets ordförande ska föra på Europeiska unionens vägnar. Det behövs också en samsyn beträffande alla de gemenskapsbehörigheter där kommissionsordföranden ska företräda EU enligt fördraget. Det handlar om allt från ekonomi och handel till utvidgning, utvecklingsfrågor, energi och rättsliga frågor. Jag är fast besluten att detta partnerskap ska göra EU starkare och slagkraftigare, såväl internt som gentemot omvärlden.

Samma sak går förstås också att säga om den höge representanten. Jag tillstår mitt särskilda intresse för detta, eftersom den höge representanten samtidigt blir en av kommissionens vice-ordförande. Orsaken är delvis rent pragmatisk: Nomineringen av den vice kommissionsordföranden/höge representanten gör, i likhet med medlemsstaternas övriga nomineringar till kommissionen, att jag kan övergå till att bestämma hur nästa kollegium ska se ut och till att fördela dess arbetsområden. Men det finns även en politisk orsak: Jag är övertygad om att vår utrikespolitik ger mycket bättre resultat med en vice kommissionsordförande/hög representant. Till stöd har vederbörande en stark avdelning för yttre åtgärder, som under samma tak samlar både gemenskapens behörigheter och de europeiska expertkunskaperna om diplomatiska förbindelser mellan regeringar.

Så till kommissionen som helhet. Jag vill att kommissionen ska bestå av dugliga och hängivna européer, och att den ska utnyttja sin initiativrätt till fullo. För att så ska ske genomför jag just nu mina slutliga överläggningar med medlemsstaterna. Jag har uppmanat dem att presentera kandidater, även kvinnor. Sedan beslutar jag vilka arbetsområden de får. Arbetsområdena fördelas inte på enskilda länder utan på personer som brinner för vårt europeiska projekt.

Jag vill också att kommissionen ska ha ett starkt demokratiskt mandat. Därför kommer jag att respektera den parlamentariska utfrågningsprocessen här in i minsta detalj. Vi får inte dra benen efter oss när det gäller att tillsätta den nya kommissionen, men vi får inte heller ta genvägar med utfrågningarna. Jag ser fram emot att i nästa vecka diskutera med talmanskonferensen hur vi ska göra med detta.

Lissabonfördraget ger oss bättre möjligheter att leva upp till medborgarnas förväntningar. Det hänger framför allt på vår politiska vilja om vi ska lyckas tillvarata dessa möjligheter. Fördraget ger oss handlingsförmåga, men vi behöver också ha viljan att handla gemensamt.

Därmed har jag återvänt till vår utgångspunkt tidigare i eftermiddags. Utan de engagerade och hängivna människor som åstadkom det oerhörda för 20 år sedan hade det Europa som parlamentet företräder inte existerat – ett förenat och fritt Europa där vi visar varandra solidaritet. Vi behöver tända den lågan igen. Vi behöver återuppväcka 1989 års anda. Om vi bara är lika engagerade och hängivna, så är jag övertygad om att vi lyckas.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Europas 27 medlemsstater har ratificerat Lissabonfördraget. Nu måste det ge resultat.

Det måste ge resultat i institutionellt avseende, och framför allt genom att inrätta ansvarsfulla befattningar snabbt. Det måste ge resultat på klimat- och energiområdet. Och sist men inte minst måste det ge resultat genom att åstadkomma en ekonomisk återhämtning.

Tjeckiens president har undertecknat Lissabonfördraget, och ratifikationsprocessen är antligen över. Jag vill tacka Fredrik Reinfeldt.

Det är en utveckling som givetvis tilltalar Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som har satt stark prägel på fördraget. Men nu är det hög tid för den allmänna debatten i Europa att handla om annat än institutionerna, som bara är redskap för att förverkliga politiska ambitioner. I stället bör vi ägna oss åt själva ambitionerna.

Det är därför som min grupp uppmanar er, herr Reinfeldt, att göra ert yttersta för att vi snarast ska enas om namnet på rådets ordförande och den höge representanten. Det är därför som min grupp uppmanar er, herr Barroso, att – när medlemsstaterna väl har nominerat sina kandidater – fördela arbetsområdena så snart som möjligt före utfrågningarna i Europaparlamentet. Dessa bör för övrigt genomföras med största möjliga grundlighet.

Det är nog inga nyheter för herrarna Reinfeldt och Barroso om jag säger att diskussionen om vilken profil kandidaterna ska ha enbart intresserar det mikrokosmos som finns i Bryssel.

Jag ställer än en gång frågan: Vad vill medborgarna? De vill att deras problem med arbetslöshet, kreditmarknad och utbildning blir lösta. De vill att Köpenhamnskonferensen om klimatförändringen slutar överraskande framgångsrikt. Och de vill att vi ser till att 2009–2010 års vinter inte präglas av att gasbrist försätter halva kontinenten i en omöjlig situation.

För oss, för Europas institutioner och alldeles särskilt för Fredrik Reinfeldt är det därför en plikt att få upp ångan i det europeiska snälltåget, så att det inte längre behöver stanna till vid varje station!

Alla här i parlamentet inser hur svår uppgiften är. Ni måste göra en känslig avvägning mellan kandidaternas politiska inriktning, geografiska ursprung och receptivitet, samt likabehandlingsaspekten. Men det är en plikt att snarast få till stånd en slutlig uppgörelse i rådet, precis som det är parlamentets och parlamentsutskottens plikt att fälla sin dom över besluten på ett sätt som är ansvarsfullt och överensstämmer med det europeiska allmänintresset. Jag hoppas än en gång att detta blir en av det svenska ordförandeskapets framgångar, men för att åstadkomma detta nu behöver vi vara synnerligen snabba i vändningarna.

Klimatförändringen är ännu viktigare än de institutionella frågorna. Det är bara några veckor kvar till Köpenhamnskonferensen. Jag vill framför allt ge en eloge till Europeiska rådet, som än en gång visat sin vilja att fastställa och planera kvantifierbara mål för klimatåtgärderna och för minskningen av koldioxidutsläppen. Genom att utgå ifrån att våra partner är lika villiga som vi själva att göra bindande åtaganden visar rådet sin ansvarsfulla inställning.

Det vore otaktiskt av Europa att lägga alla sina kort på bordet före Köpenhamnskonferensen och låta USA, Kina, Indien och våra andra partner ange tempot. USA, Kina och Indien är i dag globala stormakter som också måste ta sitt ansvar. Europa tar sitt ansvar, men vi kan inte på egen hand rädda planeten. En politisk uppgörelse i Köpenhamn räcker inte. Det som räknas är att staterna gör kvantifierbara åtaganden.

Det första jag tog upp var att vi måste åstadkomma resultat. Först och främst gäller detta den ekonomiska återhämtningen och sysselsättningen, två områden som hänger ihop. Även om det verkar som om tillväxten tar fart igen, så är A och O att återhämtningen verkligen skapar nya arbetstillfällen, och att återhämtningen är robust och äger rum på en marknad som är såväl öppen som reglerad och fri från protektionism.

Det är detta som verkligen oroar européerna och som Europa och medlemsstaterna behöver prioritera, vid sidan av alla vardagliga administrativa bekymmer. Vi har i dag kunnat konstatera att det var beslutsamma människor som lyckades riva muren för 20 år sedan. Jag vill uppmana Fredrik Reinfeldt att sätta fart på stats- och regeringscheferna!

Hannes Swoboda, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr Barroso! Det kanske är en ren tillfällighet – och en lyckosam sådan – att diskussionen hålls direkt efter Václav Havels anförande. Han har påmint oss om hur viktig den här processen var för tjugo år sedan. Jag föddes bara några kilometer väster om järnridån, men det kunde lika gärna ha varit på andra sidan. På den tiden befann jag mig i den sovjetiska ockupationszonen, och jag såg de ungerska flyktingarna 1956 och flyktingarna efter Pragvåren 1968, bland andra min parlamentskollega Libor Rouček. I och med Lissabonfördraget fullföljs den process som förenar Europa.

Václav Klaus hade antagligen ingen särskild tanke bakom att slutföra ratificeringen just den månad när vi firar tjugooårsjubileet av Berlinmurens fall, men det är en lycklig omständighet att fördraget blir giltigt just nu, även om det ännu inte trätt i kraft.

Nu är det dags att fatta beslut om personer. Jag avundas er inte den uppgiften, herr Reinfeldt. Men jag skulle vilja be er eller fråga er om följande: Är ni redo att i era samtal med regeringscheferna de närmaste dagarna se till att vi även geografiskt sett får en någorlunda bra jämvikt, som representerar det nya Europa? Är ni redo att också se till att kanske öka andelen kvinnliga företrädare? Det här säger jag inte bara med tanke på Cecilia Malmström och Margot Wallström som sitter här. Har dagens EU råd med så få kvinnor på toppositionerna, och det gäller även min egen grupp? Är det den bild som EU vill förmedla till medborgarna i dag? Parlamentets talman har redan nämnt detta. Det är naturligtvis inte ert fel om det inte sker, men jag ber er att åtminstone betona under samtalen att vi behöver en bättre geografisk jämvikt och könsfördelning i EU för att markera att vi företräder hela befolkningen i Europa.

Ni nämnde den höga representanten. Är ni redo att även se till att det står klart att den höga representant som ni utser inte får fulla befogenheter förrän ratificeringen har ägt rum och det finns ett beslut i parlamentet? Jag är förstås medveten om det tidsglapp som kommer att finnas, men det måste stå klart att den höga representanten, som även får rollen som kommissionens vice ordförande, behöver parlamentets godkännande. Vi måste vara mycket noggranna och samvetsgranna när vi ger vårt godkännande. Vi måste vara tydliga med

att vi i synnerhet på detta område tar vår uppgift på allvar, och dessutom, herr Barroso, kan vi nog lova er att vi ska genomföra utfrågningarna korrekt och noggrant, men också med sikte på att fatta beslut så snabbt som möjligt, eftersom medborgarna i EU kräver att vi arbetar och kommer fram till avgöranden snabbt i stället för att ägna månader åt diskussioner om olika personer.

Det sista jag vill kommentera här är finanskrisen som ni nämnde, eftersom även den är ett stort bekymmer för oss. Med rätta nämnde ni arbetslösheten, som kommer att öka även i fortsättningen. Ni sade också att vi inte kan avveckla stödåtgärderna så länge arbetslösheten är av denna omfattning, för medborgarna förväntar sig också att vi inte accepterar en så hög arbetslöshet i det nya EU som vi har nu.

Sedan har vi debatten om skatt på finansiella transaktioner. Jag vet att den redan har överlämnats åt andra vid fem tillfällen, men det är troligen också viktigt att vi för den diskussionen, för att visa att vi menar allvar med kontrollen och inte önskar oss ett högt skattetryck. Men vi bör vara tydliga med att vi tänker använda alla de instrument som bidrar till att stävja spekulationer, och att resurserna främst är till för att hjälpa de banker som ändå fått problem samt för att förhindra en ny kris. När det gäller detta måste vi sända ut tydliga signaler.

Chefen för Goldman Sachs sade nyligen något som man verkligen behöver smälta, nämligen att han bara är en bankman som utför Guds arbete. Det är med säkerhet ett synnerligen cyniskt och kanske hädiskt uttryck, men det visar vilken mentalitet vissa av dessa personer har. De spekulerar i Guds namn, rent ut sagt. Vi ska inte påstå att vi fullbordar Guds verk genom budgetförordningen, utan vi måste i stället utföra ett mänskligt verk för att skydda människorna på denna kontinent mot arbetslöshet och spekulationer. Jag hoppas att ni kommer att fortsätta sända ut tydliga signaler i linje med detta under resten av det svenska ordförandeskapet.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att gratulera Fredrik Reinfeldt och naturligtvis även Cecilia Malmström till ratificeringen av Lissabonfördraget. Man bör betona att det är tack vare er beslutsamhet som detta blivit möjligt. Det är tack vare er känsla för kompromisser som vi till slut nått målet. För det har funnits många pessimister, däribland parlamentet, som tyckt att vi skulle vänta till efter det brittiska valet eller inte ens fortsätta att vänta på en ratificering av fördraget. Därför är det tack vare er, och jag tackar er nu på allas vägnar för det arbete som gjorts. Det innebär att nästan tio års arbete nu kröns av framgång.

Jag vill också tacka er för dagens debatt, för att ni gått med på att tillsammans med gruppordförandena diskutera utformningen av befattningarna unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och Europeiska rådets ordförande samt kommissionens sammansättning, eftersom det här är den enda debatten om denna fråga. Jag måste säga att man inte fått insyn i något annat! Vi läser mycket i tidningarna, och det är bra att vi ändå får veta lite i pressen om vad som pågår, men jag tycker att vi i framtiden måste tänka på hur vi ska få bättre insyn i denna process, som är oerhört viktig för EU.

Nu ska jag yttra mig om nomineringarna och kommer att ta upp synpunkterna i lite omvänd ordning.

Herr Barroso! Jag börjar med kommissionens sammansättning, eftersom det är den viktigaste frågan ur parlamentets perspektiv. Det är vårt ansvar, eller rättare sagt, det är ert ansvar, men det är tillsammans med er som vi måste fatta beslut. Det är vi som övervakar, vilket inte är fallet med Europeiska rådets ordförande.

Det vi ber er göra nu för första gången i era förslag är att dela upp ansvarsområdena i grupper. Vi föreslår faktiskt att ni skapar fyra portföljgrupper i kommissionen, för det första yttre åtgärder, för det andra innovation, klimatförändring och hållbarhet, för det tredje allt som har att göra med finansiell och ekonomisk rätt och för det fjärde inrikesfrågor.

Detta är absolut nödvändigt. Varför inte inrätta vice ordförande som verkligen skulle leda och ta ansvar för var och en av grupperna, som verkar vara resultatet av sunt förnuft inom kommissionen? En fördel med denna typ av organisation skulle vara att kommissionens arbete skulle förbättras ytterligare under ert ordförandeskap. Dessutom måste kommissionen också ha en jämn könsfördelning. Jag tycker att det är er uppgift att ta hänsyn till detta i valet av kandidater.

När det gäller den andra synpunkten, nämligen posten unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, är det viktigaste att vi får någon som vill föra en konsekvent gemensam utrikes- och säkerhetspolitik (GUSP) och en konsekvent gemenskapspolitik och någon som även står upp för mänskliga rättigheter och för in detta perspektiv i alla uppgifter som han eller hon utför. Slutligen måste vi ha någon som tror på en kraftfull europeisk avdelning för yttre åtgärder. Det är de tre viktigaste delarna i denna persons profil. Vi behöver någon som verkligen tycker att GUSP och gemenskapspolitiken måste integreras, vilket är helt logiskt, eftersom personen även kommer att vara vice ordförande i kommissionen.

Nu kommer jag förstås till den tredje befattningen, den som det talas mest om, den som så att säga är den mest attraktiva av alla, nämligen Europeiska rådets ordförande. Herr Reinfeldt, min grupp vill framföra tre synpunkter i denna fråga. Det är bara synpunkter, eftersom det är rådet som bestämmer. Lyckligtvis får parlamentet ändå lämna synpunkter och kan göra det öppet.

Först och främst måste det snarare vara en roll som *chairman* [ordförande] än som *president* [president], för att använda två engelska ord. Därtill måste den besättas med någon som tror på europeisk integration. Man måste ju trots allt vara katolik för att kunna bli vald till påve! Så om vi nu väljer en ordförande i Europeiska rådet måste vi välja någon som tror på europeisk integration, inte en skeptiker, som ibland är fallet ...

Slutligen måste personen tro på gemenskapsmetoden, för att man ska vara säker på hans eller hennes starka övertygelse om europeisk integration. Det är gemenskapsmetoden som är drivkraften i EU, inte mellanstatligheten! Mellanstatlighet är ett koncept för stora länder, även om det lyckligtvis finns stora länder som inte tror på metoden med mellanstatligt samarbete. Det är gemenskapsmetoden som Europeiska rådets ordförande måste stå för.

Jag har en sista sammanfattande synpunkt. Jag ber naturligtvis Fredrik Reinfeldt att nå enighet i rådet och att låta utnämningarna till och fördelningen av de olika rollerna återspegla den proeuropeiska koalitionen som finns i parlamentet. Därför behöver vi egentligen en kompromiss som ändå återspeglar sammansättningen av den proeuropeiska sammanslutning som driver EU framåt inom Europaparlamentet.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Reinfeldt, herr Barroso! Jag tror att det är just minnet av de historiska händelserna för tjugo år sedan som kastar nytt ljus över dispyten om hur man ska förverkliga alternativen efter ratificeringen av Lissabonfördraget. Václav Havels utmärkta ord och hans idéer om Europa, å ena sidan, och de bagatellartade diskussionerna om personer och befattningar som pågått i bakgrunden i rådet, å andra sidan, passar på något vis inte ihop.

Ur mitt perspektiv ser det ut som om lättningen över att Lissabonfördraget ratificerats efter nästan tio år nu ger utrymme för oro över huruvida det hela kommer att motarbetas eller inte i medlemsstaternas regeringar. Men vad vi i stället måste sträva efter – särskilt med tanke på hur kraftfulla applåder vi gav till Václav Havels anförande – och vad vi faktiskt måste uppnå är enighet om att vi behöver utse starka män och kvinnor till EU:s toppbefattningar samt att individuella intressen måste stå tillbaka, och det gäller även för de länder som faktiskt är emot en utökad integration.

Herr Reinfeldt, jag kan ännu inte gratulera er, för hittills ser jag inget av dessa starka män och kvinnor i ledningen för EU:s politik.

Jag kan tyvärr inte heller instämma i den enorma hyllning som vissa har framfört för vad vi har uppnått inför Köpenhamnsmötet. Jag kom just tillbaka från den senaste förberedande FN-konferensen i Barcelona, och våra förväntningar inför Köpenhamnsmötet blir allt mindre, vilket även bekräftades vid toppmötet här i Bryssel.

Det är fel att vi i Europa nu har intagit ståndpunkten att vi faktiskt redan har gjort allt vi kan och att det nu hänger på alla andra. Om man ser till vad EU faktiskt redan har gjort för en effektiv klimatskyddspolitik som leder till minskade koldioxidutsläpp, vad som faktiskt har uppnåtts, vilka minskningsmål vi har fastställt och lagstiftningen i vårt klimatpaket, räcker inget av detta för att man ska kunna uppnå tvågradersmålet som det alltid talas om. Det vet alla, även på internationell nivå.

Om vi i Europa nu börjar ifrågasätta om vi verkligen vill ha en bindande överenskommelse, ifrågasätts även ett FN-förfarande som många européer stått bakom i många år. Jag tycker att ni verkligen ska tänka igenom de ståndpunkter ni framför i Köpenhamn. Det finns en sak som jag alltid oroar mig för: Här i parlamentet hör man ofta att hållbara strategier, resurseffektivitet och klimatskydd ska vara de nya hållpunkterna i EU:s ekonomiska och industriella politik. För detta fick också Václav Havel stora applåder. Jag får intrycket att européer – hur mycket de än betonar och applåderar detta – har tappat förtroendet för de framtidsorienterade jobben under den ekonomiska krisen, och att de därför just under den ekonomiska krisen lägger undan de framgångsrika strategierna för nya arbetstillfällen och framtidens marknader. Det gör mig mycket bekymrad. Den ekonomiska krisen är den sämsta ursäkten för att inte vidta ambitiösa åtgärder för klimatskydd. Klimatskydd och ekonomisk utveckling är faktiskt två sidor av samma mynt. Men det framgår inte alls av EU-besluten i rådet.

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Först vill jag gratulera det svenska ordförandeskapet till framgången vid det senaste toppmötet, när det gäller att utarbeta EU:s ståndpunkt om klimatförändringen.

Det är en av våra viktigaste uppgifter att hantera klimatförändringen, och det är en fråga där vi väntar oss och vill att EU ska ha en ledande roll. Den väl avvägda överenskommelsen om finansieringsformer är mycket välkommen och ger unionen en stark ställning i arbetet inför Köpenhamnsmötet.

Men jag måste nämna den diskussion som nu verkar dominera EU:s agenda, nämligen diskussionen om utnämningarna av Europeiska rådets ordförande och den höga representanten. Vi borde börja med att tydligt definiera befattningarnas räckvidd och karaktär, och först därefter slå fast vilka kvaliteter och vilken erfarenhet som krävs hos de personer som ska utses. Det är säkerligen logiskt för rådet att göra formella nomineringar och fråga ut kandidater före beslutet, bland andra eventuellt Guy Verhofstadt.

Men i stället förfaller diskussionen till en sjaskig dispyt mellan regeringschefer, som bara verkar vara intresserade av att skaffa jobb till sig själva, oavsett om de är från små eller stora länder, från norr, söder, öster eller väster, från vänster eller höger, och det handlar inte om huruvida någon faktiskt är den bästa kandidaten för ansvarsområdet.

Vad värre är har vissa till och med försökt att dela upp EU i två medlemskategorier genom att säga att det bara är personer från medlemsstater i Schengen- och euroområdet som är lämpliga. Jag befärar att detta är oacceptabel diskriminering, och det på en historisk dag när vi minns alla dem som stupat i krig och under en vecka när vi minns kristallnattens hemskheter och de tragiska händelser som följde, och när vi har firat alla gärningar som bidrog till kommunismens fall, i Polen där det började, i Ungern, i de baltiska länderna, i länderna i hela Öst- och Centraleuropa och naturligtvis slutligen i Berlin.

Det är rätt att kämpa för frihet och värde åt alla, inte för fina jobb åt några få utvalda.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Lissabonfördraget har ratificerats av alla 27 medlemsstaterna. Många kommer att fira det som en stor framgång, men min grupp kommer inte att delta i firandet. Jag har många gånger uppgett skälen till detta i parlamentet, och jag ska inte göra det igen.

Stadgan om mänskliga rättigheter kommer inte att omfatta medborgarna i tre av medlemsstaterna, och detta gör tyvärr att jag tvekar på EU:s stora framgångar när det gäller att skydda de grundläggande rättigheterna. Jag nämner det särskilt med tanke på vårt högtidliga möte i dag och Václav Havels anförande. Men det är just för att vänstern i EU vill ha en social, fredlig och miljömässigt hållbar europeisk integration som vi även i fortsättningen ska använda fördragets ramar för detta ändamål. Det har vi gjort hittills, och det tänker vi fortsätta med.

I samband med detta kan jag bara välkomna att parlamentet nu får utökade befogenheter. Bland alla lovord, borde man också ha gett regeringscheferna rådet att ägna sitt senaste toppmöte åt mer konkreta politiska frågor. Den största utmaningen som världen står inför är klimatförändringen. Inför klimatkonferensen i Köpenhamn har EU tyvärr förlorat sin ledande roll, som var självpåtagen. För det första motsvarar inte innehållet i åtagandena om att minska koldioxidutsläppen det verkliga behovet. För det andra är det oacceptabelt att EU:s medlemsstater uppenbarligen vill undvika att ta sitt ekonomiska ansvar, även om vi i nuläget inte har råd att vänta med att agera.

Det handlar inte om huruvida Sverige snart är en vinodlingsregion, även om jag skulle unna er det. Det handlar faktiskt om överlevnad och i övrigt om freden i världen. Klimatförändringen orsakar redan fattigdom och svält, och den gör att miljoner människor tvingas fly från sina hemtrakter. Var och en i denna kammare har säkert någon gång talat om att de globala utmaningarna inte kan hanteras på nationell nivå. Klimatskydd, fred och fattigdomsbekämpning är just sådana utmaningar. Om EU inte agerar på ett konsekvent och förebildligt sätt när det gäller detta kommer EU att förlora i internationell betydelse.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Den nya befattningen Europeiska rådets ordförande, som alla verkar vara ganska engagerade i, är en utnämning för bara två och ett halvt år framåt och med mycket få uttryckliga befogenheter. Så någon borde tala om för Tony Blair att han inte ska bli så upprörd om han inte får den!

I samband med Lissabonfördraget blir tjugohundratalets verkliga helige romerske kejsare, vår tids Karl den Store, med en makt långt mer omfattande än någon tidigare, naturligtvis kommissionens ordförande, vår egen José Manuel Barroso. Och det här säger jag trots Barrosos kommentar om partnerskap.

Men det är något helt annat med unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. Det finns en stor budget för att inrätta nya beskickningar, och jag måste påpeka att denna befattning även utgör ett hot mot de permanenta stolarna i FN:s säkerhetsråd, som innehas av Storbritannien och Frankrike, herr Daul.

Men det stora problem som EU:s medlemsstater står inför är inte att det finns för få beskickningar, utan att det finns för många arbetslösa. Här har vi firat tjugoförsta dagen av Berlinmurens fall – och det med rätta. Men nu har vi fått en ny Berlinmur, inte längs nationsgränserna utan inom medlemsstaterna. Denna mur går mellan yrkespolitikerna i det politiska etablissemanget och folket.

Det är lite för sent att efterfråga insyn nu, herr Verhofstadt. Vissa av oss här kommer att fortsätta tala för folket och höja rösten mot de institutioner som har för lite demokratisk legitimitet. EFD-gruppen har redan påpekat detta vid flera tillfällen och kommer att göra det igen.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Demokrati kräver en revolution, och det är aldrig fel, herr Dartmouth, att tala om vikten av insyn, herr Verhofstadt. Särskilt ni i det svenska ordförandeskapet skulle kunna vara ett lysande exempel på detta och faktiskt tala om för oss vad som pågår vid kohandeln om toppbefattningarna. Den är helt ovärdig det europeiska projektet. Och även José Manuel Barroso skulle kunna föregå med gott exempel vid utnämningen av ledamöterna i kommissionen. Tyskland och Österrike är dåliga förebilder när det gäller detta, och tyvärr även andra länder.

Det finns personer med rätt kvalifikationer här i kammaren, men de har ingen chans att bli godkända. Nu när Lissabonfördraget har antagits ber jag er att vara modiga och ärliga och erkänna att beslutsgången måste präglas av mycket mer tydlighet och insyn, när det gäller kommissionen och toppbefattningarna. Med så mycket expertis måste det gå att hitta bra personer i Europaparlamentet i stället för att leta fram dem i den ena eller andra regionen.

Fredrik Reinfeldt, rådets ordförande. – (EN) Herr talman! Jag tackar ledamöterna så mycket för alla värdefulla kommentarer och frågor.

Precis som någon sade har det tagit ganska lång tid att få 27 medlemsstater att ratificera. Vi har diskuterat fördraget i många år, och jag blir alltid förvånad när jag sedan får frågor om hur snabbt vi kan sluta följa denna konstitution, eftersom jag måste bygga mitt arbete på fördragen. Där fastslås att de beslutande organen för rådets ordförande är premiärministrarna och regeringscheferna i EU. Det är faktiskt vad som står i fördragen.

Dessutom ser jag det som ett uppenbart problem att de flesta som nämns för närvarande är regeringschefer i olika EU-länder. Det är faktiskt en känslig fråga att framställa sig som kandidat till ett jobb som man kanske inte får, och därigenom signalera till folket att man lämnar landet och sedan komma hem igen och säga "Ja, jag är fortfarande här!". Jag tycker att vi ska respektera att det har betydelse i denna fråga.

När det gäller utnämningen av den höga representanten kommer ni att få mycket mer insyn och mycket bättre tillfälle till diskussion, eftersom det hör till kommissionen och är ett beslut som fattas efter utfrågningar i parlamentet. Men som svar till Hannes Swoboda, det framgår tydligt av fördraget som träder i kraft den 1 december att den höga representanten direkt kommer att inleda sitt arbete, men att han eller hon måste ingå i den kommission som parlamentet godkänner.

Detta är naturligtvis svårt, men som jag sade sist är det uppenbart att det aldrig var meningen att det skulle bli så som det nu blev. Detta skulle ha varit klart redan före det svenska ordförandeskapet. Det blev en mycket mer utdragen process än någon hade kunnat förutse.

När det gäller jämvikten, som jag också fått höra om, rådgjorde jag i dag för första gången med mina 26 kolleger. Men det är svårt att skapa jämvikt när det gäller bara två personer. Ni nämnde geografisk och könsmässig jämvikt, men den jämvikt som jag främst tar hänsyn till är den mellan mittenvänstern och mittenhögern. Det är svårt att skapa jämvikt, och jag skulle ha behövt fler befattningar för att kunna uppfylla alla kriterier som nämnts här. Det måste vara uppenbart för alla att vi försöker hitta bästa möjliga jämvikt.

Som jag sade kommer vi att försöka uppfylla alla era önskemål i en så snabb process som möjligt nästa torsdag vid vårt toppmöte med tidig middag. Det är vad vi har försökt göra. Det framkom synpunkter på vem som fattar beslutet. Det tar lite tid att rådgöra med alla. Nu är vi 27 medlemsstater. Att rådgöra med alla mina kolleger tar två arbetsdagar. Det är fantastiskt, men det tar tid.

När det gäller klimatet håller jag med Rebecca Harms om att EU inte gör tillräckligt. Jag vill också påminna er om att vi har förutspått en situation där vi behöver öka våra ansträngningar i EU när det gäller bindande mål, men det finns ett behov av villkorlighet. Det återspeglar åsikterna hos många av mina kolleger. De är mycket tydliga med att vi, om vi skulle gå ännu längre i EU, även behöver samma typ av åtaganden från andra delar av världen.

Jag välkomnar att vissa medlemsländer har gått längre. Vi har många exempel på det. I t.ex. mitt land Sverige har vi slagit fast ett nationellt mål på 40 procents minskning till 2020, och det gäller även Tyskland.

Vi måste göra mer, och det är inte vi som försöker tunna ut det beslut vi behöver fatta i Köpenhamn, men det krävs mycket arbete för att få andra att agera. Som jag sade är jag tillbaka från besöken i Indien och Förenta staterna, och jag åker till Kina senare den här månaden, och ledarna måste vara överens för att komma igång med det här. Det är det som är det svåraste. Det är en global utmaning i en värld där vi inte har den sortens övergripande ledarskap eller beslutsfattande som vi har i EU. Därför är det mycket svårare att nå resultat, men vi måste ändå göra det.

Som ni vet står EU bara för 13 procent av utsläppen i världen. Vi kan inte lösa problemet på egen hand, utan andra länder måste också engagera sig, särskilt de som har de största utsläppen, och det verkar vara de som räcker upp handen och säger att de vill stå utanför överenskommelsen. Det är ohållbart, eftersom vi då aldrig kan nå tvågradersmålet.

Under det svenska ordförandeskapet ska vi nu slutligen försöka driva igenom den förbättrade övervakning av finansmarknaden som krävs för att finansmarknaderna ska fungera bättre i framtiden.

Vi ska även inleda diskussioner som kommer att fortsätta under det spanska ordförandeskapet. Diskussionerna kommer att handla om konkurrenskraft, om hur vi ska få arbetsmarknaderna att fungera bättre och om hur vi ska ta oss ur krisen när vi väl ser tydliga tecken på återhämtning. Då handlar det om att å ena sidan lära av de problem vi har haft och å andra sidan skapa finansmarknader som fungerar bättre, men det handlar också om de diskussioner och beslut som krävs för att vi ska få bättre konkurrenskraft och arbetsmarknader som fungerar bättre här i Europa.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja yttra mig kortfattat om några av de direkta frågor som ställdes under debatten.

Låt oss först och främst vara tydliga när det gäller klimatförändringen. EU verkar för ett bindande avtal. Vi har förbundit oss vid Kyotoprotokollet och godkänt det. Alla våra medlemsstater har godkänt Kyotoprotokollet, och vi är för ett bindande avtal inför framtiden. Om det finns någon här som inte vill ha ett bindande fördrag, är det inte EU.

Men verkligheten är sådan att några av de viktigaste parterna helt enkelt inte är redo för detta, så det finns två möjligheter. Den ena är att insistera på något, trots att vi vet att det inte kommer att fungera. Den andra är att försöka nå ett resultat som är så långtgående och ambitiöst som möjligt i Köpenhamn. Jag tror fortfarande att det är möjligt, och vi ska kämpa för det. För att nå en så ambitiös överenskommelse som möjligt i Köpenhamn – åtminstone för kommissionen, och jag är säker på att regeringscheferna håller med – tänker vi fortsätta att verka för ett bindande avtal med tydliga mål för industriländerna och tydliga åtgärder för utvecklingsländerna, bland annat de snabbväxande, stora tillväxtekonomierna som också måste ta ansvar. Dessutom behöver vi stödja utvecklingsländerna ekonomiskt – särskilt de fattigaste och minst utvecklade länderna – eftersom vi vet mycket väl att de inte kommer att kunna göra de anpassningar och ansträngningar för att minska utsläppen som krävs, om de inte får stöd.

(FR) Låt oss vara helt uppriktiga när det gäller den institutionella frågan. Snart ska ett nytt system som är extremt krävande träda i kraft.

De flesta av oss har kämpat hårt för att få det här fördraget, i många år, minst nio år! Efter Nicefördraget ville vi ha ett mer ambitiöst fördrag, och nu måste vi genomföra det. Det är komplext, eftersom vår union är komplex. Det är en union av medlemsstater, en union av medborgare.

Men det viktigaste är just respekten för fördragen. Vi är en union som bygger på rättsstatsprincipen, och den dag när vi slutar att uppfylla vårt åtagande om att helt och fullt respektera fördraget blir utan tvekan den dag när vi misslyckas med att göra vår plikt.

Det är därför helt avgörande i övergången, och när det nya fördraget är genomfört, att respektera fördragen och respektive institutions befogenheter, nämligen parlamentets befogenheter, naturligtvis, rådets befogenheter och kommissionens befogenheter.

Jag hör till dem som tror att EU står still när en institution använder sin makt och sina befogenheter mot de andra. Jag tror att det är ett misstag att agera så. Jag tror att institutionell avund är ett karaktärsdrag hos många mediokra personer. I stället tror jag att vi blir starkare om vi stöder varandra. Jag tror att det ligger helt och

hållet i vårt intresse att ha ett starkt parlament, och det får ökat inflytande i och med Lissabonfördraget, men även att ha ett råd med konsekvent och sammanhängande ledarskap på lång sikt samt en stark kommission.

Dessutom ska det ske i enlighet med fördragen, och jag citerar artikel 17 i Lissabonfördraget – eftersom vi hela tiden talar om det men ibland kan behöva läsa det också – där det står att det är kommissionen som ”ska främja unionens allmänna intresse och ta lämpliga initiativ i detta syfte. Den ska säkerställa tillämpningen av fördragen och av de åtgärder som institutionerna antar i enlighet med fördragen”. Med andra ord är det kommissionens uppgift att kontrollera om fördragen tillämpas eller inte, även i övergången. Det är en befogenhet som kommissionen får genom fördraget och som kommissionen naturligtvis ska utöva inom ramen för sina ansvarsområden.

Därmed är det viktigt att arbeta på partnerskapsbasis för att stärka EU:s institutioner. Vad händer om institutionerna inte fungerar? Medlemsstaterna, och i synnerhet vissa medlemsstater, tenderar då att fatta sina egna beslut utanför institutionerna. Vill vi ha det så? Jag tror inte det. Vi vill att besluten ska fattas inom den institutionella ramen, inom ramen för en union som bygger på rättsstatsprincipen, och följande vill jag säga till er med stor uppriktighet och stort allvar: Låt oss gemensamt stärka våra institutioner.

I dag har vi hört Václav Havels enastående inlägg. Det är enastående, men som Jean Monnet sade: ”Ingenting är möjligt utan människor, ingenting kan bestå utan institutioner.” Nu måste vi skapa starka institutioner, och det kan bara göras i partnerskapsanda. Det är därför som jag bland annat vill tacka för era förslag när det gäller kommissionens organisation och sammansättning. Jag är precis som ni mycket fäst vid gemenskapsmetoden och fördraget, som ger en tydlig uppdelning av ansvaret. Enligt fördraget är det ordföranden i kommissionen som har ansvar för kommissionens organisation, och jag vill inte på något sätt ta avstånd från det.

När jag presenterar kommissionen ska jag därför göra så som alla anspråkslösa upphovsmän gör, nämligen tacka alla dem som gett mig råd och ändå ta mitt fulla ansvar för slutprodukten. I dag har jag fått höra några bra och intressanta förslag, men det avgörande är att förstå följande: Var och en av oss måste utöva sina befogenheter med anknytning till övriga institutioner och naturligtvis med största möjliga hänsyn till vad som är bäst för EU som helhet.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Herr talman! Kommissionens ordförande framförde gratulationer till Fredrik Reinfeldt för att han fört fartyget tryggt i hamn, och med fartyget menade han Lissabonfördraget.

För två år sedan sade jag här i parlamentet att jag befarade att Lissabonfördraget skulle sluta som fisken i Hemingways roman *Den gamle och havet*, där fisken nästan var som en hög med ben när den kom i hamn efter den långa kampen. Jag ser nu att Lissabonfördraget inte kommit i hamn som en hög med ben. Det väsentliga i fördraget finns fortfarande kvar. Tack, herr Reinfeldt! Tack, Cecilia!

Men jag måste säga att jag tror ni gjorde rätt när ni försökte komma överens med Tjeckiens president. Många i parlamentet blev bekymrade över den tjeckiske presidentens beteende, men det finns en spansk poet som menar att när allting är över var allting ingenting. Det viktigaste i slutändan är att fördraget träder i kraft och att vi nu tänker på hur fördraget ska genomföras.

Herr Barroso, jag har inte heller för avsikt att ge er råd om hur ni borde bilda kommissionen, delvis eftersom jag respekterar att kommissionens ordförande är autonom och oberoende. Han har dessutom fått stabilt stöd från oss för att göra detta. När ni presenterar ert kollegium av kommissionsledamöter och ansvarsfördelningen kommer vi att ta ställning för eller emot, men i dag har ni vårt fulla stöd.

Jag har inte heller för avsikt att ge råd till rådets ordförande, men om ni tillåter skulle jag vilja göra er uppmärksam på något som hände under arbetet med konstitutionsfördraget. I det första utkastet, där befattningen Europeiska rådets ordförande kom till, fanns det ett förslag om att denna rådsordförande skulle vara en regeringschef som hade haft befattningen i minst två och ett halvt år (på skämt kallade vi detta för Brutonklausulen, efter John Bruton, eftersom han berättade att han hade varit regeringschef i två år och sju månader och därför skulle vara lämplig för befattningen). Senare strök vi detta villkor – det minns Andrew Duff – och vi strök det på grund av att parlamentet frågade vad det fanns i en premiärministers DNA som saknades i andra dödligas DNA. Varför måste Europeiska rådets ordförande vara regeringschef?

Herr Reinfeldt, ni borde i stället försöka hitta den person som bäst kan representera den moraliska auktoriteten, som kan vara en mäklare för överenskommelser i EU. För att ni ska kunna göra detta har vi gett er ett redskap. Det är att valet av Europeiska rådets ordförande inte behöver vara enhälligt utan kan ske med kvalificerad majoritet.

Därför är det önskvärt med samförstånd, om det är möjligt. Om inte, bör ni använda kvalificerad majoritet för att få fram den bästa personen som Europeiska rådets ordförande.

ORDFÖRANDESKAP: PITTELLA

Vice talman

Marita Ulvskog (S&D). - Herr talman! Jag är glad att det svenska ordförandeskapet har övergett sin ambition att driva på för snabba skiften till exitstrategier som skulle riskera att permanenta den höga arbetslösheten i Europa. Men jag är bekymrad över att allt fler varnar för att klimattoppmötet i Köpenhamn inte kommer att bli den framgång som så många har hoppats på och det har präglat många av inläggen i den här debatten och frågorna till Fredrik Reinfeldt.

Den här pessimismen präglar också slutsatserna från det senaste rådsmötet. Visserligen bekräftar rådet att den utvecklade världen måste minska sina utsläpp med 80–95 % till 2050, men ska vi lyckas med detta krävs ambitiösa åtaganden i närtid, och för att åstadkomma detta måste man lösa frågan om finansieringen av insatser i utvecklingsländerna. Det är de länder som har bidragit minst till klimatförändringen som kommer att drabbas hårdast av dess effekter, och löser man inte finansieringen kommer man inte heller att få till ett klimatavtal.

Vad lovar då rådet? Precis som Fredrik Reinfeldt har sagt här idag har EU lovat att ställa upp med ett skäligt bidrag. För mig är detta en antiklimax. Skulle beslutet ha kunnat vara att EU inte skulle ställa upp med ett skäligt bidrag? För mig är det som att börja sticka på en vante och inte bli klar med mer än tummen. Kommissionen har föreslagit stöd på 5–7 miljarder under de tre första åren. Detta väljer rådet att notera och jag har väldigt svårt att se det som ett åtagande som är någonting värt.

Jag tycker att det är bekymmersamt. Visst finns det problem med USA, med Kina och med andra länders ambitioner, men det finns även stora problem med EU:s hållning och egna ambitioner. Detta skulle kunna rättas till, och om Fredrik Reinfeldt hade behagat vara kvar skulle jag ha velat fråga honom hur det svenska ordförandeskapet tänker skaffa sig ett starkare mandat inför Köpenhamnsmötet. För det får inte misslyckas.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Lissabonfördraget som lyckligtvis har trätt i kraft kommer att ge oss mer demokrati och ett prövningsförfarande inför utnämningen av den höga representanten. Alla kommissionsledamöter kommer hit, så att vi får tillfälle att höra vad de har att säga och pröva dem, och det med rätta. Men Europeiska rådets ordförande blir inte utfrågad här och prövas varken av oss eller av parlamentet i någon medlemsstat.

Hans ställning är illa utformad ur demokratisk synvinkel. Han får inte bli EU:s politiska president. Han måste hålla sig till att vara en ärlig mäkklare mellan medlemsstaternas och rådets olika intressen, och minimikravet för utnämningen är att man når samförstånd i rådet. Guy Verhofstadt nämnde just att när man väljer en påve väljer man en katolik. När vi väljer Europeiska rådets ordförande bör vi välja en europé, med andra ord någon som tror på grundtanken med EU. Det tycker jag är helt rätt. Vi behöver någon som kan föra in det "europeiska" i Europeiska rådet igen.

Om vi inte hade haft den här debatten, som för övrigt efterfrågades av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, i parlamentet, skulle vi alla bara ha diskuterat frågan i medierna eller i korridorerna. Jag tycker att det är nödvändigt med insyn i de kommande utnämningarna.

Till Fredrik Reinfeldt vill jag säga följande:

(EN) Det handlar inte bara om att skapa jämvikt mellan mittenvänstern och mittenhögern, utan det handlar även om att skapa jämvikt mellan mitten, vänstern och högern.

Yannick Jadot (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Klimatförändringen har redan orsakat 300 000 dödsoffer, och om vi inte agerar är det ett brott mot mänskligheten.

Vi vet att det är ett nödläge, vi vet att det inte finns någon plan B, och ändå står förhandlingarna stilla nu. Det är lätt att säga att det är Förenta staternas fel, men vi tycker att även EU har ett enormt ansvar.

EU har tyvärr inte längre någon ledande roll vid klimatförhandlingarna, såsom statsministern hävdar. Om EU:s nuvarande åtaganden gällde hela planeten skulle det bli fyra grader varmare i slutet av århundradet, fyra graders global uppvärmning! Det är oacceptabelt, och det räcker inte längre, vilket José Manuel Barroso mycket riktigt hävdar, att bara gömma sig bakom den legislativa delen av åtagandet.

Oberoende undersökningar visar nu att Japan, Norge och Schweiz är redo att göra mycket mer än EU. Även tillväxtländerna Kina, Sydafrika, Brasilien och Indonesien gör inrikes åtaganden som går längre än vad forskarvärlden begär av dem.

Om man ska lära sig något av Václav Havels anförande, så är det att vara ödmjuk och realistisk. Vi måste sluta låtsas att allt står stilla utanför EU, att världen inte har förändrats sedan Kyotoprotokollet och att EU alltid ligger långt före resten av världen. I och med att rådet inte tar hänsyn till de anspråk som framförts av Europaparlamentet, och i synnerhet av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, har rådet tagit över ansvaret för något mycket allvarligt, nämligen ett misslyckande vid toppmötet i Köpenhamn.

Det är inte för sent. EU kan återta initiativet genom att omedelbart höja sitt minskningsmål till 30 procent och genom att utlova minst 30 miljarder euro i stöd till länderna i söder. På så vis får vi med oss länderna i söder och tvingar fram en överenskommelse med amerikanerna.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Herr talman! Slutsatserna för rådets möte i oktober är en god grund för att begränsa de fullkomligt orealistiska åtgärder som EU förväntas vidta när det gäller klimatförändringen.

I gengäld för de åtgärder vi vidtar mot klimatförändringen bör vi kräva ansträngningar även från Kinas, Förenta staternas, Indiens och Brasiliens sida. Vårt bidrag till ren teknik i utvecklingsländerna får inte förstöra vår egen ekonomi. Vi måste komma ihåg att det faktiskt är ekonomisk tillväxt som gör det möjligt för oss att finansiera de teknologiska förändringar som är avgörande för miljöskyddet.

Uppdelningen av åtagandena inom EU får inte leda till ett läge där länder som utvinner energi ur stora mängder kol betalar två gånger för samma utsläpp – först inom handeln med utsläppsrätter och sedan en andra gång genom stödet till ren teknik i hela världen. Om vi inte överväger denna synpunkt kommer vi att försvaga EU:s ställning i den här debatten.

Mario Borghezio (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För några dagar sedan orsakade ett avgörande vid domstolen i Strasbourg stor skada, eftersom det innebär att den italienska staten inte tillåts ha krucifix synliga i klassrummen. Kommissionen har yttrat sig alldeles för försiktigt om detta. Frågan handlar snarare om frihet än om religion: Det här är en allvarlig överträdelse av subsidiaritetsprincipen.

Om det här nu är ett tecken på vad som ska komma finns det skäl till oro över hur det ska gå med den här frågan i förhållande till Lissabonfördraget. Är vi säkra på att vi inte fortsätter på den här farliga vägen där EU-lagstiftningen undertrycker och kör över medlemsstaternas lagstiftning? Det är en risk som vi måste gardera oss emot. Kommissionen borde ha reagerat mycket mer handfast, inte minst på grund av den samstämmiga protest som framfördes vid dagens tvärpolitiska möte mellan alla de italienska partier som finns representerade här. Det visar vilka starka känslor italienarna har för krucifixet. Det är en metapolitisk, metareligiös och kulturell tillhörighet, om man utgår från samma synsätt som en berömd filosof, som lärt ut de viktiga orden "vi kan inte säga att vi inte är kristna".

Frågan om utnämningarna är mycket viktig. Följaktligen kan vi nu läsa pressmeddelanden med rykten om möten. Vi vet inte ens om det krävs ett extraordinarie sammanträde i Bryssel. Men det är en sak som jag verkligen undrar över när jag reflekterar över de namn som är i omlopp, t.ex. Jan Peter Balkenende, David Miliband och Herman Van Rompuy, för att nämna tre av dem. Är det ingen som har lagt märke till att alla tre deltar regelbundet i både Bilderberggruppens och den trilaterala kommissionens möten? Jag tycker att vi måste fastställa principer för insyn, som det så ofta talas om vid våra institutioner, och vi måste fråga de här personerna tydligt om de är kandidater som företräder sina länder och deras politiska partier eller om de företräder hemliga grupper som sammanträder bakom lyckta dörrar och fattar beslut över huvudet på medborgarna.

Francisco Sosa Wagner (NI). – (ES) Herr talman! Nu när oron över godkännandet av Lissabonfördraget har lagt sig, är det dags att tänka på hur vi i framtiden ska hantera den nationalistiska attityd som är ett sådant stort hinder för den europeiska integrationen. Jag tycker inte att sådana hinder ska få vara gratis. Det är dags att vara klarsynt och tänka på vilka åtgärder som kan behövas framöver.

Jag är en enkel parlamentsledamot som vill att Europeiska rådets ordförande ska vara en man, eller ännu hellre en kvinna, som står för federalism i EU, använder euron, bor i Schengenområdet samt identifierar sig med och instämmer i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

14. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Jag ber att få säga varmt välkommen till den delegation från senaten i Malaysia som sitter på åhörarläktaren. Delegationen leds av Hans Excellens Datuk Wong Foon Meng, ordförande i senaten.

Jag vill upplysa om att Europaparlamentet och det malaysiska parlamentet har en regelbunden och givande kontakt. Malaysias samhälle präglas av aktivitet, ekonomin blomstrar och landet har en viktig roll inom Sydostasiatiska nationers förbund (Asean). Därför har jag och parlamentet nöjet att ännu en gång få välkomna våra vänner och kolleger från senaten. Vi hoppas att ni får ett mycket givande besök.

15. Slutsatser för Europeiska rådets möte 29 och 30 oktober inklusive mandat och befogenheter för Europeiska rådets ordförande och den höge representanten för Unionens utrikes- och säkerhetspolitik/kommissionens vice-ordförande samt sammansättningen av den nya kommissionen (fortsättning på debatten)

Talmannen. – Nästa punkt är fortsättningen på debatten om Europeiska rådets rapport och om kommissionens förklaring om slutsatser för rådets möte den 29 och 30 oktober 2009, inklusive mandat och befogenheter för Europeiska rådets ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik/kommissionens vice ordförande samt sammansättningen av den nya kommissionen.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, kommissionen, fru rådsordförande! Mario Borghezios anförande var typiskt för de euroskeptiker som inte kan skilja mellan Europarådet och EU, eftersom bestämmelsen om krucifix utfärdades av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, som hör till Europarådet. Det hade kunnat göras enligt unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Men nu ber jag att få kommentera den nuvarande debatten. Jag tycker att det svenska ordförandeskapet har slutfört ratificeringsprocessen med stor känslighet och på ett målmedvetet sätt, med tanke på att det var fyra länder som skulle godkänna fördraget inom ordförandeskapsperioden. Jag vill uttrycka min tacksamhet för att man har rott i land den nio år långa processen på detta sätt. Därmed får vi också för första gången tillfälle att tillämpa detta, för det som händer i praktiken är också avgörande för den konstitutionella verkligheten. Av det skälet måste man ha klart för sig att Europeiska rådets ordförande bara har befogenheter som regeringschef, och att en operativ chef, som inte ansvarar inför parlamentet, väljs direkt av folket. Så är det i alla författningar. Det måste gälla även för Europeiska rådets ordförande. Det är bara kommissionens ordförande som har full befogenhet.

Som José Manuel Barroso också nämnde när han citerade Jean Monnet vill jag även betona hur viktiga institutionerna är för vår fortlevnad. När det gäller unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik/kommissionens vice ordförande, måste vi vara på det klara med att han omedelbart går in i båda rollerna när han tillträder sin befattning. Han kan inte först tillträda som hög representant den 1 december och senare som vice ordförande. Han kan inte tillträda, inte heller som vice ordförande, förrän han har blivit godkänd av Europaparlamentet. Det får inte råda något tvivel om detta, för då får vi juridiska problem.

Jag vill också nämna att parlamentet kommer att utöva sina befogenheter när det gäller avdelningen för yttre åtgärder. Vi vill inte att Lissabonfördraget ska leda till ett EU präglat av mellanstatligt samarbete. Det ligger inte i fördragets anda. Avdelningen för yttre åtgärder kommer att ha en avgörande roll i detta. Jag ber er att respektera parlamentets ställning i denna fråga, som ni naturligtvis är medvetna om, och inte säga sådant som leder till att vi kör över er eftersom vi har befogenhet att göra det.

Adrian Severin (S&D). – (EN) Herr talman! Lissabonfördragets ikraftträdande är verkligen en historisk händelse. Vi borde applådera det. Vi borde glädjas åt det. Vi borde gratulera oss själva, och naturligtvis borde vi gratulera det svenska ordförandeskapet till detta resultat.

Men det räcker inte med ett fördrag. Många av problemen går inte ens att lösa med det mest perfekta fördrag. Vi behöver engagerade och kunniga personer för att lyckas. När det gäller Lissabonfördraget är det än viktigare, eftersom fördraget är ett resultat av ändlösa kompromisser, långa diskussioner och långa debatter. Därför är det oundvikligt att det finns många oklarheter och luckor.

Det är upp till framtidens högsta beslutsfattare att reda ut oklarheterna, finjustera reglerna, forma institutionerna, göra en korrekt tolkning av alla bestämmelser i fördraget och göra en detaljerad arbetsbeskrivning. Det kommande mandatet och den kommande lagstiftningen blir avgörande för hur framtidens EU är uppbyggt. Om vi vill att EU:s uppbyggnad ska vara livskraftig, måste den vara en syntes av alla EU-regioners och EU-medborgares historia, kultur och politiska traditioner.

Därför bör de tre främsta funktionerna i EU, Europeiska rådets ordförande, kommissionens ordförande och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, kännetecknas av en respekt för alla politiska synsätt, alla regioner och alla geopolitiska, kulturella och geografiska regioner i EU. Jag tror att vi kan uppnå detta, och om vi uppnår det tror jag att det gynnar hållbarheten i EU:s uppbyggnad och för institutionens effektivitet, men även för unionens trovärdighet i medborgarnas ögon.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Herr talman! Tillåt mig att tacka medierna för en gångs skull. Utan fria och granskande medier skulle allmänheten vara helt omedveten om valet av EU:s ledare. Men lyckligtvis har vi medier som rapporterar om lobbyprocessen och har presenterat icke-troliga och troliga kandidater till både befattningen som Europeiska rådets ordförande och hög representant. Det har faktiskt inte talats så mycket om namn den här debatten heller. Bara några få har nämnts. Hur som helst försöker vi vägleda andra utanför EU om vikten av demokratiska val.

För en tid sedan fick jag tillfälle att besöka Turkiet, och när vi talade om de val som skulle göras i samband med Lissabonfördraget frågade en ledamot i det turkiska parlamentet när valen skulle ske. EU:s delegation svarade då att den varken hade en aning om vilka kandidater som fanns eller när de skulle väljas, eftersom allt skedde bakom lyckta dörrar. EU har mycket att förbättra här, för att skapa mer insyn i sådana ärenden.

Ashley Fox (ECR). – (EN) Herr talman! Jag vill säga något om de informella diskussioner som vi alla vet har dominerat vid rådets senaste möte. Jag syftar förstås på valet av Europeiska rådets ordförande och den roll personen får.

Jag tycker att ordföranden bör vara rådets tjänare – alltså en ordförande snarare än ett statsöverhuvud. Därför är det viktigt att ordföranden är både kollegial och en person som människor litar på. Med det i åtanke skulle Tony Blair vara den sämsta tänkbara kandidaten när det gäller båda kriterierna. Jag håller med Angela Merkel i hennes farhågor om att behöva lyssna på "Mr Flush" i fem år framåt när hans bilkortage susar fram i världen.

Frågan om förtroende är också viktig, och Tony Blair har vid alltför många tillfällen visat sig vara fullständigt opålitlig. Han är inte lämplig för ett offentligt ämbete, och jag uppmanar rådet att inte utse honom.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Herr talman! Jag har med stort intresse läst det svenska ordförandeskapets dokument om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Ändå är jag fortfarande lika skeptisk till projektet. I alla fall tycker jag att det är klokt av det svenska ordförandeskapet att förlänga tidsfristen för att hitta rätt kandidater till de nya befattningarna, eftersom den höga representanten bör ha en utomordentlig dignitet, som är sällsynt i Europa.

Herr talman, jag är fortfarande mycket bekymrad över de nya befattningarnas inverkan på balansen mellan institutionerna. Mina kolleger i parlamentet kan inte undgå att hålla med. I motsats till dem är jag nöjd med att avdelningen för yttre åtgärder ska ligga utanför kommissionen. Utrikespolitiken är först och främst medlemsstaternas sak, och om den ändå skulle europeiseras skulle jag föredra det klimat som finns i rådet framför det i kommissionen. Detta är precis vad som händer nu, trots alla våra välvilliga föresatser.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Det här köpsläendet om utnämningen av Europeiska rådets ordförande är allt annat än uppbyggligt. I Belgien, exempelvis, ser vi nu vår premiärminister Herman Van Rompuy kandidera och få stöd med argument i stil med att han är diskret, har relativt få ovänner och är bra på att nå kompromisser. Det underliggande resonemanget är att vem som helst som kan styra en konstgjord nation som Belgien kan göra detsamma med EU.

Ändå ligger det inte i europeernas intresse att EU utvecklas till en större version av Belgien. Dessutom är Herman Van Rompuy egentligen inte någon styrande premiärminister. Den belgiska modellen kan inte längre styras, vilket innebär att Herman Van Rompuy snarare förvaltar det läge som råder och i praktiken bara sköter den dagliga verksamheten.

Vi behöver inte någon färglös, smaklös, luktlös figur som dansar till kommissionens melodi. Vad vi behöver är ett kraftfullt språkrör för medlemsstaterna, och även för medborgarna, som man tyvärr inte tar hänsyn till i allt detta.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För tjugo år sedan gav vi ett fredligt slut åt uppdelningen av Europa i frihet och diktatur. EU är det politiska projekt som har möjliggjort denna återförening av vår kontinent. EU är det politiska projekt som har som mål att utöka fredszone, friheten, demokratin och stabiliteten i Europa. Vi har ansvar för att stärka den gemenskap som bygger på värderingar och lagstiftning. Vi måste börja här och nu och göra allt vi kan för att glädjen över vad vi uppnått ska ge oss tillräcklig styrka och beslutsamhet, så att inga nya murar eller taggtrådsstängsel byggs mellan människorna på vår kontinent och i övriga världen.

Lissabonfördraget är det största demokratiska framsteget sedan det första direkta parlamentsvalet för trettio år sedan, och det ger EU och institutionerna tillfälle och möjlighet att bli kontinentens röst. Men vi måste ta tillfället i akt! Vi måste ha den politiska viljan att överföra och genomföra fördraget. Om vi har denna politiska vilja innebär det också att vi måste sluta att alltid bara söka minsta gemensamma nämnare. Alla former av frivilliga alternativ försvagar gemenskapen. Krisen kommer inte att vara över förrän arbetslösheten sjunker varaktigt och vi återfår en hållbar tillväxt utan att behöva tillföra miljarder som driver de offentliga underskotten i höjden.

Min sista synpunkt är alltså uppenbar: Den europeiska tanken går ut på att mötas på halva vägen och försöka hitta de bästa lösningarna. De senaste dagarnas diskussioner om utnämningar har fått mig att befara att vi inte försöker nå de bästa lösningarna för EU, utan de enklaste lösningarna för medlemsstaterna och de politiska partierna. Det är fel reaktion på de senaste årens utveckling av Lissabonfördraget.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill framföra två synpunkter, som båda rör rådets slutsatser ur mitt perspektiv som ordförande för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, och därför handlar om frihet, säkerhet och rätt.

Den första handlar om invandring. Jag välkomnar att invandringen fått en betydande plats i rådets slutsatser, och jag tycker att det är viktigt att invandringspolitiken för första gången blir en gemenskapspolitik och att den under det spanska ordförandeskapet ska bli föremål för en första utvärdering, som involverar Europaparlamentets roll och den roll som parlamentet i medlemsstaterna spelar. Men eftersom man hänvisar till solidariteten när det gäller hanteringen av migrationsströmmar beklagar jag samtidigt att detta inte görs i enlighet med den bindande solidaritetsklausulen och dess ekonomiska konsekvenser.

Den andra synpunkten har att göra med den institutionella sidan av områdena frihet, säkerhet och rättvisa, eftersom det kommer att finnas ett "före" och ett "efter" i parlamentets verksamhet. Det är tänkt att man till slut ska ha en gemenskapspolitik. I slutändan kommer parlamentet att fatta beslut om det.

EU:s medborgare har rätt att hoppas på mycket efter rådets slutsatser, som sätter punkt för det svenska ordförandeskapet den 10 december. I slutsatserna ingår områdena frihet, säkerhet och rättvisa äntligen som en huvudsaklig åtgärdssektor som är genuint europeisk, och genuint humanitär, genom att man antagit Stockholmsprogrammet, som utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor bidrar till på ett avgörande sätt med det betänkande som antas denna vecka.

Andrew Duff (ALDE). – (EN) Herr talman! Det är glädjande att vi nu kan avsluta det sista kapitlet i sagan om fördraget. Men jag beklagar att priset var att vi blev tvungna att ge även Tjeckien samma oerhört skrala undantag som i det brittiska protokollet.

Tidningarna rapporterar om protokollet som ett sätt göra stadgan valfri. När debatten avslutas vore jag tacksam om ordförandeskapet kunde bekräfta att så inte alls är fallet och att stadgan fortfarande kommer att vara bindande för tjeckerna och deras president i hans slott.

Införandet av protokollet hindrar domstolarna från att tillämpa stadgan i nationella processer, vilket gör den mycket underordnad och perifer – och vid sagans slut försumbar.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Trots de storslagna förklaringarna om att Lissabonfördraget skulle få EU att fungera bättre visar det sig att vi har öppnat en Pandoras ask. Bestämmelserna i fördraget är otydliga, och de leder inte bara till oenighet utan även till en uppdelning bland EU:s ledare.

I fördraget anges inte vilka privilegier som ska gälla för Europeiska rådets ordförande, inte heller anges något demokratiskt förfarande för valet av person till denna befattning, och ordförandens verkliga ställning är beroende av styrka, personlighet och tidigare befattning. Dessutom är det svårt att se om man kommer att behålla den ursprungliga modellen med nationella ordförandeskap, som anger tonen för EU:s politik. Det ser ungefär likadant ut när det gäller unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.

Majoriteten av medborgarna i EU väntar på svar på följande frågor: Är vi på väg mot att skapa en stark europeisk federalstat på bekostnad av nationernas suveränitet eller inte? Kommer inte en stark ordförande i Europeiska rådet i framtiden att vilja återgå till de antidemokratiska traditioner som vi hade i Europa på 1900-talet?

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag tackar det svenska ordförandeskapet varmt för de viktiga resultat som nåtts under deras sexmånadersperiod. Samtidigt vill jag dock erbjuda er en gåva – och jag vänder mig nu till det svenska ordförandeskapet – gåvan är det här tomma pappersbladet, som kommer att vara till stor hjälp för er under de närmaste dagarna för att övervinna svårigheterna med att finna kandidater till posten som Europeiska rådets ordförande och den höge representanten för unionens utrikespolitik.

Faktum är att vi kommer att ha tagit ett stort steg framåt om ni lyckas övertyga stats- och regeringscheferna om att inte skriva ned de namn som syns i tidningarna och hörs i tv, utan får dem att beskriva sin syn på EU:s utrikespolitik. Om de klargör för oss vad de anser om t.ex. ökad samordning eller en verklig utrikespolitik, kommer det att bli lätt att sätta namn och ansikte på den person som ska företräda oss ute i världen. Det är detta slags verkliga öppenhet vi behöver, att förstå hur vi ser på Europa och Europeiska unionen, och vad som är viktigast för oss.

Därför är det viktigt att de personer som väljs verkligen förkroppsligar andan och värderingarna i det europeiska projektet. Vi behöver någon som kan säkra en ledande roll för EU i våra internationella förbindelser. För att de internationella förbindelserna ska vara effektiva måste de ideal som EU:s grundare levde för bekräftas, eftersom EU är den enda aktören som verkligen är enad och därför är mycket dynamisk på världssenen. EU är inte ett monolitiskt block, utan resultatet av människors insatser, och just därför måste EU följa med i tiden för att överleva. EU måste kort sagt göra en nystart på grundval av de värden som unionen grundades på, de fantastiska resultat som vi har nått hittills, och, tro mig, det krävs även en ordentlig dos realism.

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill tacka det svenska ordförandeskapet för deras arbete och för att de lyckades skapa de rätta förutsättningarna för den slutliga ratificeringen av Lissabonfördraget. Vi behöver det nya fördraget i högsta grad eftersom det ger oss möjligheten att stärka och utöka befogenheter, t.ex. parlamentets befogenheter, och två nya ledare som kan företräda den politiska och institutionella unionen. Vi hoppas därför att rådet kommer att tolka önskemålen från de stora europeiska familjerna på rätt sätt, så att det vid nästa möte kan fatta ett avgörande beslut med starkt stöd om utnämningen av de personer som ska inneha de nya institutionella poster som föreskrivs i fördraget.

Vad behöver vi? Vi behöver en rådsordförande som kan säkra konsekvens och kontinuitet. Vi behöver en hög representant som med stöd av sin erfarenhet och auktoritet kan säkra en ledande roll för EU i en flerpolsig värld, och som samtidigt agerar som en länk mellan unionens mellanstatliga dimension och gemenskapsdimensionen. Vi behöver även ett kommissionskollegium som är starkt, enat och välvägt när det gäller politisk tillhörighet, geografi och kön. Det är särskilt betydelsefullt att detta sker 20 år efter murens fall, den mur som delade Europa, och allt detta kan återuppväcka hoppet om ett enat och starkt Europa som kommer att fortsätta att kämpa för solidaritet och rättvisa.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Herr talman, fru rådsordförande, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka och gratulera det svenska ordförandeskapet till deras utomordentliga arbete.

Jag vill även utnyttja min talartid för att vända mig till ordförande José Manuel Barroso genom en tredje part: Cecilia Malmström kommer säkert att vidarebefordra de synpunkter som jag vill framföra till honom, efter hans inlägg till svar på Guy Verhofstadts inlägg.

Vi vill alla ha en effektiv och trovärdig kommission, som utnyttjar sin initiativrätt fullt ut och inte är rädd för att tillämpa gemenskapsmetoden. Om vi vill ha en sådan kommission – och som jag uppfattar saken är det även José Manuel Barrosos önskan – anser jag dock att den måste strukturera sitt arbete kring befogenheter som organiseras inom fyra eller fem pelare, där varje pelare står under en vice ordförandes politiska ansvar, som har befogenheterna och förmågan – och till och med makten – att säkra konsekvens i hela politiken inom respektive pelare.

Den nuvarande uppdelningen av kommissionens befogenheter – och jag vet vad jag talar om eftersom jag faktiskt var kommissionsledamot i fem år – undergräver gemenskapsmetoden, hämmar initiativrätten och skadar er institution. Jag ber er att vidarebefordra mina kommentarer om detta till José Manuel Barroso.

Det är förståeligt att det är svårt att omedelbart omorganisera det befogenhetssystem som är arvet från det tidigare arrangemanget, som stundtals var underligt, för att inte säga opportunistiskt, men jag kommer inte att ha någon förståelse för den nuvarande ordföranden om han inte lyckas etablera den ordning som hans nya institutions ambitioner kräver.

Michel Barnier (PPE). – (FR) Herr talman! Tack vare det svenska ordförandeskapets målmedvetenhet, som även jag tackar, har vi nu Lissabonfördraget. Ett fördrag som detta är dock inte ett projekt, utan ett verktyg, en verktygslåda för att tjäna det europeiska projektet, och det är därför upp till de personer som leder institutionerna – kommissionen, kommissionens ordförande och rådet – och vi här i parlamentet, att använda dessa verktyg på bästa sätt i framtiden, när vi nu har nått slutet på den övergångsperiod som har varat så länge, alltför länge.

Nu är vi nämligen bättre rustade för att ta oss an tre stora utmaningar. Inför dessa utmaningar måste vi inte bara arbeta för EU:s trovärdighet, utan även, för att upprepa de ord som Václav Havel just yttrade, för EU:s suveränitet.

Den första utmaningen är krisen, och vi får inte – kan inte – ta oss ur den precis som vi gick in i den, som om inget hänt. Det finns lärdomar att dra i vår dialog med Förenta staterna, särskilt när det gäller styrning, solidaritet, öppenhet och reglering av den globala ekonomin. Vi européer har också saker att lära oss när det gäller att säkra – och jag använder det ordet avsiktligt – konsolideringen av den inre marknaden, "föreningen mellan marknaden och samhället", för att upprepa Mario Montis ord som jag har tagit som mina egna. På tal om Mario Monti är det mycket lämpligt att ordförande José Manuel Barroso har anförtrott en uppgift åt honom på det här området.

Den andra utmaningen är den gröna tillväxten. I Kyoto tog vi ledningen i den här frågan, tack vare kommissionen. Vi måste uppehålla denna ståndpunkt genom att naturligtvis se till att våra partner, de andra stora länderna, de stora regionerna, intar en motsvarande ståndpunkt.

Vår tredje utmaning är slutligen att vi sitter med vid bordet, inte "bakom bordet", utan "vid bordet" bland dem som ska besluta om världsordningen – eller oordningen – under de närmaste 20 åren. Det är inte lätt när vi sammanlagt är 27 nationer, men det är dock mycket viktigt om vi inte har något emot – vilket jag personligen har – att bli underhuggare eller stå under de andra ländernas inflytande.

Därför har vi ett mycket stort förtroende för den höga representantens framtida arbete. Hans eller hennes uppgift kommer att bli att skapa en verklig gemensam diplomatisk och strategisk kultur. Ju snabbare vi är redo, desto bättre kommer det att bli för EU-medborgarna. Det är skälet till att vi ivrigt och tillitsfullt inväntar de beslut som ni kommer att fatta.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jag vill göra ett undantag och inte tala om Lissabonfördraget. Jag vill i stället ta upp resultatet av Europeiska rådets möte när det gäller det ekonomiska, finansiella och sociala kapitlet. I ett avseende tycker vi att det är mycket glädjande att se att tecknen på finansiell stabilisering finns med i rådets slutsatser. Det är så vi själva ser på situationen, men samtidigt står det klart att människornas reserver minskar i EU.

Företagen har svårt att få ekonomisk hjälp och banklån, samtidigt som arbetslösheten ökar. Detta nämns också i dokumentet. Jag tycker att det är viktigt att betona att den ekonomiska tillväxten inte kan vara hållbar och att vi inte kan tala om att EU ska ta sig ur krisen starkare än det var tills vi verkligen kan garantera att den sociala sammanhållning som vi har nu inte bara upprätthålls utan stärks, och tills vi kan öka sysselsättningen och förhindra socialt utanförskap.

De metoder vi har för att samordna socialpolitiken, som bygger på en öppen inställning, är ineffektiva. Vi måste förbättra våra samordningsmetoder. Faktum är att vi behöver effektivare verktyg. Den sociala sammanhållningen och landvinningarna när det gäller det sociala Europa är de faktorer som medborgarna anser vara viktigast. Det är vårt gemensamma ansvar att lyfta fram detta.

Lena Ek (ALDE). - Herr talman! Politik och psykologi hör ihop och just nu finns det många som försöker att tala ner förväntningarna inför Kyotoförhandlingarna i Köpenhamn om några veckor. Jag känner precis igen det här från när vi förhandlade om klimatmålen. De klimatmål som vi föreslog och arbetade för i det här parlamentet hade både dödförklarats och begravts, inte en utan kanske tio gånger, när vi fick det slutliga beslutet.

Precis likadant är det med klimatpaketet. Det är dödförklarat och begravt av dem som egentligen är emot klimatmålen. Jag vill därför uppmana det svenska ordförandeskapet att fortsätta sitt goda förhandlingsarbete

och sin konstruktiva linje, därför att om vi inte siktar på en fullständigt bindande överenskommelse i Köpenhamn, så kommer vi inte att nå det. Men tvågradersmålet är oerhört viktigt och därför måste vi nu ha full fart framåt. Redan Seneka observerade att mänskligheten kan delas in i två grupper: de som går före och gör någonting och de som går efter och kritiserar.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Herr talman! Jag har noterat exakt vad ordförandeskapet sade om den ekonomiska krisen, men det står klart att inget av länderna, med undantag för ett, kan tillämpa stabilitetspakten. Den ekonomiska krisen får inte heller förvandlas till en värde- och principkris.

När det gäller klimatfrågan gjorde ordförandeskapet exakt det rätta. Men det måste inte bara övertala utvecklingsländerna, utan även Förenta staterna, om situationen ska förändras. Ordförandeskapet måste ta ett verkligt initiativ i Köpenhamn.

När det gäller den tredje frågan, Lissabonfördraget, är vi nöjda. Nio år efter krisen med Nicefördraget och oförmågan att finna en lösning på den institutionella frågan har vi nu ett fördrag som flera sidor tjatade på oss om innan det undertecknades. Det är inte bara institutionen och fördraget som är viktiga. De personer som ska tillämpa det är också viktiga, och i det här avseendet är även ordförandeskapet ansvarigt, på kommissionsnivå, för att se till att de ansvariga – främst utrikesministern – framför alla de intressen som en välorganiserad union har.

På rådsnivå, och här tänker jag särskilt på frågan om rådets ordförande, finns det däremot en sak som många av oss inte godtog. Som ledamot av Europeiska konventet vet jag personligen att många av oss skulle ha föredragit att posten som rådsordförande innehades av kommissionens ordförande, vilket även har skett tidigare eftersom kommissionsordförandens roll i grund och botten är att samordna agerandet med rådet och undvika oroselement.

Jag förlitar mig på att både kommissionens ordförande, och ännu viktigare rådets ordförande, kommer att göra lämpliga rekommendationer till medlemsstaterna, så att båda institutionerna fungerar i linje med gemenskapens arbetsmetoder och de goda resultat som EU har nått tidigare, som har säkrat oss så många år av välfärd.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Herr talman! Jag anser att överenskommelsen om det tjeckiska problemet var en förnuftig lösning. Den var inte perfekt, men den var den bästa lösningen, och den var nödvändig för ett sådant allvarligt problem.

Jag tror att 2010 kan bli ett fantastiskt år för EU. Vi har ett nytt kommissionskollegium, en ny organisationsstruktur som vägleder EU och en ny rättslig status: EU är nu en enskild enhet som benämns "Europeiska unionen", och är en egen juridisk person, inte summan av olika nationer. Nu har vi som sagt möjligheten att agera, och vi behöver viljan att agera. Jag anser att EU måste komma till rätta med de mycket allvarliga nationalistiska tendenser som förhindrar framsteg.

Vi borde fundera över hur långt vi skulle ha kunnat komma för tio år sedan med att införa euron som valuta i EU om vi inte hade gett upp våra nationella valutor, franc, mark, peseta osv. Vi måste återskapa något av denna inställning i den europeiska andan, som José Manuel Barroso sade.

Jag vill nämna två saker som jag anser vara grundläggande. En av dem är brådskanie: kommissionskollegiet måste godkännas i december i Strasbourg. Jag anser att det är mycket viktigt att nästa ordförandeskap i januari inleder sitt mandat genom att ta in på denna nya väg – med ett nytt kommissionskollegium – som installeras redan i slutet av detta år.

För det andra skulle jag vilja att tanken bakom Europeiska unionen återupplivas – det som EU strävar efter att uppnå. Jag anser att mycket viktiga beslut står på spel i världens största debattforum, och EU måste visa upp en enad front, en stark front, för att förespråka de särskilda fördelarna med vårt projekt: en social modell och en ny rättslig, ekonomisk och politisk struktur för en värld där staten spelar en viktigare roll och med en bättre marknad. EU måste få ut budskapet att det står mer enat och är starkare.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman! Det svenska ordförandeskapet är att gratulera: Den envise mannen i Prag skrev äntligen under och nu har vi äntligen nått vägs ände. Förhoppningsvis är det inte institutionella frågor som ska uppehålla vår tid det närmaste decenniet, även om <http://www.hattrick.org/Club/Players/Player.aspx?playerId=233568361> \o "Vladislav Hálek" är en sann europeisk hjälte som var beredd att ta ytterligare några steg redan idag. Att Tjeckien fick ett undantag från stadgan om de grundläggande rättigheterna tycker jag är dystert. Som Andrew Duff påpekade räcker det gott och väl med Polen och Storbritannien.

I Köpenhamn måste ett globalt avtal träffas, där den rika världen tar ett extra stort ansvar. Den fattiga världen bär inte ansvar för klotets uppvärmning. Samtidigt måste givetvis tillväxtekonomierna ta sin del. Till sist, fru minister: Processen inför toppmötet nästa vecka, då en president och en utrikesminister ska utses, borde ha skett under större öppenhet. Det nuvarande hemlighetsmakeriet är pinsamt för ett demokratiskt Europa, det tror jag att fler än jag tycker.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Jag har tre kommentarer. Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft behövs EU mer än någonsin en effektiv gemensam utrikes-, säkerhets och energipolitik som grundas på solidaritet. Endast en sådan politik kan förhindra Gerhard Schröders och Vladimir Putins uppgörelser från att upprepas i framtiden.

För det andra måste vi inse hur viktigt det är i denna nya situation att ha en ständigt stark kommission som kan ta ansvaret för genomförandet av Lissabonfördraget.

För det tredje och när det gäller de nya toppposterna måste vi först och främst ha modet att gå framåt och inte stödja portföljer utan personligheter, personer som har en långsiktig vision och ett engagemang för de europeiska värdenas kontinuitet.

För att ta itu med de enorma nya utmaningarna behöver EU återigen två europeiska statsmän i stil med Konrad Adenauer, Robert Schuman eller Alcide De Gasperi. Vi bör överväga kandidater utan förutfattade meningar. Dessa statsmän kan även finnas i de nya medlemsstaterna, som självklart måste vara företrädare i den framtida trojkan. I dag sade Václav Havel till oss att EU är våra hemländers hemland. Med utgångspunkt i denna förutsättning tror jag att vi kommer att lyckas med genomförandet av Lissabonfördraget.

Sandra Kalniete (PPE). – (LV) Jag tycker att det är mycket glädjande att Lissabonfördraget äntligen träder i kraft, och vill tala om vem som bör bli EU:s ordförande. Att leda Europeiska rådet betyder inte att man leder EU, utan snarare att man agerar tillsammans med EU:s medlemsstater, medlemsstaternas ledare, och stöder och uppmuntrar dem att förstärka EU:s roll bland morgondagens ledande stater. Jag anser att Lettlands f.d. president Vaira Vīķe-Freiberga har alla de personliga ledaregenskaper och den erfarenhet av politiskt ledarskap som krävs för att bli en framgångsrik ordförande för Europeiska rådet. Hennes öde symboliserar vår delade kontinents historia – hon flydde efter andra världskriget och återvände till Lettland så snart vårt land blev fritt igen, hon återvände för att bli Lettlands president. Under hennes åtta år som president gick Lettland med i EU och Nato. Vaira Vīķe-Freiberga är en trofast EU-medborgare. Hon är högt utbildad och en inflytelserik personlighet som verkligen förstår det framtida EU:s utmaningar. Hon kommer definitivt även att vara kapabel att fatta impopulära beslut, om det skulle bli nödvändigt.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru talman! Som företrädare för den första medlemsstaten som ratificerade Lissabonfördraget vill jag gratulera det svenska ordförandeskapet på Ungerns vägnar. Ni har gjort ett utmärkt arbete. Vi har sett en tjeck här i parlamentet som är EU-vän, Václav Havel, medan Tjeckiens president Václav Klaus har orsakat stor oro och inte visat sig vara EU-vän.

Vi måste så snabbt som möjligt slutföra Lissabonfördragets ikraftträdande, utnämna den nya kommissionen och inrätta de relevanta strukturerna så att vi kan koncentrera oss på det verkliga arbetet.

Jag anser att det är mycket viktigt att Lissabonfördraget är det första fördraget som innehåller bestämmelser om minoriteternas rättigheter. Jag uppmanar Margot Wallström, som är en stor förkämpe för minoriteterna, att påminna ordförande José Manuel Barroso om att han måste hålla sitt löfte om att den framtida kommissionsledamoten för grundläggande rättigheter kommer att ta sig an frågan om minoriteternas rättigheter, inklusive personer från inhemska minoriteter som samerna, samt invandrarminoriteterna och romerna.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! På Irland frågar folk oss om det råder hög stämning nu när Lissabonfördraget har ratificerats. I själva verket säger jag till dem att det inte gör det, eftersom det tog så lång tid och födseln och förlossningen var så svår. Det råder lättnad och en viss glädje, men man inser också, vilket framgår av denna debatt, att det verkliga arbetet börjar nu och att det är en svår uppgift att utnämna de rätta personerna. Det handlar inte om att ge kommissionsledamöterna arbete, utan om att utnämna de rätta personerna för alla dessa mycket viktiga poster som har inrättats. Jag är ledsen över att det tar extra tid

att göra det eftersom det leder till att den slutliga utformningen av alla institutioner försenas – och vi har mycket arbete framför oss – men kanske är det bättre att vi har en liten försening och tillsätter rätt personer.

Dessa toppjobb, som vi har beskrivit dem, är viktiga, och det kommer att behövas personer med engagemang, entusiasm och en verklig önskan att förbättra EU, inte bara att ha ett arbete.

Avslutningsvis och när det gäller starka institutioner har José Manuel Barroso helt rätt. Det är viktigt att ni lyssnar på vad vi säger här i parlamentet. Lyssna noga. Det är vi som står närmast våra väljare. Vi är direktvalda.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) Jag uppskattar varmt det som Fredrik Reinfeldt sade, och jag välkomnar särskilt att EU vid Europeiska rådets möte i oktober kunde enas om en gemensam ståndpunkt inför Köpenhamnskonferensen.

EU har redan på egen hand vidtagit kraftfulla åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna och göra framsteg mot att minska utsläppen av växthusgaser. Det är emellertid självklart att EU:s soloinsatser inte kan garantera en absolut framgång vid de internationella förhandlingarna.

Jag anser att det är ytterst viktigt att EU genomför övergången till ett minskningsmål på över 20 procent endast om vissa villkor behålls, eftersom vi anser att EU:s insats skulle bli alltför stor utan dessa villkor.

Villkoren måste särskilt omfatta det framtida avtalets obligatoriska rättsliga karaktär. Dessutom bör särskilda utsläppsminskningmål antas av de utvecklade länderna som är likställda EU-målen, tillsammans med motsvarande bidrag från utvecklingsländerna.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru talman! Vi har ett mycket intressant arrangemang här i parlamentet just nu, nämligen att samtliga tre institutioner företräds av en kvinna. Cecilia Malmström för Sverige, det land som innehar ordförandeskapet, Margot Wallström för kommissionen och ni, fru talman, för parlamentet. Jag skulle vilja se ledande kvinnor på topposter regelbundet i framtiden, och i mycket högre utsträckning än nu. Jag vet att Margot Wallström och Europaparlamentets vice talman Diana Wallis har lagt fram ett intressant initiativ där vi andra ledande kvinnor i parlamentet och kommissionen tas med i processen.

Vi skrev till kommissionens ordförande José Manuel Barroso och förklarade att vi ville se förändringar och en mer rättvis könsfördelning i kommissionen och på andra topposter. Jag hoppas att vi nu kommer att kunna ta tillfället i akt. Även om kommissionsordföranden till fullo stöder våra idéer, gör stats- och regeringscheferna tyvärr ingenting för att ta ansvaret för denna bedrövliga situation. Vi kan inte tillåta att unionen ständigt företräds av män.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Jag vill till att börja med uttrycka mitt stöd för president Václav Klaus och Tjeckiens ståndpunkt. Precis som Tyskland var tvunget att beakta författningsdomstolens beslut antar jag Václav Klaus även fick vänta på beslutet från författningsdomstolen.

När det gäller hans inställning anser jag att han har agerat som en ansvarsfull statsman. Så länge han ansåg att det fanns en viss rättslig osäkerhet väntade han på yttrandet från den berörda institutionen, vilken var domstolen.

Jag vill även påpeka att Lissabonfördraget träder i kraft i tider av ekonomisk kris i EU. De beslut som har fattats av de regeringar som har vidtagit åtgärder för att övervinna den ekonomiska krisen var inte effektiva eller ändamålsenliga, och ur det perspektivet anser jag att vi måste fortsätta på ett mer samordnat sätt i framtiden och inte fatta tillfälliga beslut som inte är effektiva för att stödja sysselsättningen och den ekonomiska utvecklingen.

När vi nu utser den nya kommissionen anser jag att vi måste se till att den bemannas med experter och yrkesmän.

Enikő Győri (PPE). – (HU) Jag är fast övertygad om att EU kommer att fungera på en säkrare grund och på ett mer logiskt sätt med hjälp av Lissabonfördraget, med en starkare inriktning på de problem som påverkar medborgarnas vardag.

Men vi måste även fråga oss vilket pris vi har fått betala för att uppnå detta. Det pris vi har betalat är faktiskt att vi har undergrävt våra värden och låtit pragmatismen segra över värderingarna. Ni vet vad jag talar om här. EU gick med på den tjeckiske presidentens absurda begäran, för att inte tala om att han sade att en tjeckisk undantagsklausul behövdes på grund av Benešdekreten. Jag vill påminna er om att miljontals ungrare och tyskar berövades sina medborgerliga rättigheter och deporterades på grund av Benešdekreten. Enligt min åsikt är det som EU gjorde oacceptabelt ur ett rättsligt, politiskt och moraliskt perspektiv.

Vi har kritiserat det tjeckiska konstitutionella systemet ur ett rättsligt perspektiv, vi har följt tjeckiska parlamentets åsikter och vi kommer att inbegripa dokumentet politiskt i eventuella framtida beslut, vilket innebär att vi kanske har straffat ett land som inte har något med det här att göra, nämligen Kroatien. Ur moralisk synvinkel är det oacceptabelt att bevilja ett undantag om en sådan här fråga.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Jag välkomnar att Europeiska rådet har antagit strategin för Östersjöregionen. Det är en modell som EU även måste tillämpa på Donauregionen, och på så sätt bidra till den ekonomiska utvecklingen och den ekonomiska och sociala sammanhållningen i denna region, och sist men inte minst, till EU:s konkurrenskraft.

EU kommer att delta i Köpenhamnskonferensen som en ledare i kampen mot klimatförändringen. EU har redan ensidigt åtagit sig att uppfylla "20-20-20"-målet. Energi- och klimatpaketet ingår i gemenskapslagstiftningen och håller nu på att genomföras.

Jag uppmanar EU att snabbt inrätta en effektiv, innovativ ram för att finansiera den ekoeffektiva ekonomin.

Dessutom måste EU inrikta sig på att finansiera de lämpliga åtgärderna för anpassning till klimatförändringarna.

Sist men inte minst måste EU lyckas generera investeringar i industrin och i offentliga tjänster för att trygga arbetstillfällena.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru talman, fru Malmström, fru Wallström! Två årtionden har gått sedan järnridån föll. I vissa små medlemsstater har regimskiftet genomförts inom den rättsliga ramen och den statliga strukturen, men det förflutna är fortfarande närvarande i politiska attityder och i myndigheternas reaktioner i spända situationer. Vi behöver bara tänka på händelserna i Budapest hösten 2006, där de allra mest grundläggande friheterna och mänskliga rättigheterna förtrampades, och sanning och rättvisa har ännu inte skipats, för att inte tala om de människor som tillhör nationella minoriteter i nya medlemsstater, som fortfarande möter den bittra erfarenheten av diskriminering, som påverkar deras rättigheter och möjligheter.

Just på grund av bestämmelserna i Lissabonfördraget måste kommissionen kunna garantera att frågan om mänskliga rättigheter och friheter inom EU betonas på ett lämpligt sätt när portföljerna skapas. Samtidigt måste ansvarsområdet för denna tjänst utvidgas till att även omfatta skyddet av de traditionella nationella och språkliga minoriteternas rättigheter, eftersom vi anser att det fortfarande finns mycket att göra på det här området. Vare sig vi tycker om det eller inte kvarstår olösta problem som påverkar dessa inhemska grupper inom EU. EU måste ta itu med de här frågorna, och det är EU:s skyldighet att hjälpa medborgare som kämpar för att kunna utöva sina rättigheter.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Fru talman! Vi har nu äntligen antagit Lissabonfördraget. Jag är säker på att det kommer att leda till att EU stärks och förbättras i framtiden.

I dagsläget kräver införandet av fördraget ett antal beslut om befogenheter och personal, och framför allt måste det skapas en samarbetsformel mellan de nya ledarna – de ledare som ska förverkliga den nya visionen av EU. Frågor som rör fördraget får inte förhindra oss att se de omedelbara problemen, dvs. en aktiv kamp mot den ekonomiska krisen, åtgärder för att tackla den ökade arbetslösheten och organiseringen av övervakningen av finansinstituten.

En överenskommelse i Köpenhamn är viktig och nödvändig, men i kristider är det inget bra tillfälle att fatta beslut om hur mycket som ska anslås för detta mål, av vilka länder och internationella organisationer, och vilka åtaganden de ska göra. Den viktigaste uppgiften för EU och dess medlemsstater i dag är att lösa de ekonomiska och sociala problemen.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Fru talman! Det är en stor ära för mig, precis som för min kollega Mairead McGuinness, att vara här i dag på den 20:e årsdagen av murens fall och inför Lissabonfördragets genomförande. Det är ett privilegium, särskilt eftersom Irland röstade ja med 67 procent till Lissabonfördraget, vilket var ett bevis på stödet till EU:s mångåriga arbete.

Under de kommande åren kommer man även att analysera Sovjetunionens fall och se att det inte utbröt så många inbördeskrig efter sammanbrottet, vilket har skett i så många länder, även mitt eget, när freden och friheten kom till landet men ledde till inbördeskrig.

Historikerna kommer att lyfta fram den roll som EU har spelat genom att erbjuda stöd, vägledning och hjälp till dessa länder så att inga utbredda inbördeskrig bröt ut.

Avslutningsvis har det talats mycket om vilka personer som ska inneha posterna som ordförande och hög representant. Jag anser att vi även bör se på titlarna. Om ordföranden inte är en ordförande i sig, och man säger att han eller hon är ordförande, varför inte kalla den personen något annat? Att ha tre ordförande är förvirrande för allmänheten.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Fru talman! Jag vill först och främst säga att jag var mycket glad över att få tillfälle att delta i Europeiska utvecklingsdagarna i Stockholm, och jag vill gratulera ordförandeskapet till anordnandet av detta evenemang.

Jag deltog nyligen i en debatt i den irländska offentliga radion RTÉ, där en kvinna var mycket orolig över att vi skär ned hälsovårdsutgifterna och inte gör tillräckligt för att minska utgifterna för utvecklingsbistånd. Jag fick förklara att det inte handlar om antingen eller, utan att det handlar om båda. Vi kan göra båda sakerna. Med tanke på att vi koncentrerar oss så starkt på behovet av återhämtning i EU och ta itu med den rådande krisen – en fråga som naturligtvis måste stå högt upp på våra nationella dagordningar – vill jag säga att vi inte får glömma bort att 11 miljoner barn dör varje år i utvecklingsvärlden, och att fem miljoner av dem dör för att de inte har läkemedel som vi har haft i 30 år.

Jag väddar därför om att den frågan ska stå kvar högt på dagordningen, och att vi när vi utser den person som ska ansvara för de yttre förbindelserna försäkras oss om att denna fråga behandlas som ett av våra främsta mål. Ni har gjort ett gott arbete hittills.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det är helt i sin ordning att Lissabonfördraget och utnämningen av ledamöterna av rådet kommer 20 år efter murens fall. Murens fall markerade början till det verkliga Europas födelse. För 20 år sedan rasade en mur samman, en mur av betong men fylld av fördomar, tyranni och hunger för så många medborgare i öst, och i dag bör vi sluta fira murens fall och i stället fråga oss vad vi ska göra nu när den är borta. Faktum är att andra murar har rests under tiden: muren mellan länderna i nord och syd, mellan rikare och fattigare länder, mellan länder som producerar varor och länder som producerar idéer. Dessa murar är mycket högre och mycket svårare att rasera, och de kan skapa stora problem för hela mänskligheten, till och med krig.

Därför får kandidaterna till Europeiska rådet, som måste nomineras efter Lissabon, inte nomineras av ett fåtal personer bakom stängda dörrar. De som vill bidra och ställa upp som kandidater måste informera Europaparlamentet och EU om vad de vill och kan göra. Om vi river ned "nomineringsmuren", som innebär att de framtida kandidaterna väljs på grundval av en avvägning mellan nationerna och inte efter sina personliga egenskaper, kommer vi verkligen att ha byggt upp ett nationernas EU.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Den brittiske oppositionsledaren har förklarat att han har för avsikt att omförhandla delar av Lissabonfördraget. Detta skulle naturligtvis kräva samtliga 27 medlemsstaters samtycke. Han har även meddelat att han vill införa en suveränitetslag, vilket skulle kräva en folkomröstning i händelse av framtida fördrag. Detta skulle naturligtvis enkelt kunna upphävas av följande regeringar.

Håller rådet och kommissionen med om att den konservativa ledarens planer bara är lösryckt tal? Hans parti måste antingen godta Lissabonfördraget eller, vilket enligt min mening skulle vara ännu bättre, se till att Storbritannien fullständigt träder ur EU.

Cecilia Malmström, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Vi har just haft en mycket intressant debatt, och jag tackar för era kommentarer.

Det svenska ordförandeskapet delar er glädje över att Lissabonfördraget slutligen har ratificerats i samtliga 27 medlemsstater. Detta kommer att ge oss ett effektivare och mer demokratiskt EU, och en starkare roll på den internationella arenan. Jag är mycket glad över detta.

Jag håller även med dem som sade att det kanske var ett sammanträffande, men president Václav Klaus valde en mycket lämplig vecka att underteckna fördraget, samma vecka som vi firar Berlinmurens fall, slutet på den kommunistiska diktaturen, början på den europeiska enigheten och den slutliga segern för Robert Schumans idéer över Josef Stalins.

(Applåder)

(EN) På tal om Tjeckien vill jag gärna besvara Andrew Duffs fråga genom att säga att tjeckerna inte har beviljats ett fullständigt undantag från stadgan om de grundläggande rättigheterna. Enligt protokoll 30 upphävs inte stadgans obligatoriska karaktär med avseende på Storbritannien, Polen eller Tjeckien. Det

begränsar endast det sätt som EG-domstolen kan tillämpa stadgan på, och till syvende och sist kommer det att vara upp till kommissionen och EG-domstolen att tolka det i händelse av en konflikt.

Som statsministern sade innan han lämnade oss pågår samrådet med hans 26 kolleger. Det är svårt, men det är ett mål. Han har redan bjudit in dem till en arbetsmiddag nästa torsdag.

Det är alltför tidigt att redan börja spekulera om namn. Jag läser också tidningarna. Jag har hört namn som ni inte vill ha, jag har hört namn som ni skulle vilja ha. Jag tror att jag har sett en eller två ansökningar till tjänsten även härifrån parlamentet. Ni är välkomna att sända era ansökningar till ordförandeskapet – vi kommer att se på dem. Det är fortfarande en vecka kvar till torsdag. Och vi noterar naturligtvis er oro över den regionala balansen och könsbalansen – något som jag själv tycker är ytterst viktigt. Vi måste kunna visa EU-medborgarna att EU inte bara styrs av män. Men som statsministern påpekade är det bara två tjänster som ska tillsättas. Alla dessa krav är mycket svåra att uppfylla, men vi kommer att göra vårt bästa och har lyssnat till era råd.

När det gäller den höga representanten kommer han eller hon att ta fram och slutföra den ram som vi just har antagit om den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Han eller hon kommer att göra detta, tillsammans med parlamentet, innan förslaget läggs fram för rådet senast i april nästa år.

Som det har sagts många gånger kommer den höga representanten även att få besvara frågor och delta i utfrågningar här i parlamentet och därigenom kunna diskutera och utveckla sina utrikespolitiska åsikter tillsammans med er.

När det gäller ekonomin vill jag säga Marita Ulvskog, som kanske inte är här just nu, att det svenska ordförandeskapet inte ger upp sina ambitioner om exitstrategier. Tvärtom, det är ytterst viktigt att vi håller liv i ambitionen – inte nu, men snart – för två exitstrategier. Om vi inte gör det, om vi låter budgetunderskotten öka i våra ekonomier, kommer detta att skada de mest sårbara människorna i samhället, och det vill vi inte.

Vi ser ljuset i slutet av tunneln. Den ekonomiska återhämtningen är på väg, men i de flesta länderna kommer vi fortfarande att lida av hög arbetslöshet, och därför är det för tidigt att genomföra exitstrategierna. Vi måste emellertid diskutera dem, och vi måste ha en plan för att göra detta om vi vill ha en hållbar ekonomi att föra vidare till framtida generationer.

Avslutningsvis har vi inte sänkt våra ambitioner när det gäller klimatförändringen. Det svenska ordförandeskapet, kommissionen och många andra arbetar dag och natt. Vi övertygar, vi förhandlar, vi argumenterar, vi försöker få våra partner med oss och få dem med ombord. Många möten har hållits, och det återstår fortfarande möten, även om det bara är 25 dagar kvar till Köpenhamn.

Det är sant att det råder en global medvetenhet och att det händer en massa i många länder i hela världen. Detta är uppmuntrande, men det är inte tillräckligt om vi vill respektera målet på 2 °C.

Vi har inte alla bitar i pusslet för att nå ett rättsligt bindande avtal; det är ett faktum. Jag beklagar det, men det är ett faktum. Vi kan säga att vi fortfarande strävar efter det, och det gör vi, men det kommer inte att ske eftersom flera partner säger att de inte är redo att ta det steget ännu. EU är fortfarande i ledningen, och vi fortsätter fortfarande att arbeta för ett mycket ambitiöst avtal med en tydlig ram som omfattar alla partner och en tidtabell för att avsluta förhandlingarna. Målet är att ersätta Kyoto med ett bindande avtal. Jag vill tacka parlamentet för det arbete som ni genomför med detta just nu och det arbete som ni kommer att behöva göra efter Köpenhamn.

EU är fortfarande i ledningen. Vi kommer att fortsätta att leda arbetet. Vi har de högsta ambitionerna hittills. Vi har bekräftat kommissionens uppskattningar och stöder dem. Vi är redo att spela vår roll. Det kommer att finnas en global fördelningsnyckel som bygger på utsläpp och betalningsförmåga. Vi har en arbetsgrupp som tittar på frågan om den interna bördefördelningen. Medlemsstaterna kände sig emellertid ännu inte redo för att avslöja de exakta summor som de kommer att betala. Det beror på att vi vill fortsätta att pressa de andra länderna eftersom även de bör betala för detta; det ligger i deras intresse.

Vi kommer alltså att tillbringa varje vaken minut med att arbeta med detta. Vi tackar er för ert stöd och ser fram emot att arbeta tillsammans med parlamentet om denna och andra frågor.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. – (FR) Eftersom den svenska ministern har talat franska och engelska bör jag tala svenska.

Fru talman! Jag ska försöka prata svenska och säga något om en viktig punkt som har nämnts här idag, nämligen hur texten av det nya fördraget hör ihop med den verklighet som vi vill förändra. Hur texten i det

nya Lissabonfördraget ska ge oss vägledning och de verktyg vi behöver för att fatta beslut om hur vi ska bekämpa klimatförändringarna, hur vi ska hantera den ekonomiska krisen och det som följer i dess spår, nämligen arbetslöshet och sociala problem. Hur vi ska ta oss an migrationsproblem och annat som står högst upp på vår dagordning.

Det är så det hänger ihop, precis som Michel Barnier nämnde tidigare. Det hör förstås också ihop med implementeringen, genomförandet och vilka personer vi utser för att sitta som våra representanter i kommissionen och förstås som ledare på de topposter som nu ska tillsättas. Som ni vet heter det, åtminstone på svenska, att "rätt man på rätt plats är ofta en kvinna" och det tror jag gäller här också. Tack och lov vet jag att jag har kommissionens ordförande bakom mig när jag säger att den procedur som följer nu naturligtvis är mycket viktig ur demokratisk synvinkel. Det här är också medlemsländernas chans att visa att det inte bara är tomt prat, utan att man faktiskt har kompetenta, duktiga kandidater som är kvinnor och som man är beredd att föra fram.

Annars förvandlas vi som utgör en majoritet av EU:s befolkning till en minoritet när det gäller att fatta demokratiska beslut. Precis som Václav Havel har skrivit och sagt många gånger är demokratin ingenting som oåterkalleligt och för alltid givet har fallit ner i våra knän, utan demokrati är någonting som vi måste upprätthålla och ständigt kämpa för, åter och åter. Vi har förstås samarbetat nära med det svenska ordförandeskapet och jag vill än en gång, både å mina egna och å kommissionens vägnar, tacka för det hårda arbete som jag vet att det svenska ordförandeskapet har lagt ner också för att förbereda det som nu ska bli genomförandet.

Precis som Barroso sade tidigare har kommissionen idag fattat beslut om den första åtgärden som vi har att ta ansvar för, nämligen det så kallade medborgarinitiativet. Vi börjar med en bred remissrunda via en grönbok som skickas ut, med 10 frågor. Om vi kan få in bra med svar på detta till den sista januari hoppas vi att, efter en snabb behandling också här i parlamentet, kunna ha det nya medborgarinitiativet på plats och redo att genomföras i slutet av nästa år. Det är förstås ett bra bevis på hur vi kan använda de nya paragrafer och de nya möjligheter som Lissabonfördraget ger för att ge medborgarna en starkare röst och mer inflytande.

Klimatfrågan och klimatförhandlingarna har redan kommenterats av väldigt många här och av Europaministern. Självklart har vi den viktigaste styrkan av att tala med en röst och att fortsätta att insistera på ett starkt och förstås bindande avtal. Formen får vi naturligtvis lov att titta på när vi vet vad våra partners kommer med för förbud och motbud. Till sist hoppas jag förstås att vi ska fortsätta att samarbeta nära kring genomförandet av Lissabonfördraget. Det arbetet måste starta nu, både här och i kommissionen, och jag ska gärna framföra parlamentets synpunkter också till Barroso, om hur kommissionens arbete ska organiseras. Återigen: *We are the guardians of the Treaty*, vi är fördragets väktare, så vi kommer naturligtvis att se till att följa fördragen bokstavligt.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Genomförandet av lagstiftningen om handel med utsläppsrätter ger upphov till kostnader som kommer att fördelas på olika sätt i respektive land, enligt varje lands ekonomiska modell. En del länder har redan fler alternativ att välja mellan för att minska utsläppen utan att behöva göra några större höjningar av energipriserna. De länder där det fortfarande pågår omstruktureringar av energisektorn kommer att känna av effekterna av dessa åtgärder på ett oproportionerligt sätt på konsumentnivå när det gäller deras förmåga att betala kostnaderna för förändringarna. Ett land som har en stor proportion vindenergi i sin energimix har tagit sig friheten att investera i förnybara energikällor när den redan har utvecklat sådana, och har då gett upphov till föroreningar under processen. Ett land som fortfarande i stor utsträckning är beroende på kolbaserad energiproduktion står inför en teknisk klyfta som det måste överbrygga, samtidigt som det minskar sina förorenande utsläpp. De östeuropeiska länderna befinner sig i den senare situationen. Därför anser jag att denna faktor måste beaktas i beslutet om hur kampen mot klimatförändringen ska finansieras och att länderna från den sista anslutningsrundan bör slippa betala vissa skatter som skulle medföra en alltför stor börda för dessa länder.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) För närvarande ägnar Europeiska rådet särskild uppmärksamhet åt EU:s ekonomiska och finansiella situation. Den globala finanskrisen har slagit ytterst hårt mot EU:s medlemsstater, medborgare och företag. Eftersom situationen för arbetslösheten i EU förväntas fortsätta att försämrats krävs ett kontinuerligt åtagande för en dynamisk arbetsmarknadspolitik. Kommissionen förutser

en arbetslöshet på 10,25 procent i de 27 medlemsstaterna. Rådet och kommissionen måste fortsätta med sina insatser för att ta fram återhämtningsstrategier i samarbete med Europaparlamentet och medlemsstaterna genom att genomföra den europeiska återhämtningsplanen.

När tidsfristerna för att medlemsstaterna ska avbryta sina krisbekämpningsstrategier fastställs måste situationen och åtagandena för varje medlemsstat beaktas separat. I Rumäniens fall planeras överenskommelserna med EU och Internationella valutafonden (IMF) att täcka 2009 och 2010. Om det ekonomiska stödet avbryts kommer det att orsaka störningar i det krisbekämpningsprogram som Rumänien har inlett. Det är beklagligt att den instabilitet som har orsakats på grund av att den parlamentariska majoriteten i Rumänien har blockerats (PSD (Socialdemokratiska partiet) + PC (Konservativa partiet), PNL (Nationella liberala partiet) och UDMR (Ungerska demokratiska unionen i Rumänien)) ger upphov till tvivel när det gäller mottagandet av det tredje delbeloppet från IMF.

Dominique Baudis (PPE), skriftlig. – (FR) Efter förhandlingarna vid Europeiska rådets möte den 29–30 oktober och beslutet av Tjeckiens författningsdomstol den 3 november har Tjeckiens president Václav Klaus slutligen undertecknat Lissabonfördraget.

Fördraget kommer nu att kunna träda i kraft, och i och med detta får institutionerna en hög representant för utrikesfrågor och en fast ordförande för rådet i två och ett halvt år. Den nya kommissionens struktur samt valet av de personer som ska inneha posterna rådsordförande och hög representant för utrikesfrågor är centrala i det här sammanhanget.

Valet av ordförande för rådet är ytterst viktigt eftersom han eller hon kommer att företräda EU i två och ett halvt år. I tider av globalisering och maktkamper mellan kontinenterna är valet av hög representant för utrikesfrågor dessutom obestridligen av strategisk betydelse.

Den 19 november kommer ett extra möte att hållas i Europeiska rådet för att förhandla om nomineringarna. Vi står vid en vändpunkt i EU:s historia. De val som ni, stats- och regeringscheferna, gör kommer att avgöra vilket EU ni vill ha i framtiden. Var därför ambitiösa eftersom EU måste vara dynamiskt, aktivt, effektivt och politiskt om vi vill fortsätta att utvecklas.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar det fasta åtagande som visades av EU:s stats- och regeringschefer under Europeiska rådets möte förra månaden om att fortsätta att leda kampen mot klimatförändringen.

EU-ledarna har stött uppskattningen att de sammanlagda kostnaderna för minskning och anpassning i utvecklingsländerna kan uppgå till cirka 100 miljarder euro per år till 2020. EU har stärkt sin förhandlingsposition genom att nå ett avtal om finansieringen för att hjälpa utvecklingsländerna, särskilt de fattigaste länderna. Jag är emellertid oroad över att inget tydligt beslut har fattats om EU:s bidrag och varje medlemsstats andel av den totala bördan, med hänsyn till varje lands betalningsförmåga. För att Köpenhamnskonferensen ska lyckas är det ytterst viktigt att man når ett politiskt avtal som täcker de viktigaste punkterna på ett bredare sätt, särskilt de åtaganden som alla berörda parter ska göra.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Våra EU-ledare har återigen misslyckats att bryta dödläget i förhandlingarna inför Köpenhamnskonferensen. Rådets möte framställs självklart som en framgång i medierna, när sanningen är att det enda det ledde till var en massa svammel. Våra EU-ledare hade chansen att ge utvecklingsvärlden ett rättvist och trovärdigt finansieringserbjudande för att täcka kostnaderna för klimatförändringarna, som slår hårdast mot deras länder men som orsakas av oss i den utvecklade världen. Toppmötet uppfyllde inte de standarder som satts av parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och av civilsamhället runtom i världen, som har uppmanat EU att utlova minst 30 miljarder euro, och det viktiga kravet på ett fast åtagande om att detta är fristående, utöver befintligt utvecklingsbistånd till andra länder.

Köpenhamn eller inte, vi kommer att få dras med klimatförändringarna under de kommande årtiondena. Detta är det största testet hittills under 2000-talet. Vi måste nå ett rättsligt bindande avtal i Köpenhamn, och då behöver vi verkligt politiskt mod och mindre svamlande från våra EU-ledare.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Nu när EU äntligen har lyckats övervinna den fördragskris det har varit indraget i och Lissabonfördraget äntligen har ratificerats av de 27 medlemsstaterna, välkomnar jag att vi har en ny rättslig och institutionell ram som gör det möjligt att skräddarsy unionens funktioner i linje med dess nuvarande storlek, genom att konsolidera parlamentets befogenheter med särskild inriktning på de nationella parlamentens roll i den europeiska integrationen.

Det här är det ögonblick som vi har väntat på, och när nu Lissabonfördraget har godkänts och unionen har fått sin nya institutionella ram kan EU engagera sig i de uppgifter som väntar i den närmaste framtiden. Här vill jag särskilt lyfta fram de åtgärder som EU förväntas vidta för att bekämpa krisen, stimulera ekonomin och stärka förtroendet för marknaden, med särskild betoning på att minska arbetslösheten i EU. Nu när vi ser försiktiga tecken till återhämtning måste vi inrikta våra insatser på att stimulera EU:s ekonomi och ägna särskild uppmärksamhet åt den primära och sekundära sektorn – särskilt jordbruket – som har drabbats hårt av krisen, och inrättandet av ett övervakningssystem på EU-nivå.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Återigen var huvudprioriteringen vid detta möte med Europeiska rådet tyvärr att skapa de rätta förutsättningarna för att garantera att det så kallade Lissabonfördraget kan träda i kraft i slutet av 2009, med andra ord att anta ståndpunkter som möjliggör en snabb ratificering av Tjeckien. Det som EU-ledarna främst bryr sig om är de institutionella frågor som möjliggör snabbare framsteg med den kapitalistiska, federalistiska och militära integrationen av EU.

Frågorna om den ekonomiska, finansiella och sociala krisen hamnade därför i bakgrunden. De små framsteg som gjordes är i själva verket resultatet av starka påtryckningar från viktiga sektorer i flera medlemsstater, vilket mjölkkrisen är ett exempel på. Även här gick rådet inte längre än till att öka budgeten för 2010 med endast 280 miljoner euro.

De förslag som just har lagts fram av kommissionen på grundval av rådets riktlinjer är mycket oroande, både när det gäller de alltför stora underskotten och beskedet om att pensionsåldern ska höjas. I stället för att bemöta de allvarliga sociala problemen med fattigdom och arbetslöshet, föreslår kommissionen åtgärder som kommer att förvärra den sociala situationen och den skriande ojämlikhet som redan finns.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Rådets möte var avgörande för EU eftersom det sista hindret för Lissabonfördragets ikraftträdande undanröjdes. Jag vill dock varna för att vi inte får se detta som ett resultat i sig. Vi har bara kommit halvvägs; nu måste vi vänja oss vid den nya institutionella ramen. När det gäller anpassningen är parlamentet på god väg, eftersom det redan har arbetat med sin arbetsordning och har diskuterat inrättandet av de nya institutionerna, t.ex. den europeiska avdelningen för yttre åtgärder. Nästa steg är att inrätta en kommission som ger prov på ledarskap och åskådliggör våra värden. Därför uppmanar jag medlemsstaterna att nominera kompetenta, kvalificerade personer, och göra en insats för att det ska råda jämvikt mellan könen i kommissionen. Vi måste även välja toppledarna så snabbt som möjligt utan att förlora någon tid. Vi får inte stå hjälplösa. Om vi ser oss själva som förespråkare för de universella värdena behöver vi ledare som kan företräda dessa värden på ett trovärdigt sätt – t.ex. i Köpenhamn, där nationerna kommer att förhandla om mänsklighetens närmaste framtid, och EU kommer att behöva all sin talang, ansvarskänsla och generositet för att nå ett avtal.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Först och främst välkomnar jag Tjeckiens ratificering av Lissabonfördraget. Lissabonfördragets ikraftträdande den 1 december och de nya institutionella förbindelser som det medför kommer att ge EU:s företrädare möjlighet att hantera både återverkningarna av den ekonomiska och finansiella krisen och förhandlingarna i Köpenhamn om kampen mot klimatförändringen på ett effektivare sätt. Trots tecknen på ekonomisk återhämtning bör man inte omedelbart upphöra med stödpolitiken, eftersom detta kan påverka ekonomin negativt på lång sikt. Jag hoppas även att medlemsstaterna kan enas om och utforma en samordnad strategi för att upphöra med stimulansåtgärderna när det rätta ögonblicket är inne. Vi förväntar oss även ett framtida avtal om paketet med förslag om att inrätta en ny finansiell övervakningsstruktur för EU. Sist men inte minst får vi inte glömma att EU-medborgarnas krav på ett konsoliderat EU kommer att bli ännu starkare och att de förväntar sig att EU förbättrar sysselsättningssituationen under de närmaste åren. Därför måste EU-institutionerna främja en ny dynamisk arbetsmarknadspolitik så snabbt som möjligt.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jag vill uttrycka mitt stöd för de ståndpunkter som antagits av kommissionen och rådet, som lyfts fram i de dokument som lagts fram. Köpenhamnskonferensen närmar sig, och EU måste spela en central roll i förhandlingarna om ett heltäckande och ambitiöst globalt avtal för att bekämpa klimatförändringen.

I Europeiska rådets slutsatser nämns den finansiering som krävs, både på global nivå och på EU-nivå, för att bekämpa de negativa effekterna av klimatförändringen, t.ex. torka, bränder och översvämningar, som orsakar så många offer och så stora förluster varje år.

Jag anser att EU måste tillhandahålla ekonomiskt stöd på ett så konsekvent sätt som möjligt för de åtgärder som vidtas av medlemsstaterna när det gäller bevattning, dammbyggen, beskogning och främjande av produktionen av förnybara energikällor, t.ex. solkraft, vindkraft, biobränslen och vattenkraft. Vi konstaterar

även att det finns ett stort behov av ekonomiskt stöd från EU till lokala myndigheter och på privat enskild nivå där de nödvändiga medlen för att göra byggnader mer energieffektiva inte finns tillgängliga. EU måste ägna större uppmärksamhet åt denna aspekt i framtiden så att medborgarna står i centrum för EU-politiken.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Det som hände för några dagar sedan vid Europeiska rådets toppmöte är skandalöst och rubbar tron på den värdegemenskap som EU så ofta talar om. EU ville få president Václav Klaus att skriva på till varje pris, till och med genom att indirekt ge sitt samtycke till en historisk orättvisa. På grundval av Benešdekreten förklarades cirka 2,9 miljoner personer fram till 1947 vara fiender till staten och utvisades enbart på grund av sin nationalitet. Till följd av detta mötte omkring 230 000 människor en tragisk död. Dekreten innebar inte att personer dömdes på grundval av specifika brott som de hade begått; den enda utgångspunkten var etniskt ursprung. I dag skulle vi kalla detta för etnisk rensning, och det skulle i själva verket förkastas öppet av alla medlemsstater. Ur rättslig synvinkel berövades de fördrivna personerna rätten att betraktas som oskyldiga till motsatsen bevisats, en ordentlig rättegång och lämplig ersättning vid exproprieringar. Felix Ermacora, professor i internationell rätt och f.d. FN-rapportör, drog i sin juridiska rapport från 1991 till och med slutsatsen att utvisningarna var detsamma som folkmord. Trots allt detta, och utan objektiva grunder, beviljades president Klaus ett undantag för att garantera att EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna inte ska tillämpas. Denna ”fotnot” kommer emellertid inte att träda i kraft förrän Island eller Kroatien ratificerar fördraget. Denna möjlighet öppnar vägen för ersättningskrav.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) EU:s ensidiga agerande är inte tillräckligt, även om EU går i täten för kampen mot klimatförändringen.

Det kommer inte att bli möjligt att sluta ett globalt avtal om minskning och anpassning till klimatförändringens effekter utan utvecklingsländernas engagemang, särskilt de mest avancerade utvecklingsländerna. Effekterna av klimatförändringen påverkar redan dessa stater, torka, översvämningar, naturkatastrofer, ökenbildning, med alla de ekonomiska och sociala återverkningar som detta ger upphov till.

Alla åtgärder för att minska effekterna och anpassa sig till situationen kräver ett pålitligt system för att mäta, rapportera och kontrollera utvecklingen, tillsammans med en lämpligt styrd fond med både offentlig och privat finansiering.

Dessa kombinerade insatser kommer att bidra till att nå målen för minskning av utsläppen av växthusgaser, utveckla en hållbar ekonomi och skapa gröna jobb.

Joanna Senyszyn (S&D), skriftlig. – (PL) José Manuel Barroso kommer snart att fördela portföljerna till de nya kommissionsledamöterna. Jag hoppas att han inte kommer att göra några grova misstag, som han gjorde under den förra mandatperioden, då han som kommissionsledamot för rättvisa, frihet och säkerhet föreslog en kandidat med en 1800-talsmentalitet, en katolsk fundamentalist, manlig chauvinist och homofob. Vid den tidpunkten tillät inte Europaparlamentet att kommissionen komprometterades på detta sätt. Jag hoppas att parlamentet inte blir tvunget att ingripa igen.

Enligt José Manuel Barrosos uttalanden bör portföljerna fördelas på ett sådant sätt att den gyllene principen om balans upprätthålls. Kommissionen bör vara tydligt mer social, och kommissionsledamöterna måste vara kompetenta. Barroso behöver inte heller oroa sig för omval nu, så han kan koncentrera sina insatser på att hantera krisen och på de sociala aspekterna av sitt program. Därför är det mycket viktigt att de ekonomiska och sociala portföljerna anförtros åt kommissionsledamöter från vår socialdemokratiska politiska familj.

Om kommissionen inte är könsbalanserad kommer det att vara ett tecken på att det inte råder någon verklig jämställdhet. Det är hög tid att det ständigt frustrerade idealet om jämställdhet mellan kvinnor och män blir politisk verklighet. Det är män som har valts till de högsta posterna i EU (talman för Europaparlamentet och ordförande för kommissionen). Detta är tyvärr en öppen diskriminering av kvinnor. Det är dags att vi ändrar på detta och ser till att målet att all diskriminering ska vara förbjuden enligt EU:s lagstiftning äntligen förverkligas. Det är kvinnornas tur nu! Det kommer att bli lätt att finna passande kandidater bland 250 miljoner dynamiska, modiga och starka kvinnliga medborgare i EU, och detta innefattar de kvinnliga kandidaterna till posterna som ordförande för Europeiska rådet och hög representant för den gemensamma utrikespolitiken.

16. Toppmötet mellan EU och Ryssland i Stockholm den 18 november 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om toppmötet mellan EU och Ryssland i Stockholm den 18 november 2009.

Cecilia Malmström, *rådets tjänstgörande ordförande*. – Fru talman! Som fru talman sade äger toppmötet mellan EU och Ryssland rum i Stockholm den 18 november. Det är ett bra tillfälle för EU att utvärdera förbindelserna mellan oss och Ryssland. Jag vet att många ledamöter här i parlamentet följer utvecklingen i Ryssland mycket noga. Jag vill därför presentera de huvudfrågor som vi räknar med att diskutera under toppmötet, och jag är säker på att kommissionären kommer att vilja bidra med ytterligare upplysningar på de områden som berör kommissionens ansvarsområde.

Generellt vill vi förstås att det strategiska partnerskapet mellan EU och Ryssland ska främjas genom toppmötet. Vi har mycket att tjäna på ett samarbete med Ryssland på alla områden. Vi behöver Ryssland om vi ska kunna hantera de globala utmaningarna effektivt. Men vi måste också göra klart för Ryssland att vårt partnerskap måste grundas på respekten för ett gemensamt åtagande och gemensamma värderingar. Det betyder respekt för mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen. Toppmötet ger oss möjlighet att utöva påtryckningar på Ryssland för att landet ska fullfölja de avtalade förpliktelser som finns på dessa områden, men även på andra områden.

En av de viktigaste frågorna kommer att vara klimatförändringarna. Rådet kommer att framhålla att ett nära samarbete mellan EU och Ryssland är viktigt för att vi ska kunna uppnå ett resultat i Köpenhamn. Ryssland bör göra utfästelser om påtagliga och jämförbara minskningar av sina utsläpp av växthusgaser, som motsvarar det tvågradersmål som G8-länderna kom överens om i L'Aquila.

Energifrågan är kopplad till detta – det gäller energieffektivitet och energitrygghet. Med hänsyn till Rysslands ställning som EU:s viktigaste energipartner ger toppmötet oss möjlighet att framhålla behovet av att återskapa förtroende och förutsägbarhet i förbindelserna mellan EU och Ryssland på energiområdet. Vi kommer också att uttrycka vår besvikelse över att Ryssland nyligen drog sig ur energistadgefördraget.

Vi hoppas att det kommer att inrättas en starkt mekanism för tidig varning som godkänns vid toppmötet. Det här bör åtföljas av tydliga garantier från Ryssland, samt från andra relevanta tredjeländer var för sig, för att transiteringen av eller export av gas till EU inte kommer att minskas eller stoppas vid framtida energitvister.

Vi kommer förstås också att diskutera den ekonomiska och finansiella krisen. Rådet vill att vi på toppmötet kommer överens om behovet av fortsatta samordnade insatser som svar på krisen och bekräftar att vi står fast vid att ekonomierna ska vara öppna och att det är nödvändigt att undvika protektionistiska åtgärder. Toppmötet ger oss också möjlighet att bedöma framstegen i arbetet med de fyra gemensamma områdena. Vi kommer att utnyttja tillfället att framhålla betydelsen av att komma vidare på de områden där det krävs framsteg eller där det uppstått problem.

Rysslands förändrade inställning till Världshandelsorganisationen har skapat ett nytt läge som vi håller på att analysera. Förseningar i Rysslands WTO-anslutning kommer att påverka våra bilaterala förbindelser, bland annat i fråga om förhandlingarna om ett nytt avtal mellan EU och Ryssland. Vi kommer att upprepa vårt stöd för Rysslands anslutning till WTO, och det är viktigt för Rysslands integration i världsekonomin.

Under tiden måste vi arbeta med kvarstående handelsproblem och ekonomiska problem, det handlar t.ex. om avgifterna för överflygning av Sibirien, åtgärderna vid gränsen mot nyttofordon som förs in i Ryssland, de diskriminerande vägavgifterna, planerna på att begränsa vägimporten av containrar, exporttullarna på virke och de nyligen vidtagna protektionistiska åtgärderna.

Jag är mycket väl medveten om den stora oro som Europaparlamentet känner inför människorättsläget i Ryssland. Inte minst är ert beslut att tilldela årets Sacharovpris till människorättsförsvarare i Ryssland ett bevis på detta. Det svenska ordförandeskapet delar den oron och vi kommer att se till att människorättsfrågor får en framskjutande plats bland det som ska diskuteras på toppmötet. Vi välkomnar naturligtvis president Medvedevs uttalanden om mänskliga rättigheter, demokrati och rättsstatsprincipen, men detta måste följas av konkret handling. Situationen för de mänskliga rättigheterna i Ryssland är bekymmersam. Vi vill särskilt lyfta fram de senaste händelserna i norra Kaukasien som har varit skådeplats för våldsamheter som drabbat människorättsförsvarare, brottbekämpande personal, myndighetsföreträdare och befolkningen i stort. Särskilt oroande är det att människorättsförsvarare och journalister dödas, inte bara i norra Kaukasien utan även i Ryssland som helhet. Därför kommer vi att upprepa vår vädjan till Ryssland att de ska göra sitt yttersta för att se till att människorättsförsvarare kan utföra sitt arbete utan att behöva vara rädda för våld, trakasserier eller hot.

När det gäller utrikespolitik och säkerhetsfrågor kommer vi att framhålla vikten av att upprätthålla och förbättra dialogen när det gäller också vårt gemensamma närområde. Här måste vi samarbeta med Ryssland

om vi ska kunna göra framsteg med att nå en fredlig lösning på utdragna konflikter. Vi kommer naturligtvis inte att göra avsteg från grundläggande principer.

Vi kommer att ta upp Georgien och upprepa att Ryssland fullt ut måste fullgöra sina åtaganden enligt sexpunktsplanen från den 12 augusti och därpå avtalet av den 8 september 2008. Vi måste återskapa det nödvändiga förtroendet även i fråga om Achalgori, övre Kodori och gränskontrollstället i Perevi. Vi kommer också att uppmäna Ryssland att använda sitt inflytande för att ge EU:s övervakningsuppdrag tillträde till de georgiska områdena i Sydossetien och Abchazien i enlighet med sitt landsomfattande uppdrag. Toppmötet ger oss också möjlighet att bedöma framstegen vid Genève-samtalen, och här förväntar vi oss ett fortsatt ryskt engagemang.

Vi inser att vi måste samarbeta med Ryssland när det gäller de så kallade frysta konflikterna i Transnistrien och Nagorno-Karabach. Vi kommer att betona betydelsen av ett fortsatt åtagande när det handlar om konfliktlösningsmekanismerna: Minskgruppen och det s.k. "5+2"-formatet i Transnistrien.

Ryssland aktiva engagemang för att främja dialogen mellan Armeniens och Azerbajdzjans presidenter i Nagorno-Karabach-frågan är naturligtvis välkommet. Men vi kommer också att för Ryssland påpeka vikten av att involvera Minskgruppen i alla skeden av processen. EU är beredd att engagera och stödja Minskprocessen, bland annat genom förtroendeskapande åtgärder. Toppmötet bör uttrycka sitt stöd för en ratificering och ett genomförande av de nya protokollen mellan Armenien och Turkiet. Andra frågor på detta område handlar om den euroatlantiska säkerheten och det östliga partnerskapet.

När det gäller den euroatlantiska säkerheten uppmanar vi Ryssland att aktivt delta i Korfuprocessen inför ett framtidsytande beslut i Aten. Toppmötet bör be om Rysslands bekräftelse att de ställer sig bakom de grundläggande principerna för processen, dvs. full respekt för och genomförande av OSSE-regelverket, att OSSE är huvudforum för debatten om Korfuprocessen och det faktum att alla aspekter av det övergripande säkerhetskonceptet bör behandlas på ett balanserat sätt.

Från EU:s sida är vi villiga att informera Ryssland om alla händelser rörande det östliga partnerskapet och upprepa att tredjeländer från fall till fall kan vara berättigade att delta, enligt den gemensamma förklaringen i Prag i maj 2009. Toppmötet ger oss också möjlighet att ta upp ett antal internationella och regionala frågor. Med mycket stor sannolikhet tror jag att frågor som Iran, Afghanistan/Pakistan, Sydkaukasien och naturligtvis Mellanöstern kommer att tas upp.

Fru talman, ärade ledamöter, det här blev lite långt men jag vet att ni är mycket engagerade i denna fråga. Det är ett viktigt toppmöte med många punkter på agendan och jag ser fram emot att höra era synpunkter och förslag när vi fastslår de slutliga förberedelserna inför detta.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! För precis ett år sedan såg vi över förbindelserna mellan EU och Ryssland och beslutade att EU – trots våra stora meningsskiljaktigheter med Ryssland om konflikten i Georgien – skulle söka samarbete med detta stora grannland, bland annat om förhandlingarna om det nya avtalet. Vi beslutade även att vi skulle grunda våra förbindelser på en analys av våra egenintressen. Vid toppmötet i Stockholm i nästa vecka kommer vi därför att inrikta oss på områden – vilket redan har sagts – där vi har ett ömsesidigt intresse, t.ex. klimatförändringen och energin, och den globala ekonomiska krisen.

Finanskrisen har slagit hårt mot Ryssland, och det är exakt det slags politikområde där även EU har ett tydligt intresse av att enas om en gemensam politisk strategi. G20-åtagandena var ett viktigt steg i rätt riktning. Jag anser att det är viktigt att de nu följs av alla partner. Det är även mycket viktigt att Ryssland inte ger efter för protektionistiska frestelser. En tendens till protektionistisk praxis skadar redan EU-företagen.

Vi anser helt klart att den bästa vägen framåt är att arbeta tillsammans i ett regelbaserat multilateralt format. Toppmötet kommer därför att bli ett tillfälle att återigen betona betydelsen av Rysslands anslutning till Världshandelsorganisationen (WTO). Rysslands avsikt att slutföra förhandlingarna parallellt med Vitryssland och Kazakstan, som landet planerar att ingå en tullunion med, lämnar fortfarande många frågor obesvarade. Samtidigt hoppas vi få en bättre förståelse av Rysslands nya strategi vid toppmötet. Detta är viktigt, inte minst med tanke på de förhandlingar som kommissionen för om det nya avtalet, som måste innehålla tydliga och rättsligt bindande bestämmelser om handel och investeringar och även om energi.

Vid toppmötet bör vi även definitivt klargöra villkoren för den bilaterala handeln från den 1 januari 2010 och framåt enligt tullunionens nya system med gemensam yttre tulltaxa.

Om vi går över till klimatfrågan har min kollega redan sagt att vi vid toppmötet bör betona den ledande roll som Ryssland och EU kan spela tillsammans för att nå resultat vid Köpenhamnstoppmötet. Ryssland har utrymme för att göra ett mycket betydande bidrag, med tanke på landets enorma marginaler för utsläppsminskningar genom förbättringar av energieffektiviteten. Vi kommer därför att uppmana Ryssland att göra ett mer ambitiöst åtagande om minskningar av utsläppen av växthusgaser, jämförbart med de mål som vi själva har satt upp i EU.

När det gäller energisäkerheten fortsätter arbetet med en förstärkt mekanism för tidig varning. Vi beklagar att Ryssland har dragit sig tillbaka från energistadgefördraget, men vi påminner om att principerna för energistadgefördraget bekräftades under Rysslands ordförandeskap för G8, t.ex. i förklaringen från Sankt Petersburg. Dessa principer bör därför utgöra grunden för vårt arbete med energisäkerhet inom ramen för det nya avtalet mellan EU och Ryssland. Vi bör vara redo att diskutera Rysslands önskan om en bredare debatt om den internationella energisäkerhetsstrukturen, men vi vill även, och framför allt, skapa de grundläggande förutsättningarna för vårt bilaterala energipartnerskap.

Vi samarbetar bra med Ryssland kring många aspekter av de internationella förbindelserna, men vi behöver göra större framsteg i vårt samarbete om det gemensamma grannskapet. Vi kommer därför att fortsätta att framföra vår åsikt att den politiska och ekonomiska stabilitet som främjas genom det östra partnerskapet till syvende och sist ligger i alla parterns intresse. Vi kommer att fortsätta att uppmuntra Ryssland att arbeta konstruktivt för att lösa de kvarstående problemen och konflikterna, vare sig det handlar om Transnistrien eller Nagorno-Karabach, och även genom Genèveprocessen.

President Dimitrij Medvedevs förslag om en bredare diskussion om den euroatlantiska säkerheten har lett till en ny förhandlingsprocess under ledning av Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE). Nu anser jag att det är viktigt att den här debatten inte distraherar oss från den omedelbara uppgiften att lösa dagens frusna konflikter. Det strategiska partnerskapet mellan EU och Ryssland måste – som det har påpekats tidigare – grundas på gemensamma åtaganden på området för mänskliga rättigheter och demokrati. Ryssland har ingått åtaganden som medlem av FN, OSSE och Europarådet, och dessa åtaganden måste respekteras.

Jag anser att det även är mycket viktigt att vi går längre och samarbetar om alla dessa olika frågor. Vi vet att förbindelserna mellan Ryssland och EU är komplexa men fulla av möjligheter, och de har även en enorm potential. Vi kommer därför att följa vår principfasta inriktning och föra ett kritiskt, men även konstruktivt, samarbete med vår granne, och vi är övertygade om att även Ryssland inser att landet har ett intresse av att ha ett verkligt strategiskt partnerskap med oss.

Michael Gahler, för PPE-gruppen. – (DE) Fru talman! Det är bra att det hålls regelbundna toppmöten mellan EU och Ryssland eftersom det naturligtvis finns mycket att diskutera. Bland de viktiga frågorna på den omfattande dagordningen finns det planerade samarbetsavtalet, att säkra energiförsörjningen, Rysslands anslutning till WTO, klimatförändringen, situationen i Kaukasien och framför allt, situationen för demokratin och rättsstaten i Ryssland.

Nedrustning, vapenkontroll och ett eventuellt missilskydd står också på dagordningen. Vi ställs även båda inför hot i form av internationell terrorism och fundamentalism. Ett land som Iran är en utmaning för både EU och Ryssland. Vi tillhör båda Mellanösternkvartetten, och tillsammans med USA är det vår skyldighet att arbeta för en lösning i denna region.

Vi hoppas att de rätta förutsättningarna snart kommer att råda för en visumfri handel mellan EU och Ryssland. Jag är säker på att en obehindrad ömsesidig kontakt är det bästa sättet att ge särskilt unga ryssar en verklig bild av européernas liv och tankar och våra avsikter gentemot Ryssland.

Den nödvändiga förutsättningen för att vi ska ta oss igenom denna dagordning är enligt min åsikt att det råder enighet inom EU och att våra budskap till omvärlden är tydliga. Även om det är en kliché har vi alltför ofta lidit av splittring mellan oss, eller så har vi låtit oss splittras, om nyanser. I detta avseende ska ingen regering i EU tro att den på lång sikt kan förhandla bättre ensam på jämställda villkor med Ryssland än vad vi kan åstadkomma genom EU:s kombinerade vikt.

Som en värdegemenskap har vi en gemensam syn på situationen för rättssäkerheten och de mänskliga rättigheterna i Ryssland, och det bör vi klargöra. Tyvärr blev vi tvungna att ge Sacharovpriset till en rysk organisation. Jag tackar ordförandeskapet för att ha tydliggjort detta.

Eftersom vi båda är lika beroende av energiförsörjning måste vi se till att avtalen i de trilaterala förbindelserna mellan Ryssland, Ukraina och EU utformas så att det blir möjligt att förhindra en sänkning av gasstrycket i delar av EU varje vinter. I Kaukasien måste vi tillsammans kräva obegränsat tillträde för EU:s observatörer.

När det gäller nedrustning eller missilskyddet måste EU klargöra sin ståndpunkt för Ryssland och USA. Om vi lyckas med allt detta kommer Ryssland att ta oss på allvar, och vi kommer att samarbeta på ett bra sätt.

Adrian Severin, för S&D-gruppen. – (EN) Fru talman! Debatterna om Ryssland delar oss mycket ofta i ideologer och pragmatiker, konfrontationsvilliga geostrateger och medlingsvänner, kalla kriget-veteraner och nya utilitaristiska opportunister. Jag anser att det är hög tid att vi lämnar denna dilemma-manikeism åt sidan och klargör vår önskan att föra en konstruktiv och effektiv dialog med Ryssland.

För min del anser jag att vi alltid bör visa en fast attityd ur strategisk synvinkel, men flexibilitet ur taktisk synvinkel i våra förbindelser med Ryssland. Vi bör alltid försvara våra värden och intressen, men vi bör även visa empati och respekt för Rysslands anspråk och intressen.

Det är den enda grunden för att skapa förtroende och ömsesidig tillit och finna ömsesidigt effektiva och godtagbara lösningar.

En mer konkret punkt är att vi måste förvandla vårt östra grannskap från ett område med rivaliteter till ett område för gemensamma strategier och projekt. En gemensam strategi för Svarta havsområdet skulle kanske långsamt komplettera vår synergi och ge mer innehåll till vår nuvarande strategi.

Inom ramen för detta måste vi ta oss an frågan om frusna konflikter på ett mycket rättvist och öppet sätt och bortse från eventuella tabubelagda frågor för att försöka finna praktiska lösningar.

Vi måste också hjälpa Ryssland att tillgodose landets objektiva behov av att undvika att hamna i sitsen att eventuellt bli en olje- och gasberoende makt, samtidigt som vi själva måste göra oss oberoende på energiområdet.

Vi måste söka mer konstruktiva lösningar för att skapa ett verkligt samarbete, ett tekniskt samarbete och samarbete om utvinning, och öppna marknaderna på energiområdet.

Vi måste tillsammans med Ryssland skapa ett nytt globalt säkerhetsarrangemang eller avtal. Jag anser att Dimitrij Medvedevs initiativ inte bör avvisas omedelbart. En del tror att det finns en agenda bakom det initiativet som vi inte kan godta. Andra anser att det inte finns något konkret bakom och att det bara är ett test för att se hur vi reagerar. Vad som än ligger bakom är våra nuvarande säkerhetsarrangemang rotade i andra tider, och vi måste aktualisera dem. Vi måste se på vad som fortfarande är vettigt och om vi måste lägga till nya aspekter.

Det sista jag vill säga är att vi måste dra nytta av de nya transatlantiska förbindelserna för att kunna skapa en trilateral dialog mellan Ryssland, Förenta staterna och EU. Vi måste även fundera över nyttan med en sådan trilateral strategi för att åtminstone vara säkra på att Ryssland och Förenta staterna inte sluter avtal bakom vår rygg.

Kristiina Ojuland, för ALDE-gruppen. – (ET) Fru talman, mina damer och herrar, fru Ferrero-Waldner! Jag talar för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och vill tydligt betona att goda och ömsesidigt fördelaktiga grannförbindelser mellan EU och Ryssland är mycket viktigt. Detta kräver emellertid god vilja från båda sidor, vilket president Václav Havel också nämnde i sitt tal här i eftermiddags.

Vi vet alla att Ryssland alltid har värderat starka partner högt. Dagens förberedelser inför det toppmöte som ska hållas om en vecka visar faktiskt att EU för sin del kan visa upp en enad front om vi bara vill. Detta är mycket viktigt – vilket även framgår av den resolution som vi har utarbetat – och när jag lyssnar till rådets och kommissionens företrädare får jag en mycket bra känsla när det gäller den här frågan. Ratificeringen av Lissabonfördraget skapar naturligtvis också en mycket bredare grund för detta.

Men vi bör också se på detta ur Rysslands synvinkel. Ryssland har faktiskt ett mycket gott tillfälle nästa vecka att visa en uppriktig önskan att samarbeta med oss, vare sig det handlar om områden som energisäkerhet eller utarbetandet av ett nytt ramavtal mellan EU och Ryssland, eller t.ex. riktlinjer för agerande och ståndpunkter från Rysslands sida när det gäller närmandet till WTO. Det är sant att det råder vissa motstridiga inställningar för närvarande. President Dimitrij Medvedev och premiärminister Vladimir Putin har gett motstridiga signaler. Jag hoppas innerligt att EU nästa vecka kommer att kunna klargöra vilken kurs Ryssland kommer att ta när det gäller WTO. Enligt min åsikt måste EU verkligen stödja Ryssland i landets närmande till WTO.

Säkert är emellertid att det finns en mycket viktig fråga där Ryssland kan visa att det vill samarbeta med oss och nå ett avtal om klimatfrågan. Det är något mycket konkret, och det sker mycket snart – i december vid

toppmötet i Köpenhamn – och det är verkligen en fråga där vi bör kunna bedöma alla faktorer och se om ett samarbete mellan EU och Ryssland är möjligt eller inte.

Under det senaste året har det ofta sagts att förbindelserna mellan EU och Ryssland bör bli mer praktiska, och jag har redan hört folk ifrågasätta den punkten: om EU i och med detta åsidosätter de mänskliga rättigheterna, de grundläggande värdena och demokratifrågan. Enligt min åsikt får vi inte göra detta under några omständigheter, för om vi skulle göra det skulle vi nedvärdera oss själva fullständigt, och hela EU för den delen. Att ta upp människorättsfrågor handlar absolut inte om att förfölja Ryssland, tränga in dem i ett hörn eller läxa upp dem, att ta upp människorättsfrågorna handlar först och främst om att värna om de människor som lever i Ryssland, dvs. skydda de vanliga medborgarna.

Svarta moln tornar dessutom upp sig på det människorättsliga området i Moskva än en gång eftersom – vilket ni hörde i går – konstitutionsdomstolen har diskuterat ett eventuellt återinförande av dödsstraffet från nästa år, och för liberalerna är detta verkligen en mycket svår fråga. Jag hinner inte säga mer om det nu, men när det gäller konflikterna tänker vi sannerligen ta upp dem för diskussion och de bör definitivt diskuteras.

Werner Schulz, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Vi firar inte bara 20-årsjubileet för murens fall och den fredliga revolutionen, utan 1989 var också året då Andrej Sacharov dog, som spelade en viktig roll i det totalitära östblockets fall. Andrej Sacharov lämnade också ett råd efter sig till oss, nämligen att hans land behöver förståelse och påtryckningar – empatiska påtryckningar. Vi bör emellertid inte översätta ordet *davlenie* till påtryckningar nu för tiden, utan snarare till empatiskt stöd, vilket krävs inom alla de områden där Ryssland går mot modernisering och där tecknen på en social marknadsekonomi, demokrati och rättssäkerhet börjar framträda.

Rysslands president Dimitrij Medvedev uttryckte nyligen oro över stagnationen och problemen i sitt land och bad om stöd för sina reforminsatser. Vi bör stödja honom, om det är en uppriktigt menad begäran. Det handlar bl.a. om Rysslands inträde i internationella regelverk som WTO och energistadgan. Därför får vi inte skapa några onödiga hinder. För sin del måste Ryssland erkänna att landet inte kan hantera denna kris på egen hand.

Som Václav Havel sade tidigare i dag innebär ett partnerskap att vi måste tala om hela sanningen för varandra. Därför vill jag säga följande: där valresultat förfalskas börjar till och med konceptet styrd demokrati att skapa cynism, och valövervakning är därför ytterst viktigt. Där kritiska journalister mördas dör även sanningen. Vi gör inga framsteg med vår strategi för "förändring genom handel". I stället måste vi bygga våra förbindelser med Ryssland på en fast värdegrund.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! ECR-gruppen inser att Ryssland är en viktig ekonomisk partner och en global diplomatisk tungviktare, men denna ställning medför även ansvar. För det första måste Ryssland respektera sina grannars territoriella integritet, t.ex. Ukraina och Georgien, och gå ifrån det förolämpande konceptet "de postsovetjetiska staterna".

Ryssland måste även vidta konkreta åtgärder för att skydda de mänskliga rättigheterna och rättsstaten med tanke på antalet olösta mord på journalister och människorättsaktivister. Att Sacharovpriset tilldelades människorättsorganisationen Memorial visar på hur allvarligt vi i parlamentet ser på den här frågan.

Ryssland måste även samarbeta i förebyggandet av kärnvapenspridning, särskilt till Iran, och inte sälja missilsystemet S300 till Iran, för att visa solidaritet med väst mot denna farliga regim.

Den ökande nostalgin för Sovjetunionen och Stalin är också mycket oroande.

Avslutningsvis, och nu när vintern närmar sig, får vi inte låta Ryssland utnyttja sitt virtuella monopol på gasleveranser till EU som ett diplomatiskt vapen igen. EU:s åtagande för diversifiering av energikällorna och energiförsörjningen enligt en gemensam yttre energisäkerhetspolitik måste ge oss en starkare position i förhandlingarna med Ryssland.

Vladimír Remek, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag kan inte tänka mig att EU-företrädare som vägleds av den resolution som utarbetats av Europaparlamentet kommer att lyckas nå resultat i Stockholm. Om den ryska delegationen har en liknande rekommendation är toppmötet dömt att misslyckas. Vill vi att förhandlingarna ska bidra till samarbetet mellan EU och Ryssland? Det vill vi naturligtvis.

I resolutionen beskrivs Ryssland ofta som en central partner till EU. Nästan allt uttrycks emellertid som krav och villkor snarare än förslag. Ansvaret för en framgångsrik klimatkonferens i Köpenhamn läggs t.ex. på Ryssland. Dock var det Ryssland som räddade Kyotoprotokollet, medan USA vägrade ratificera det. Bland de realistiska ståndpunkter som har antagits när det gäller Ryssland ingår även landets skyldighet att komma till rätta med mediefriheten. Situationen är definitivt inte idealisk. Men i Italiens fall beslutade vi under det senaste plenarsammanträdet att det var en intern fråga. Italien råkar vara en EU-medlemsstat. Så vad hoppas vi uppnå i Ryssland? Om Ryssland nu är en viktig partner måste vi förhandla med landet utifrån den förutsättningen.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag kommer att lägga ned min röst i omröstningen om detta resolutionsförslag eftersom jag anser att det är tämligen motsägelsefullt. Faktum är att det sägs i resolutionen att det ekonomiska samarbetet med Ryssland har förbättrats enormt under de senaste tio åren. Man erkänner att Ryssland har stärkt förbindelserna på energi- och handelsområdet och när det gäller liberaliseringen av viseringsbestämmelserna, kontrollen av olaglig invandring, kampen mot terrorism, klimatförändringen och utrikespolitiken, samt frågor som den iranska kärnvapenframställningen och fredsskapande i Kaukasien och Mellanöstern.

Samtidigt som vi efterlyser alla dessa saker riktar vi i resolutionen stark kritik mot den inrikespolitiska situationen i Ryssland. Det finns en allmän känsla av aversion och misstro gentemot Ryssland som inte utgör en sund grund för det samarbete som vi vill ha. Detta betyder inte att vi bör blunda för situationen för demokratin och de mänskliga rättigheterna i landet, men jag anser att stöd och förtroende är viktigare än kritik för närvarande, just för att förbättra den människorättsliga situationen i Ryssland.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) När vi talar om förbindelserna mellan EU och Ryssland vill jag även nämna dagens högtidliga möte.

Det är 20 år sedan Berlinmurens fall, som innebar slutet för den sovjetkommunistiska diktaturen. Ungrarna var bland de största offren för denna diktatur. Här vill jag nämna två ytterligare saker. För det första fick status quo fortsätta i årtionden eftersom västmakterna också ville bibehålla situationen efter andra världskriget. För det andra kan man inte sätta likhetstecken mellan Sovjetunionen och det ryska folket, eftersom det ryska folket också har lidit under en kommunistisk diktatur. Ryssland är självklart en ytterst viktig ekonomisk och strategisk partner för oss.

Här i EU yttrar vi oss mot kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Det gör vi helt rätt i. Men har vi den moraliska grunden för att göra detta efter det att vi fick Václav Klaus' underskrift på Lissabonfördraget genom att låta Benešdekreten fortsätta att gälla, vilket innebär att vissa folkgrupper betraktas som kollektivt skyldiga till följd av detta?

Under det senaste sammanträdet diskuterade vi toppmötet mellan USA och EU. Den allmänna tankegången i debatten handlade om vad vi måste göra för att godtas som en bra partner till Förenta staterna. Den stämning jag känner i den här debatten är att det här handlar om vilka villkor kommer vi att ställa på Ryssland för att kunna godta landet som en tillförlitlig partner. Jag anser att vi måste försöka inrätta ett mycket mer välavvägt samarbete med båda dessa partner, om det är vad vi anser att de är.

Paweł Zalewski (PPE). – (PL) Fru talman! Vid det kommande toppmötet mellan EU och Ryssland kommer den betydelse som EU fäster vid förbindelserna med Ryssland att bekräftas. I detta sammanhang vill jag lyfta fram två frågor som är grundläggande när det gäller Rysslands och EU:s intressen. Dessa frågor inverkar på förbindelserna och styr dem faktiskt.

Jag tänker på samarbetsproblemen på energi- och säkerhetsområdet. Om EU och Ryssland ska kunna lyckas tillsammans, och det är ju vårt mål, måste vi uttrycka våra åsikter mycket tydligt. Våra ryska partner gör detta mycket bra, utan tvetydigheter, eftersom tvetydighet ger upphov till missförstånd. Det är viktigt att EU uttrycker sina åsikter på exakt samma sätt.

Den överenskommelse som har nåtts mellan de största politiska grupperna i Europaparlamentet om det gemensamma och mycket bra resolutionsförslaget är ett steg som jag värderar högt. Jag anser dock att resolutionen skulle kunna bli ännu bättre om vi tog med ett tredje ändringsförslag om starkare betoning på betydelsen av samarbetet mellan EU och Ryssland på energiområdet, men där även grunden för ett sådant samarbete anges. Detta innebär att samarbetet, särskilt i tider av ekonomisk och finansiell kris, bör inriktas på att hålla ned de finansiella kostnaderna till ett minimum, men även att alla villkor för energiförsörjningen bör anges.

Till slut har vi säkerhetsfrågan. Jag vill gärna säga ett par ord om förslaget från min politiska grupp, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) om att en debatt ska hållas om de rysk-vitryska militärövningarna, som genomförs i händelse av att det blir nödvändigt att avvärja en eventuell attack från Västeuropa, från territorier som tillhör EU- och Natomedlemmar. Det var med stort beklagande som jag mottog informationen om att denna debatt inte kom med på föredragningslistan och att frågan inte skulle diskuteras.

Knut Fleckenstein (S&D). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! De föregående talarna har redan lyft fram många punkter och problem, t.ex. människorättssituationen. Det är viktigt att vi tydliggör dessa punkter eftersom vi först då kommer att kunna ha en öppen och uppriktig debatt. Om Ryssland nu återigen allvarligt diskuterar att återinföra dödsstraffet enligt den amerikanska modellen måste vi helt enkelt uttrycka våra åsikter om detta.

Jag har två korta kommentarer. Den första punkten rör Rysslands anslutning till WTO, och min uppriktiga önskan, som jag även riktar till rådet och kommissionen, är att vi ska stödja detta så mycket som möjligt. Ryssland måste naturligtvis göra sin del, men vi förlitar oss båda på detta och det vore bra för båda parter om den här frågan utvecklades positivt. Det faktum att Ryssland vill ansluta sig till WTO och inte bara till en tullunion med Vitryssland och Kazakstan är ett steg i rätt riktning.

För det andra vill jag framföra en uppriktig önskan om att vi inte förlorar utvecklingen av vårt samarbete på vetenskaps- och forskningsområdet samt civilsamhället ur sikte. Vi behöver en ny drivkraft för kulturella utbyten och ungdomsutbyten, inte bara i en riktning som Michael Gahler sade, utan i båda riktningarna. Alla unga människor som deltar i detta kommer att utveckla en förståelse för sina medmänniskor och bli budbärare för en mer positiv utveckling av våra förbindelser. Jag hoppas att vi kommer att tala mer om dessa gemensamma intressen och att även dessa aspekter blir viktigare.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru talman! Jag vill mycket kort nämna tre frågor. Ryssland måste antligen inse att det måste råda rättsäkerhet i staten. Det är mycket svårt att se hur Rysslands ekonomi eller samhälle skulle kunna utvecklas innan landet har en oberoende domarkår. Det är omöjligt att tänka sig att utländska företag anser att det är säkert att investera i landet om det inte finns en oberoende domarkår.

För det andra vill jag betona att det är viktigt att övertala Ryssland att följa internationella regler. I Europeiska rådet har vi ett problem i och med att Ryssland ännu inte har ratificerat protokoll 14, vilket skulle göra Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna effektivare. Vi i Östersjöregionen vill också att Ryssland ska ansluta sig till Esbokonventionen om miljökonsekvensbeskrivningar i ett gränsöverskridande sammanhang när det gäller internationella projekt.

För det tredje är mänskliga rättigheter viktiga i sig själva. Jag blev mycket uppmuntrad av Cecilia Malmströms ord om att avsikten nu är att ta upp de människorättsliga frågorna under toppmötet. Jag ber er att ta upp resultaten av människorättsdialogen, och dessutom göra det mycket öppet.

Jacek Olgierd Kurski (ECR). – (PL) Fru talman! Toppmötet mellan EU och Ryssland äger rum om en vecka. Jag vill tala om detta denna dag, som är särskilt viktig för mitt land, den dag då Polen återfick sin självständighet. Självständigheten för Polen, och andra länder i regionen, har alltid varit hotad av sovjetisk och sedan rysk imperialism.

I dag vill vi antligen känna oss säkra i strukturerna i ett Europa med fria nationer, och då har vi än större skäl att hålla ögonen på att Ryssland försöker bygga upp sitt imperium igen, och att man aldrig har accepterat att detta imperium raserades. Det var därför som Ryssland angrep Georgien. Det är därför som ryssarna håller på att genomföra något som måste betecknas som en *Anschluss* av Sydossetien och Abchazien; det är därför de hotar Ukraina, lägger sig i det planerade missilförsvaret i Polen och Tjeckien och använder energitillgångar i ett slags utpressning. Det är därför som det ligger någonting både symboliskt och olycksbådande i att det land som för närvarande innehar ordförandeskapet för Europeiska unionen och som är värd för toppmötet – Sverige – drog tillbaka sitt miljöveto till Nord Stream-projektet strax före toppmötet mellan EU och Ryssland. Nord Stream är inget vettigt projekt ekonomiskt sett, och det enda syftet är att i praktiken avskaffa principen om energisolidaritet, som skulle vara en av huvudprinciperna och idealen i Lissabonfördraget.

För att använda ett uttryck som är populärt i mitt land uppmanar jag de gamla EU-länderna: gå inte den vägen! Ingå inte några politiskt motiverade avtal med Ryssland som riktar sig mot de nya medlemsstaterna, för detta hotar att slå sönder tanken på ett gemensamt Europa.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Fru talman! I Ryssland finns det bara pressfrihet till namnet, inte i praktiken. Kritiska journalister hotas, förföljs och mördas. Ryssland rankas som nummer 153 i världsindexet för pressfrihet – det betyder att pressen i Ryssland nu är mindre fri än i Vitryssland, Sudan och Zimbabwe. Bör det verkligen belönas? Men det räcker inte med det. Vi har också frågan om gasleveranser till europeiska medborgare. I år ser vi återigen att Ryssland hotar att avbryta gasleveranserna, och det finns tecken som tyder på att vi måste förbereda oss för denna eventualitet varje vinter i framtiden. Kan det verkligen vara rätt att belöna Ryssland för detta?

Jag vill föreslå rådet och kommissionen att tala klarspråk och säga att detta helt enkelt inte är acceptabelt, i stället för att bara stryka ryssarna medhårs. Vad tänker ni egentligen göra åt de försämrade förbindelserna mellan Ryssland och EU? Eller tänker ni bara låta saker och ting fortgå på samma sätt? Vill vi verkligen uppmuntra denna negativa utveckling?

Nick Griffin (NI). – (EN) Fru talman! Det pratas i all oändlighet här om vänskap och samarbete mellan alla stater under solen utom Ryssland. Kina begår folkmord i Tibet. Turkiet förnekar förintelsen i Armenien. USA plattar till Irak, och vi svansar för dem. Men i fråga om Ryssland är det bara pompösa och hycklande föreläsningar. Denna konfrontationsaktiga Rysslandsfobi ger på ett skamlöst sätt näring till det kallakrigsscenario som vapenskramlarna i den amerikanska nykonservativa lobbyn har satt upp.

Visst finns det en del lokala skillnader mellan Ryssland och dess grannländer, men kan vi inte komma överens om att toppmötet nästa vecka bör användas för att försöka bygga broar och få till stånd ett samarbete mellan de östra och västra delarna av vår civilisation? Av historiska och kulturella skäl är detta mycket mer praktiskt och säkert än att försöka skapa en gemenskap med Turkiet, som sedan urminnes tider är Europas fiende.

Francisco José Millán Mon (PPE). – (ES) Fru talman! Förbindelserna med Ryssland är mycket viktiga: landet är ständig medlem i FN:s säkerhetsråd och en militär makt. Vi behöver samarbeta med Ryssland för att kunna tackla kärnvapenproblematiken i Iran, Mellanösternfrågan, avrustningen, klimatförändringarna och så vidare.

Dessutom är Ryssland ett av våra grannländer, som många av EU:s medlemsstater har betydande ekonomiska förbindelser med och är mycket beroende av för sin energiförsörjning. Det är ett land som vi har haft två årliga toppmöten med (dessa är verkligen bra tillfällen att utvärdera läget i förbindelserna).

Nu förhandlar vi om ett nytt partnerskapsavtal, som skulle öka samarbetet på de fyra "gemensamma områdena". Jag anser att det viktigaste av dessa är området för ekonomi och energi: vi behöver öppenhet, tydliga regler, garantier för investeringar, och Ryssland måste först av allt gå med i WTO.

Därför bör toppmötet nästa vecka utnyttjas för att klargöra vilka avsikter Ryssland har i fråga om WTO och se till att landet inte tar några initiativ som är oförenliga med ett medlemskap i WTO. Dessutom bör vi inte tillåta att de senaste årens kris i gasförsörjningen upprepas. Det nya avtalet måste innehålla principerna i Europeiska energistadgan som, såsom redan har sagts, är det fördrag som Moskva tyvärr har dragit sig ur.

Vi måste fortsätta att arbeta med de andra tre områdena också. Jag har redan nämnt att Ryssland är en viktig global aktör.

Vi kan göra mycket tillsammans med Ryssland, men som också har sagts finns det en aspekt av förbindelserna som vi inte får glömma, eftersom Ryssland är ett europeiskt land och en granne. Detta är att Ryssland måste respektera mänskliga rättigheter och de skyldigheter som dess medlemskap i Europarådet medför i det avseendet.

Ett av de mest uppenbara misslyckandena för EU:s utrikespolitik är avsaknaden av en gemensam Rysslandspolitik. Med instrumenten i Lissabonfördraget kommer det att bli lättare att skapa denna gemensamma politik, men vi, som medlemsstater, måste också ha en genuin vilja att skapa en sådan enhetlig politik och inte fortsätta att prioritera bilaterala kanaler till Moskva, som ibland öppet skiljer sig från varandra.

Kristian Vigenin (S&D). – (BG) Fru talman, fru Ferrero-Waldner, fru Malmström! Jag kan inte börja mitt inlägg utan att nämna att vi i dag högtidlighöll 20-årsdagen av Berlinmurens fall här i kammaren.

Det verkade på något sätt som om särskild tonvikt lades vid det vi har uppnått under alla dessa år, det faktum att Europa har enats, tack vare förändringarna för tjugio år sedan, och att ett land som om vi ska vara ärliga kunde ha stoppat dessa förändringar om det hade velat – Sovjetunionen – på något sätt inte var delaktigt.

Jag säger detta eftersom dessa förändringar enligt min mening blev möjliga just på grund av att väst tog initiativ till en politik av samarbete med Sovjetunionen. Utan att dra paralleller mellan Sovjetunionen och

dagens Ryssland vill jag säga att det som Benita Ferrero-Waldner och Cecilia Malmström säger är tillfredsställande eftersom det innebär att denna policy att ha ett pragmatiskt partnerskap med Ryssland består, och man betonar att det finns frågor som Europeiska unionen inte kan lyckas med utan att Ryssland är delaktigt.

Jag vill förstås framhålla att vi är oroad över situationen i fråga om mänskliga rättigheter och andra saker, som till exempel att situationen enligt Amnesty Internationals bedömning håller på att förvärras: det har förekommit fusk vid lokala val, och det finns problem med hur de civila organisationerna verkar. Hur som helst måste vi stå enade gentemot Ryssland.

Det är den slutsats som vi måste dra av de senaste årens utveckling. Jag vill också säga att en av de frågor som saknas i den resolution som parlamentet har lagt fram är det östliga partnerskapet. Jag skulle vilja att frågan om det östliga partnerskapet uppmärksammades särskilt vid toppmötet. Det är enda sättet att se till att vår nya politik blir framgångsrik.

Pawel Robert Kowal (ECR). – (PL) Fru talman! Ryssland förtjänar att behandlas seriöst. Jag tror att våra partner i Kreml skulle ha blivit mycket förvånade över kommissionsledamotens analys av förbindelserna mellan EU och Ryssland om de hade hört hennes anförande.

Vår inställning till det kommande toppmötet mellan EU och Ryssland kännetecknas inte av det mod och den ärlighet som krävs för en seriös hantering av de grundläggande frågor som står emellan EU och Ryssland i dag. Om det saknas ärlighet inom EU, om talet om energisolidaritet bara några få dagar efter den slutliga ratifikationen av Lissabonfördraget i Tjeckien inte betyder någonting och man går vidare med bygget av den norra gasledningen, om energistadgan och Sarkozyplanen, eller de ryska militära manövrerna vid Polens östra gräns nyligen, inte hanteras seriöst inom ramen för våra förbindelser så kan vi inte åstadkomma någonting.

Jag skulle vilja ha en kommentar från kommissionsledamoten. Var snäll och säg oss uppriktigt vilka inslag i förbindelserna mellan EU och Ryssland ni anser vara en personlig framgång. Var finns möjligheterna att lyckas på det här området? Utan ärlighet kan vi inte bygga någonting.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot! Kriget i Georgien, gaskonflikten och Europeiska unionens oförmåga att komma överens om en någorlunda enad linje i förhållande till Ryssland har satt sina spår.

Samtidigt är Ryssland utan tvivel en viktig strategisk partner för EU, och inte bara när det gäller energiförsörjningen. Vi får snart se om det nya memorandumet för att förhindra energikriser och det europeiska förvarningssystemet är värda papperen de är skrivna på – om inte annat blir vi varse det när nästa gastvist uppstår. Faktum är att vi inte kan komma ur vårt beroende av rysk gas på något enkelt sätt. Inte ens Nabuccoprojektet kan göra så mycket åt det. Det vore naivt att tro att Teheran inte kan sätta EU under press.

Jag anser att Europeiska unionen måste bedriva en vettig och realistisk politik gentemot Ryssland. Den måste hitta en balans mellan europeiska och ryska intressen och också visa respekt för att Ryssland alltid har varit känsligt i geopolitiska frågor. Annars kanske vi inte bara behöver oroa oss över en bilateral istid snart, utan också över att medborgarna fryser i Europa till följd av gastvisten.

Vytautas Landsbergis (PPE). – (LT) Jag stöder Pawel Zalewskis ståndpunkt, närmare bestämt ändringsförslag 1, eftersom han på allvar framhåller två frågor som är avgörande för Europeiska unionen. För det första tycker vi inte om att ett tredjeland på ett arrogant sätt nonchalerar EU och inte betraktar unionen som en likvärdig och respekterad partner i frågor som har med den yttre energisäkerheten att göra och som är viktiga för Europeiska unionen. För det andra stöder vi inte den antieuropeiska splittringslinje som detta tredjeland så uppenbart tillämpar genom gasledningsprojektet "Nord Stream". Vi måste opponera oss mot denna lobbyism och ibland korruption som syftar till att splittra Europa, och inte tolerera Rysslands arrogans mot oss, det vill säga Europaparlamentet. Vi får inte tillåta att Gazprom – den största aktieägaren i "Nord Stream" – fullständigt ignorerar parlamentets resolution om de miljöhot som gasledningen medför.

Problemet är inte bara den tragiska ekologiska situationen i Östersjön, utan också vår institutions moraliska tillstånd. När vi röstade här förra året krävde vi att en bedömning av miljökonsekvenserna skulle göras, en självständig bedömning som inte var köpt på förhand, och att länderna kring Östersjön skulle ges garantier i händelse av en katastrof. Gazprom brydde sig inte ens om att svara EU. Det är som att spotta parlamentet i ansiktet, och vi får inte svara med ett "tackar ödmjukast, goa herrn". Vi måste uppträda med värdighet och heder utan att manipulera eller blockera de särskilda debatter om problemen med livet i Östersjön som

parlamentsledamöter nu har initierat. Om vi låter oss skrämmas till att mörda Östersjön och upprätta en ny gräns mellan Moskva och Berlin i havet, med ryska flottfartyg som skyddar gasledningen, så begraver vi vår framtida frihet. Medan vi snackar om energi säljer vi faktiskt ut vår framtid.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Fru talman! Javisst måste vi ta Ryssland på allvar, som Pawel Robert Kowal sade, i synnerhet efter undertecknandet av Lissabonfördraget. Det är intressant att den president som länge vägrade att skriva under fördraget, Václav Klaus, är så utpräglat okritisk gentemot Ryssland. Att ta Ryssland på allvar innebär att utveckla vettiga förbindelser och ett pragmatiskt ekonomiskt förhållande till Ryssland, men det innebär inte att vi inte ska vara kritiska till den politiska utvecklingen i Ryssland, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter.

Vi blev mycket besvikna över det som hände i samband med det förra valet. Saker och ting var uppenbarligen inte riktigt som de borde. Vi är naturligtvis särskilt bekymrade över attackerna mot människorättsförespråkare. Jag vill inte lägga skulden för dessa attacker på den ryska regeringen. Det jag vill, och det vi kräver i den här resolutionen – som är mycket balanserad – är att Ryssland ska ta skyddet av dessa människorättsförespråkare på allvar. Så är det inte nu, åtminstone inte i tillräcklig utsträckning. I det avseendet bör vi inrikta oss mer på president Dmitrij Medvedev än på premiärminister Vladimir Putin. Skillnaderna är visserligen inte så stora, men om det är någon av dem som har intagit en någorlunda upplyst, positiv ståndpunkt så är det helt klart president Medvedev, och vi bör stötta honom härvidlag.

När det gäller energifrågan måste vi också odla ett mycket lugnt, rimligt förhållande. Jag har ingenting emot Nord Stream, eller South Stream, men jag vill inte att vi ska vara beroende av någon, inte av något land, för vår gasförsörjning. Därför stöder jag verkligen Nabuccoledningen. Mångfald, diversifiering – det är det som är den springande punkten i fråga om gasförsörjning, oavsett om den kommer via en annan gasledning, som Nabucco, eller via hamnar för flytande naturgas. Det är inte för att landet i fråga är Ryssland, utan för att EU inte bör vara beroende av någon.

Om vi nu tar med också Ukraina i leken skulle jag vilja att de ukrainska politikerna tar sitt fulla ansvar och gör de investeringar som har överenskommits med EU. Jag vet att Ryssland ofta utnyttjar situationen, men om Ukraina håller sina löften så kan inte Ryssland göra detta eftersom investeringarna i fråga har gjorts i Ukraina.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag vill gratulera författarna till resolutionen till att ha bringat de olika politiska gruppernas ståndpunkter i samklang. Toppmötet i Stockholm blir ett bra tillfälle att visa våra medlemsstater att vi kan stå eniga. Trots att vi talar 23 språk kan vi uttrycka oss på ett enhetligt sätt när det gäller att försvara våra ekonomiska och politiska intressen, liksom våra intressen på energiområdet.

Europeiska unionen måste särskilt ägna sig åt energisäkerhet, både genom att se till att vi får oavbrutna leveranser från Ryssland och genom att ta fram alternativa projekt, såsom Nabucco och den paneuropeiska oljeledningen mellan Constanta och Trieste.

För oss rumäner är energisäkerhet liktydigt med säkerhet i Svarta havsområdet. EU:s energipolitik kan påverkas av olösta konflikter i den här regionen.

Samtidigt måste vi ersätta ett tänkesätt som bygger på inflytandesfärer med ett som bygger på förtroendesfärer. Ryssland måste samarbeta med Europeiska unionen i den här mycket viktiga regionen. Energisäkerhet är också en förutsättning för att vissa projekt som är avgörande för Europeiska unionens utveckling ska kunna fullföljas.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Fru talman! Vi behöver verkligen upprätta ett nytt partnerskap och ett samarbete mellan EU och Ryssland. En historiskt betingad debatt mellan många EU-medlemsstater och Ryssland sätter dock för närvarande käppar i hjulet för detta. Förbindelserna mellan Europeiska unionen och Ryssland får inte hållas som gisslan av dessa gamla diskussioner.

Vi är ömsesidigt beroende av varandra på energiområdet, som Hannes Swoboda sade. På energiområdet skulle det vara en viktig utveckling om Europeiska unionen och Ryssland lyckades komma överens efter att man drog sig ur energistadgan. Detta skulle också vara viktigt när det gäller att upprätta en hjälplinje för energi, så att de centraleuropeiska medlemsstaterna inte drabbas av dispyten mellan Ryssland och Ukraina.

Slutligen har vi vår fulla rätt att fördöma brotten mot rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter i Ryssland. Vi måste dock också uppmärksamma sådana kränkningar av rättigheter som att 400 000 ryssar som bor i Lettland har nekats medborgarskap, vilket belyser att Europeiska unionen fortfarande har en del att sopa rent framför sin egen dörr.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Jag stöder Cecilia Malmströms och Benita Ferrero-Waldners linje. Med en sådan agenda tror jag att dialogen mellan Ryssland och Europeiska unionen kommer att bli till fördel för båda parter.

Vi har haft en högtidlig dag här i dag; vi har firat Berlinmurens fall. Däremot har vi glömt att en annan viktig mur föll i Ryssland samtidigt, och att den övergångsprocess som fortfarande pågår började. Ryssland av i dag är ett bättre land än före Berlinmurens fall. Ibland måste vi påminna oss om detta. Ibland bör vi ge vår viktiga partner Ryssland en eloge för detta och inte bara låta oss dras med av känslor som bottnar i vår egen historia.

Vi behöver Ryssland som en global partner i världspolitiken och som en partner i förbindelserna mellan Europeiska unionen och Ryssland. Det betyder emellertid inte att vi överger våra grundläggande värden, som en del ledamöter har antytt. Jag har ingenting till övers för den sortens prat.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Fru talman! Jag vill framför allt säga en sak till Benita Ferrero-Waldner. Ni var kanske inte här i eftermiddags, när president Václav Havel talade. I likhet med Kristiina Ojuland och Martin Schulz vill jag hänvisa till president Havels uttalande om Europeiska unionens skyldighet att sprida demokrati och respekt för mänskliga rättigheter.

Cecilia Malmström nämnde också detta, och det tackar jag för. Ni talade som om Europeiska unionen höll på att förbereda ett toppmöte med Schweiz. Ni talade om handel, om affärer, om klimatpaketet, och glömde fullständigt bort viktiga saker, det som kanske har störst betydelse för Europeiska unionen. Jag hoppas för er och vår skull och framför allt med tanke på alla medborgare i Ryska federationen att EU oftare kommer att inta den ståndpunkt som Cecilia Malmström skisserade här i dag än den ni lade fram.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Innan vi kritiserar Ryssland för brott mot mänskliga rättigheter bör vi titta på liknande brott i Europeiska unionen: länder där oppositionspartier attackeras fysiskt, som Ungern, eller attackeras av regeringspartiets milis, som Storbritannien, och länder där man låser in människor som protesterar utan att ta till våld eller förbjuder politiska partier, som Belgien.

Vi måste se till att våra förbindelser med Ryssland bygger på våra egna medlemsstaters intressen och inte på hycklande utbrott.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Tack för en mycket bra debatt. Jag tror att de flesta av oss är eniga om att Ryssland är en strategisk partner till EU och de relationerna är viktiga. Det måste vara ett partnerskap som bygger på respekt för varandra, för våra gemensamma åtaganden och också för de värden som Europeiska unionen står för när de gäller de mänskliga rättigheterna, demokrati och rättsstatsprincipen.

Här måste vi vara mycket tydliga och jag tror att de som kritiserade mig, t.ex. fru Rosbach, nog inte hörde mitt inledningsstal, för jag var mycket tydlig i detta: Vi är oroliga över utvecklingen när det gäller mänskliga rättigheter i Ryssland. Ryssland är en viktig granne till oss. Vi har naturligtvis många olösta frågor och ingen av oss tror väl kanske att vi kommer att lösa alla frågor på toppmötet i Stockholm. Men det är ett värdefullt tillfälle att träffas och att diskutera.

Vi har gemensamma frågor där vi kanske kan komma lite närmare en lösning. Det kan handla om Mellanöstern och Afghanistan, och nu handlar det naturligtvis väldigt mycket om klimatmötet i Köpenhamn. Det handlar också om den finansiella och ekonomiska krisen och gemensamma åtaganden där, och det handlar om energiförbindelser, anslutningen till WTO och olika typer av säkerhetspolitiska utrikespolitiska frågor. Vi har ett behov av att samarbeta om konfliktlösning i vårt gemensamma område. Det handlar om att identifiera konkreta frågor där båda parter vinner på samarbete. Det ska vi göra i en korrekt och respektfull ton utan att ge avkall på våra värderingar.

Jag hoppas att toppmötet också kan bidra till att stärka vårt strategiska partnerskap och främja vägen för ett konstruktivt samarbete mellan oss och det här vore bra. Jag har läst den resolution som flera av er har hänvisat till och som jag förstår att ni ska rösta om i morgon. Jag tycker att det är en väldigt bra resolution och jag tycker att det är utmärkt att såväl kommissionen som rådet och Europaparlamentet på det stora hela har en väldigt stor samsyn i dessa frågor.

För det är som så många av er säger, att vi behöver ha en röst när vi talar med Ryssland. Om vi är eniga och om vi har en tydlig och konstruktiv dialog är det bra för Ryssland, det är bra för EU och det är bra för många sakfrågor på den europeiska och globala arenan.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Fru talman! Ryssland är en strategisk partner, men också en granne, och grannförbindelserna är mer komplicerade. I tider av ekonomisk osäkerhet anser jag dock att det är särskilt viktigt att se till att förbindelserna mellan EU och Ryssland fungerar så friktionsfritt som möjligt, så att vi skapar trygghet, stabilitet och välbefinnande för våra medborgare liksom för Rysslands medborgare. Därför måste vi fördubbla våra ansträngningar att finna en gemensam nämnare i frågor där vi har olika åsikter – till exempel mänskliga rättigheter eller det gemensamma grannskapet – men också hålla dörren öppen för dialog och debatt med respekt både för våra olikheter och för våra gemensamma åtaganden. Detta är så att säga den allmänna linjen.

Låt mig nu gå in på några mycket mer specifika saker. Rysslands WTO-anslutning är och förblir ett viktigt mål för oss. Samtidigt är det dags att lösa ett antal återstående frågor i dessa handelsförbindelser. En del av dessa, som till exempel avgifterna för överflygning av Transnistrien, har stått på vår dagordning i många år. Jag har deltagit i många toppmöten, och de har alltid kommit upp. Andra, såsom förslaget till ett dekret som ska begränsa containertransporter på väg, är nyare, och personligen tar jag upp dessa frågor varje gång jag talar med Ryssland. Det gör alla kommissionens tjänstemän också. Vi hade nyss ett möte med det ständiga partnerskapsrådet, men naturligtvis kan vi hålla ett nytt möte.

Den andra frågan jag vill ta upp är energin. Som jag sade är Europeiska unionen och Ryssland också viktiga partner på energiområdet. Våra förbindelser kännetecknas av ömsesidigt beroende, och det gör att båda sidor är mycket motiverade att se till att våra energiförbindelser bygger på förutsägbarhet och konkretion. Därför är det oerhört viktigt att se till att Europeiska unionen har en obehindrad och oavbruten energiförsörjning, så att vi kan förhindra och klara krissituationer. Det är detta vi försöker åstadkomma genom till exempel den mekanism för tidig varning som vi arbetar med. Där är det viktigt att vi arbetar tillsammans med Ryska federationens energiministerium. Vi har diskuterat den här frågan, och jag hoppas verkligen att vi kan gå vidare.

I fråga om Ukraina och särskilt gastransiteringen har vi i kommissionen tillsammans med ukrainska myndigheter, liksom med de internationella finansinstituten, arbetat fram ett lånepaket som skulle lösa både problemen med att betala lagringen av gas från Ryssland och reformeringen och moderniseringen av Ukrainas gassektor.

En överenskommelse nåddes i slutet av juli, och den banade väg för finansiellt stöd från de internationella finansinstituten under förutsättning att ett antal villkor är uppfyllda. Vi hoppas att det verkligen kommer att fungera, och vi måste också se till att det finns en mycket tydlig och genomblickbar rättslig grund för förbindelserna på energiområdet. Det är det vi strävar efter, särskilt genom vår nya överenskommelse.

När det gäller mänskliga rättigheter så nämnde jag faktiskt dem. Vi har talat om mänskliga rättigheter vid vartenda toppmöte. Jag vill säga några ord om dödsstraffet, för det är förstås inte acceptabelt för oss utifrån vår värdegemenskap. Ja, författningsdomstolen i Ryssland diskuterar frågan just nu, men vi har fått höra att det finns tecken på att domstolen kommer att dra slutsatsen att Ryssland är bundet av att ha undertecknat protokoll 6 till Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och därmed med största sannolikhet inte kommer att tillämpa dödsstraff. Låt oss hoppas att det verkligen blir så.

Som jag sade tidigare har Ryssland självt, i egenskap av medlem i FN, OSSE och Europarådet, gjort mycket viktiga åtaganden i fråga om mänskliga rättigheter. Dessa diskuteras alltid i våra samråd om mänskliga rättigheter med Ryssland. Ett sådant ägde nyss rum i Stockholm den 5 november, så jag gick inte in på några detaljer, men alla som håller sig informerade känner till det.

Min sista punkt är verkligen positiv: ungdomssamarbete inom vetenskap och teknik. Som Knut Fleckenstein nämnde är det viktigt för oss att stimulera till utbyte och samarbete mellan ungdomar från Europeiska unionen och Ryssland, och i det syftet gör vi våra program tillgängliga. Dessa, till exempel Tempus och Erasmus Mundus, har visat sig ge positiva effekter i Europeiska unionen, och detta är också en väg som vi bör fortsätta att utforska.

I det sammanhanget lanserar vi förhandlingarna om Rysslands anslutning till Europeiska gemenskapens ramprogram om forskning och teknisk utveckling. Detta är också ett område med enorm ekonomisk potential.

Än en gång vill jag säga att jag anser att våra förbindelser har en enorm räckvidd. Det finns mycket att diskutera och vi är inte alltid överens med Ryssland, men vi kan alltid diskutera alla frågor. Det är det vi gör.

Talmannen. – Jag har mottagit sex resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 110.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon, torsdagen den 12 november 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) När vintern närmar sig hotas Europa av en liknande gaskris som i början av det här året, när vårt beroende av rysk gas var mer uppenbart än någonsin. Det som hände förra vintern, och som premiärminister Vladimir Putin nyligen framhöll, kommer troligen också att upprepas i år, återigen på grund av ett missförstånd mellan Ryssland och Ukraina. I det sammanhanget blir alternativet till rysk gas, Nabuccoprojektet, en absolut nödvändighet. Gasleveranserna till Europa får inte äventyras av konflikter mellan Ryssland och Ukraina. Det håller på att bli ofrånkomligt att alla EU-organisationer prioriterar Nabucco, vilket Europeiska rådet också faktiskt beslutade i mars. EU måste uppträda enat i fråga om Nabuccoprojektet. Det ligger i Rysslands intresse att ha tillgång till kaspisk gas, och med en resolut, enad front från EU:s sida kan vi få Ryssland att komma till förhandlingsbordet. Vi ska inte ha någon konkurrens mellan olika projekt. Vi talar inte om Nord Stream mot South Stream. Det vi talar om är det gemensamma intresset av att se till att ha en alternativ gaskälla. Sist men inte minst måste EU:s institutioner med kraft vädja till Ryssland och Ukraina att inte låta stolthet som bottnar i geopolitiska intressen eller valmanskårens intressen påverka säkerheten för EU:s befolkning och ekonomier.

András Gyürk (PPE), skriftlig. – (HU) Omförhandlingen av partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan EU och Ryssland är ett bra tillfälle för båda sidor att se över de frågor som främst kännetecknar förbindelserna. Efter de senaste årens händelser är det ingen tillfällighet att dagordningen för förhandlingarna återspeglar energiutbytet växande betydelse. Att döma av pressen kan vi inte alls vara säkra på att slippa gaskrisen i år. Den håller på att bli en regelbundet återkommande företeelse. EU:s direktiv om gasförsörjning, som ännu inte har antagits, kommer tyvärr inte att vara någonting värt om EU:s medlemsstater än en gång vaknar och finner kranarna avstängda. Det är just därför som EU måste försöka göra grundprinciperna i den energistadga som Ryssland ännu inte har ratificerat till en integrerad del av det nya samarbetsavtalet. För närvarande är både frågan om energitransitering och tillgång till marknaderna fulla av motsägelser. Så länge Ryssland utnyttjar den öppna marknaden och fortfarande är en investerare i de flesta av EU:s medlemsstater kommer landet konsekvent att stänga sin egen marknad för västföretag. Energistadgan måste lösa denna motsägelse. Genom att sätta marknadsprinciperna på pränt kan man kanske skapa en god grund under förhandlingarna om framtida långsiktiga kontrakt för gasleveranser också. Om dessa inte leder till genomskinliga förbindelser kommer det fortfarande att vara möjligt att spela ut medlemsstaterna mot varandra i framtiden, eftersom de fortsatt betalar olika mycket för sin gas.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE), skriftlig. – (EN) Fru talman! Myndigheterna trakasserar civilsamhället i Ryssland i dag. Organisationer som har till enda syfte att främja grundläggande samhällsliga friheter och mänskliga rättigheter drivs bort med hjälp av vräkningsorder, avslag på administrativa tillstånd och – på somliga platser i Ryssland – mord på medlemmarna.

Senast nu i veckan fick vi rapporter om att Centrumet för de mänskliga rättigheterna och Moskvas Helsingforsgrupp, den äldsta människorättsorganisationen i Ryssland, ska vräkas från sina lokaler.

När vi i Europaparlamentet nu ska överlämna årets Sacharovpris till stiftelsen "Memorial", däribland till Ludmila Mikhailovna Alexejeva, en av grundarna av Moskvas Helsingforsgrupp, måste vi understryka att det här parlamentet, den här unionen, handlar om mer än affärer och om att se till att gasen blir så billig så möjlig. Vi är en union som bygger på värden, värden som samhällsliga friheter, demokrati, mänskliga rättigheter och mänsklig värdighet. Vid toppmötet nästa vecka måste våra europeiska ledare tala om mer än gasledningar och frihandel. Det är inte dags att låta det ryska civilsamhället gå under ännu. Tack.

Krzysztof Lisek (PPE), skriftlig. – (PL) Det är mycket viktigt att vi har goda förbindelser och ett gott partnerskap med Ryssland. Samtidigt görs det försök att utveckla det östra partnerskapet, som syftar till att upprätta förbindelser mellan EU och Vitryssland, Ukraina, Moldavien, Georgien, Azerbajdzjan och Armenien. Trots de många uttalanden som Europeiska unionen och Polen har gjort om samarbetet med Ryska federationen bekymrar det mig att tusentals ryska soldater deltog i militära övningar kallade "Väst 2009" i

---

⁽²⁾ Se protokollet.

Vitryssland i september. Målet med dessa övningar var att slå ned ett fiktivt uppror från den polska etniska minoritetens sida. Att gemensamma ryska/vitryska militärövningar genomförs utifrån antagandet att angräparn är en av medlemsstaterna i Europeiska unionen är oerhört oroande. Dessutom förvånar det mig att Europeiska kommissionen eller EU:s höga representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken inte har reagerat på detta. Jag hoppas att den här frågan kommer att tas upp vid det kommande toppmötet mellan EU och Ryssland i Stockholm den 18 november.

17. Tjänstedirektivets tillämpning (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

- en muntlig fråga till rådet från Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Heide Rühle, Adam Bielan, Kyriacos Triantaphyllides och Matteo Salvini för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om genomförande av direktiv 2006/123/EG (O-0107/2009 – B7-0216/2009), och

- en muntlig fråga till kommissionen från Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyne Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi, Heide Rühle, Adam Bielan, Kyriacos Triantaphyllides och Matteo Salvini för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om genomförande av direktiv 2006/123/EG (O-0114/2009 – B7-0219/2009).

Malcolm Harbour, frågeställare. – (EN) Fru talman! Det är ett privilegium att få göra mitt första inlägg i kammaren som nyvald ordförande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och presentera den här frågan som talesman för alla de politiska grupperna i utskottet och samordnarna. Det gläder mig mycket att många nya ledamöter av utskottet är här i kväll för att stödja mig och delta i debatten.

Jag tror inte att kammaren behöver påminnas om hur viktigt tjänstedirektivet är. Det släpper lös kraften hos den inre marknaden i en sektor som förmodligen utgör 70 procent av EU:s ekonomi, och de arbetstillfällen som kommer att skapas och de dynamiska effekterna av detta behövs sannerligen i dagens stagnerade läge.

Detta är ett mycket omfattande direktiv. Det innehåller många nya inslag. Det är komplicerat på många områden. Det har krävt en hel del arbete. Att det kan införlivas på ett konsekvent och fullständigt sätt är absolut avgörande för att direktivet ska bli ändamålsenligt. En mycket central fråga i detta direktiv är att medlemsstaterna ska riva hinder för företagen och i synnerhet avskaffa bestämmelser i sina egna nationella regelverk som diskriminerar tjänsteföretag som vill göra affärer. Tro mig, det är bokstavligen hundratals lagstiftningsförslag eller lagar i olika länder som det har blivit nödvändigt att ändra till följd av det här förslaget. Om inte alla kollegerna och alla länderna tillsammans verkar för detta kommer denna diskriminering att bestå. Detta måste göras konsekvent. Annars kommer hindren att finnas kvar.

Därför vill jag först av allt särskilt ge kommissionen en eloge för den ledande roll den har haft när det gäller att hantera och samordna hela processen med att genomföra och införliva denna lagstiftning mellan medlemsstaterna. Jag vill också tacka rådet – i flera olika uppsättningar, eftersom det här förslaget antogs redan 2006 – som har drivit på för ett konsekvent införlivande av direktivet vid toppmötena.

Till den minister som är här i kväll, Cecilia Malmström, vill jag särskilt säga att utskottet var mycket imponerat av det arbete som Sverige gjorde när vi besökte Sverige i september. Jag tycker att Sverige har varit ett klart föredöme för många andra länder, i synnerhet genom att lägga sådan vikt vid att se till att offentliga myndigheter på alla nivåer i Sverige förstår vilka skyldigheter de har enligt europeisk lag, så att de kan ge tillstånd till tjänsteföretag från andra platser i Europeiska unionen att verka.

Vår fråga i kväll handlar främst om de beståndsdelar som vi anser vara viktigast att få på plats så snart som möjligt. Medlemsstaterna har förväntats granska sin lagstiftning för att hitta de diskriminerande inslag som jag nämnde. Men införlivandet den 28 december är bara början på processen för att ta bort hinder, för nu kommer alla länder att lägga fram listor med förslag som diskriminerar andra länder och som de anser sig kunna motivera med hänvisning till det allmänna bästa. Den ömsesidiga utvärderingen – som är någonting helt nytt – förutsätter att myndigheter i andra medlemsstater granskar varandra, varandras diskriminerande förslag. Detta är en viktig nyhet, och vi följer det med stort intresse. I kväll vill vi höra hur kommissionen tänker hantera denna process. Vi skulle vilja höra vilket stöd rådet kommer att ge. Vi vill också ha garantier för att detta inte blir en process bakom stängda dörrar, för konsumenter och företag och andra intressegrupper vill veta hur den fortgår. Vi vill se den där listan. Vi vill se listan med bestämmelser och interna regler som medlemsstaterna vill behålla.

Därnäst har vi information och tillgång till förfaranden genom elektronisk teknik. Införandet av gemensamma kontaktpunkter för företag är ett banbrytande förslag i ett EG-direktiv. Medlemsstaterna förväntas lämna den information och ge tillgång till de förfaranden som krävs för att företagen ska kunna bedriva handel genom dessa system. Det är avgörande att vi har fullständiga system.

Så detta är alltså vad vår fråga i kväll handlar om. Vi ser fram emot att höra några heltäckande svar från Benita Ferrero-Waldner – om ett område som kanske inte är så hemtam för henne. Vi är säkra på att ni kommer att hälsa Charlie McCreevy så mycket från oss alla.

Jag tror dock att det är viktigt att förstå hur mitt utskott ser på saken. För oss är detta också början på en process de kommande fem åren då vi ska övervaka och hålla uppe det politiska intresset och trycket på alla medlemsstaterna att genomföra det här direktivet. Jag måste säga till Cecilia Malmström att det minst sagt var en besvikelse att se i rapporten att rådet (konkurrenskraft) i september diskuterade en not från kommissionen om att det verkade som om det politiska åtagandet om fullt genomförande inom föreskriven tid i en del medlemsstater tyvärr inte hade omsatts i lämplig handling. Det duger inte. Vi vill ha fördelarna, och vi vill ha dem nu. En sådan global offentlig instans för bedömning av stater skulle vara mycket användbar när det gäller att se till att de globala finanserna och världsekonomin fungerar som de ska och att därigenom också vederbörliga sociala framsteg görs.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Tack Malcolm Harbour och IMCO-utskottet för att ni tar upp denna viktiga fråga. Precis som Malcolm Harbour säger så är den fria rörligheten för tjänster en av hörnstenarna för den inre marknaden. Den står för 60–70 procent av EU:s ekonomi och sysselsättning, och den växer och den kommer att spela en mycket viktig roll för EU:s ekonomiska tillväxt, men som också har påpekats har inte den fria tjänsterörligheten varit en fri rörlighet som har fungerat fullt ut. Det återstår fortfarande mycket för att ta bort handelshinder och underlätta tjänstehandeln och därför är det utmärkt att vi nu har tjänstedirektivet som ska vara genomfört den 28 december.

Kommissionen är ytterst ansvarig för att medlemsländerna gör vad de ska och jag är säker på att kommissionen återkommer men jag vill ändå å ordförandeskapets vägnar säga några saker baserade på den fråga som jag har fått av utskottet. Det första handlar om regelinventeringen och hur den bidragit till genomförandet. Det här syftar till att identifiera och ta bort hinder för etableringsfrihet och fri rörlighet för tjänster. De krav på tjänsteverksamhet som medlemsstaterna behåller måste uppfylla kraven på icke-diskriminering, nödvändighet och proportionalitet.

Detta är ett omfattande arbete, men när det är gjort kommer tjänstesektorn att gynnas genom att den administrativa bördan för tjänsteföretagare minskar. Här ska slutrapporteringen till kommissionen vara klar den 28 december.

De nationella kontaktpunkterna ska samla information om rättigheter och krav på tjänsteområdet till tjänsteleverantörer och tjänstemottagare. De ska ge en möjlighet för tjänsteleverantörer att ansöka om tillstånd online och kommunicera med tillståndsmyndigheten. Det här är förstås lite knepigt att organisera för medlemsstaterna. Det bygger på att vi har ett modernare system med stora inslag av s.k. e-förvaltning. Det svenska ordförandeskapet har nästa vecka ett ministermöte i Malmö om just e-förvaltning, *e-governance*. Här får medlemsstaterna stöd från kommissionen, och det pågår många seminarier där vi kan lära av varandra, för att sätta användarvänlighet i fokus.

En annan viktig fråga handlar om språket på webbportalerna, och möjlighet att kunna ta del av det här på ett annat språk än medlemsstaternas egna språk. Det är inte ett krav i direktivet, men förhoppningsvis kommer de flesta medlemsstater att ha information på flera språk på sina kontaktpunkter. Det här kommer att förbättra möjligheterna för en tjänsteleverantör att jämföra olika marknader och skaffa sig den överblick som behövs för att kunna utvidga sin verksamhet.

IMCO-utskottet frågar om medlemsstaterna kommer att kunna genomföra direktivet i tid, och jag hoppas att de kommer att kunna det. Kommissionen får återkomma till detta, men på konkurrenskraftsrådet så uppgav faktiskt alla medlemsländer att de kommer att vara klara i tid. Det politiska stödet för detta är givetvis mycket viktigt.

Vilka är då de största utmaningarna? Hela direktivet är förstås otroligt omfattande och det kräver en rad åtgärder av medlemsstaterna. Inte bara lagstiftning, utan olika insatser för att underlätta samarbete. Dessa strukturer, som vi förhoppningsvis får på plats, kommer att effektivisera och modernisera förvaltningarna. Men det kommer att ta tid att få det på plats. Att inventera regelmassan på detta enorma område och hitta

de lagtekniska lösningarna är inte gjort i en handvändning. Myndigheter måste utbildas beträffande sina nya skyldigheter, och detta kommer att vara resurskrävande.

Svaret på frågan om vilka de största utmaningarna är blir alltså att det naturligtvis är att inrätta de gemensamma kontaktpunkterna och se till att de fungerar. Slutligen undrar parlamentet på vilket sätt intressegrupper varit involverade. Detta är en viktig fråga, för naturligtvis är det grundläggande att de olika intresseorganisationerna är med för att skapa en förståelse för tjänstedirektivet, att kommunicera fördelarna till medborgare och till företagare men också att få ta del av deras synpunkter och behov.

Denna dialog har varit central. Många intressegrupper ingick i referensgrupper redan under förhandlingsperioden och dessa nätverk har i många fall levt kvar. I många länder har förslag till genomförandet varit brett remitterade i samhället för att fånga upp olika kunskaper och åsikter.

Slutligen, fru talman, jag vill tacka för det intresse som Europaparlamentet visar för genomförandeprocessen av tjänstedirektivet. Med tanke på den mycket viktiga roll som Europaparlamentet spelade för att få ihop en överenskommelse så är det bra att ni ligger på och kontrollerar och ser till att vi i medlemsstaterna gör vad vi ska. Vi är överens om att ett direktiv som kommer korrekt och i tid på plats är naturligtvis av extra stor vikt. Och inte minst nu i den ekonomiska krisen så kommer tjänstedirektivet att vara ett viktigt verktyg att ta oss ur denna och återigen kunna satsa på ekonomisk tillväxt och förhoppningsvis skapa jobb.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka Europaparlamentet för denna lägliga muntliga fråga om genomförandet av tjänstedirektivet, särskilt också på min kollega Charlie McCreevys vägnar.

Det återstår lite mindre än två månader av tidsfristen för genomförandet, och det är hög tid att se tillbaka på det arbete som hittills har gjorts och göra en bedömning av dagsläget.

Tjänstedirektivet är ett av de viktigaste initiativ som har tagits de senaste åren. Det har stor potential att eliminera handelshinder på den inre marknaden och modernisera våra offentliga förvaltningar. Dagens ekonomiska läge gör att det blir än viktigare att genomförandet blir korrekt. Det vet vi mycket väl, och Europaparlamentet och i synnerhet dess utskott för den inre marknaden och konsumentskydd har inte bara spelat en avgörande roll när det gäller att göra antagandet möjligt. Kommissionen uppskattar också särskilt att ni har fortsatt att övervaka medlemsstaternas åtgärder för att genomföra direktivet.

För sin del har kommissionen fullgjort sitt åtagande att underlätta genomförandet. Det har redan sagts. Vi har tagit medlemsstaternas framställningar om teknisk hjälp på allvar, och ansträngningarna och de resurser som vi har satt in för att stödja dem i deras arbete saknar motstycke. Det har avhållits fler än 80 bilaterala sammanträden med alla medlemsstaterna, och expertgrupper har sammanträffat i Bryssel över 30 gånger de senaste tre åren.

Men kommissionen kan inte sköta genomförandet på nationell nivå. Det är medlemsstaternas uppgift, och att införliva tjänstedirektivet har varit en utmaning för dem.

Det har varit en utmaning eftersom det innebar att de måste genomföra åtskilliga storskaliga projekt, såsom att etablera "gemensamma kontaktpunkter" och se över och förenkla lagstiftningen på tjänsteområdet. Det har också varit en utmaning eftersom det krävde en intensiv samordning mellan alla nivåer i förvaltningarna, på såväl nationell, regional som lokal nivå.

Så var är vi då i dag? Och kommer medlemsstaterna att leverera?

Knappt hälften av medlemsstaterna tycks kunna klara att genomföra tjänstedirektivet inom tidsfristen, till i slutet av 2009 eller början av 2010. En del medlemsstater kan komma att bli försenade. Det är inte helt tillfredsställande, särskilt inte för medborgare och företag som vill utnyttja sina rättigheter på den inre marknaden. Även om situationen inte är ovanlig om man ser till andra direktiv om den inre marknaden ger den anledning till viss oro.

Men man måste också ta hänsyn till att medlemsstaterna var tvungna att lösa enormt många svåra juridiska och praktiska problem, kanske fler än i samband med något tidigare direktiv. Och med tanke på det kan det resultat som vi hoppas nå i början av nästa år faktiskt anses vara riktigt bra.

Låt mig nu svara på er fråga mer i detalj.

Nästan alla medlemsstaterna har alltså fullbordat processen med att "inventera" sin nationella lagstiftning. En del arbetar fortfarande med detta. I vilken omfattning denna inventering har bidragit till ett effektivt

genomförande av direktivet är förstås också lite svårt att bedöma på det här stadiet. Tidsfristen för införlivandet har ännu inte gått ut, och medlemsstaterna har ännu inte skickat in sina lagändringar till kommissionen.

Det står dock klart att en ambitiös och grundlig inventering är avgörande för att den nationella lagstiftningen i varenda medlemsstat ska bli "inre marknaden-vänlig". Och det är också avgörande för vår tjänstesektors konkurrenskraft i allmänhet.

När det gäller de gemensamma kontaktpunkterna tycks det stå klart att de flesta medlemsstaterna åtminstone kommer att ha grundläggande, praktiska lösningar på detta i slutet av 2009. Återigen: dessa kommer inte att vara helt perfekta, men de bör kunna utgöra en solid grund. Medlemsstaterna bör fortsätta att utveckla och uppgradera de gemensamma kontaktpunkterna, så att de på lång sikt blir fullfjädrade e-förvaltningscentrum.

I det sammanhanget håller kommissionen med om att det är viktigt att tillhandahålla ytterligare information och förfaranden genom de gemensamma kontaktpunkterna, om till exempel arbetstagares rättigheter och skattefrågor. Företag och konsumenter måste vara medvetna om vilka regler som gäller. Men som ni vet är detta inte obligatoriskt enligt direktivet.

I takt med att de gemensamma kontaktpunkterna befästs och utvecklas förväntar vi oss att också denna information tillhandahålls. En del medlemsstater planerar faktiskt redan att göra detta.

När det gäller tillämpningen av direktivet på sociala tjänster – i den utsträckning de omfattas av det – tycks detta inte ha medfört några särskilda problem. Direktivet innehåller mekanismer som ska se till att det specifika med dessa tjänster tas med i beräkningen.

Slutligen tycker jag att man kan konstatera att intressenterna har spelat en avgörande roll genom hela genomförandeprocessen. De har följt medlemsstaternas ansträngningar ingående och varit delaktiga i genomförandet på olika sätt, och vi kommer att se till att samråda med intressenterna nästa år när resultaten av genomförandet ska utvärderas.

Vi måste finna ett sätt att se till att detta samråd blir målinriktat och mycket konkret.

Slutligen har många medlemsstater haft öppna samråd om förslag till genomförandelagstiftning under lagstiftningsprocessen. En del intressentorganisationer har till och med gjort regelrätta medlemsundersökningar om genomförandet. Låt oss säga att det är viktigt att vara realistisk och ärlig i det här skedet. Det återstår fortfarande mycket att göra i fråga om genomförandet, och de medlemsstater som ligger efter måste anstränga sig lite mer.

Jag är emellertid övertygad om att glaset är mer än halvfyllt. Nu måste vi dock fortsätta att fylla det, och det snabbt.

ORDFÖRANDESKAP: SCHMITT

Vice talman

Andreas Schwab, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det vi just har hört från kommissionen och rådet är lite nedslående.

Europa är utsatt för internationell konkurrens, global konkurrens, i vilken de europeiska tjänsteleverantörerna också måste finna sin plats och bli framgångsrika. Om vi tittar på historien bakom detta direktiv, som inledde sitt liv i parlamentet med stor delaktighet från ledamöternas sida, tycker jag att det är rätt tråkigt att höra att glaset är halvfyllt, eller halvtomt, som Benita Ferrero-Waldner sade. Fru rådsordförande! Parlamentet har inte bara spelat en roll i det förflutna, utan det har för avsikt att spela sin roll också i framtiden. Därför har vi i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd beslutat att ställa den här frågan till er i god tid innan tidsfristen för införlivande går ut, för att utröna om ni, medlemsstaterna i Europeiska unionen, har fullgjort de skyldigheter ni ursprungligen tog initiativ till, dvs. att införliva det här direktivet senast vid årets slut, och om ni kommer att klara detta. Såvitt Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) anbelangar utgår jag åtminstone fortfarande ifrån att ni kommer att göra allt som står i er makt för att uppfylla ert löfte de kommande månaderna.

Vi kommer att göra en bedömning av direktivet och genomförandet av det med utgångspunkt från EU-medborgarnas, tjänsteleverantörernas och de anställdas intressen, och utifrån denna bedömning kommer vi att göra en ingående granskning av hur medlemsstaterna uppträder gentemot varandra och med vilken öppenhet diskussionerna om direktivets beståndsdelar genomförs – som ordföranden nämnde – och hur

effektivt medlemsstaternas regelverk inventeras med avseende på lämpligheten för den inre marknaden vad tjänsteleverantörerna beträffar. Detsamma gäller direktivets räckvidd. Här kommer vi också att, i likhet med tidigare, ingående övervaka i vilken utsträckning EG-domstolen tolkar EU-fördraget så att medborgarnas rättigheter prioriteras och medlemsstaternas intressen inte alltid är det primära – som vi ibland får intrycket av att rådet anser.

För det andra är vi mycket nöjda med det ni sade om den elektroniska hanteringen av processen, men den avgörande frågan är enligt vår mening om tjänsteleverantörerna i slutändan kan utföra alla de uppgifter som krävs enligt förfarandet på ett enkelt och effektivt sätt via Internet och om de, bakom alla dessa hemsidor, faktiskt kan hitta människor som de kan tala med om frågan och om kraven i medlemsstaterna, eller om vi bara bygger upp murar och hinder här.

Talmannen ber mig att skynda på. Jag ska komma till min sista punkt. I den föregående debatten krävde parlamentet i synnerhet att informationssystemet för den inre marknaden skulle lösa alla problem som medlemsstaternas förvaltningar rimligen kan stöta på i samband med införlivandet av direktivet, och därför hoppas jag att ni kommer att göra allt som står i er makt för att se till att det här direktivet kan träda i kraft den 31 december i år, fru Malmström.

Evelyne Gebhardt, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag är tacksam över att vi får diskutera det här ämnet i dag, eftersom det är så viktigt. Jag vill göra en sak fullständigt klar: vi i parlamentet har inte bara spelat en roll – vi har sett till att en mycket positiv, konstruktiv kompromiss om det här tjänstedirektivet uppnåddes. Denna kompromiss bygger främst på att trygga sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter samt på särskild hänsyn till och utskiljande av tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. Det var därför som ett tjänstedirektiv var något positivt till att börja med.

Det finns dock några saker som jag är osäker på i det avseendet, och vi har inte fått svar på de frågor vi har ställt. Det skulle till exempel vara en stor besvikelse om det jag har hört från flera olika källor skulle visa sig vara sant, nämligen att en del medlemsstater använder införlivandet av tjänstedirektivet för att förstöra den balans som vi, som lagstiftare, har uppnått genom att inte till fullo respektera arbetstagarnas rättigheter som tanken var med tjänstedirektivet. Detta handlar inte bara om arbetsvillkoren, som ifrågasätts. I många medlemsstater skrivs definitionerna också om eller görs mer restriktiva. Det finns också medlemsstater som, med torftiga motiveringar, inte skiljer ut de sociala tjänsterna från de tjänster som införlivandet gäller.

I det avseendet var inte Europeiska kommissionens handbok till så stor hjälp, för riktlinjerna i den var delvis fel och en tolkning var enligt vår åsikt felaktig. De exempel som jag har tagit upp visar hur viktigt det är att vi också skapar en rättslig ram för tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, så att även sociala rättigheter såsom arbetstagar rättigheter återigen kan respekteras fullt ut. Allt annat är otillräckligt.

Jag vill också fråga medlemsstaterna i vilken utsträckning de har gjort intressenterna delaktiga i införlivandet, i synnerhet fackföreningarna och socialtjänsten. Detta är en fråga som vi har ställt, men som jag inte har hört något svar på. Jag skulle verkligen vilja ha ett bra svar på den frågan.

Jürgen Creutzmann, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionens svar är förstås inte bara nedslående, som Andreas Schwab sade, utan också en stor besvikelse. I fråga om införlivandet måste vi inse att om ni säger att omkring 50 procent håller tidtabellen så måste vi anta att de återstående 50 procenten ligger långt efter.

Ta mitt land, Tyskland, till exempel: de enskilda delstaterna håller för närvarande på att införliva det här direktivet. I Rheinland-Pfalz, där jag bor, hade jag den 2 september tillfälle att delta vid första behandlingen inför införlivandet av tjänstedirektivet i denna delstat. Som ni kan föreställa er kommer det att bli omöjligt att klara av införlivandet i tid, och jag tror att de övriga delstaterna befinner sig i liknande situationer.

För oss blir den springande punkten förstås hur införlivandet genomförs. I artikel 13.2 står det att "dessa förfaranden och formaliteter får inte verka avrådande och inte i onödan försvåra eller försena tillhandahållandet av tjänsten", och vi måste verkligen bemöda oss att se till att det inte blir så i praktiken. En avgörande faktor blir till exempel hur de gemensamma kontaktpunkterna är utrustade. Kommer personalen att ha språkkunskaper? Kommer kontaktpunkterna att arbeta så nära förvaltningarna att de också kan hantera de problem som framförs till dem? Det tvivlar vi verkligen på. Utskottet bör nu ta reda på vilka länder som ligger efter i tidtabellen, vilka länder som utgör de 50 procenten och när de förväntas komma ikapp. Då vore det bättre att skapa ett moratorium eller något liknande för dessa länder.

Jag är säker på att det här direktivet inte kommer att vara införlivat i de flesta länderna till den 1 januari 2010, trots att dessa länder har haft mer än fyra år på sig för detta. Detta är ett stort problem och en stor besvikelse.

Tadeusz Cymański, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Inom ramen för den diskussion som pågår skulle jag vilja fråga hur krisen påverkar genomförandet av direktivet i EU-länderna.

I mitt land, Polen, har man trots krisen och svårigheterna med införlivandet lyckats utarbeta en lag om tjänster som bygger på en hög grad av avreglering av förfarandena för att registrera och driva företag. I branscher som hantverk, handel, turism och hotell förekommer restriktioner bara undantagsvis. Vi gör detta för att skapa jämställdhet och värna om principen om sund konkurrens.

Kompromissen från 2006 förutsatte att vissa områden skulle undantas från bestämmelserna i direktivet. Jag skulle vilja veta hur utvärderingen av dessa beslut ser ut i dag. Då förmodade man att ytterligare lagstiftningsarbete skulle göras i framtiden i fråga om allmännyttiga tjänster. För att hålla fast vid den metafor som kommissionsledamoten använde: kommer det att uppstå ytterligare ett halvfyllt glas när vi har fyllt det som redan är halvfyllt, och vad händer sedan?

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Vid kompromissen 2006 drog socialistgruppen tillbaka kraven på att sociala hänsyn skulle gå före tjänsteföretagens frihet. Annars skulle det inte ha blivit någon kompromiss, skrev kollegan Harbour i ett pressmeddelande. Ordet "ursprungslandsprincipen" ströks, men ersattes i en lagvalsförordning från kommissionen där det entydigt framgick att vid en konflikt mellan olika länders arbetsmarknadslagar gäller de lagar där företagen har sitt ursprung.

Direktivet kunde ha tolkats som att EU inte skulle ingripa i nationell arbetsrätt. Men kommissionen utarbetade snabbt riktlinjer som slog fast att tjänsteföretagen inte behöver ha en fast representant i arbetslandet, och därmed har facket ingen motpart att förhandla med. Vaxholmsdomen slog också entydigt fast att svensk arbetsrätt är underordnad EG-rätten och Sverige tvingades försämma sina arbetsrättslagar. Jag och Europeiska enade vänstern ser ingen annan utväg för arbetstagarnas rättigheter än att vi måste få till stånd ett tydligt juridiskt protokoll i fördraget där de fackliga sociala rättigheterna överordnas marknadsfriheterna.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst är tjänstedirektivet slutstationen på en resa för EU, en resa där slutmålet är just fullbordandet av den inre marknaden i syfte att underlätta handeln i Europeiska unionen, och därigenom göra det möjligt för myndigheterna att samordna sitt arbete och framför allt minimera kostnaderna för transaktioner mellan företag i olika sektorer och olika medlemsstater.

Om man harmoniserar innehållet i de olika administrativa förfarandena och gör det enklare för tjänsteleverantörerna att verka i andra medlemsstater ökar tillväxten automatiskt, och stimuleras således också i tider av svår kris som dessa. Tjänstedirektivet, som Europaparlamentet och rådet antog den 12 december 2006, hör verkligen hemma i Lissabonstrategin, som har reviderats över tiden och anpassats till de olika verkligheterna i EU de senaste nio åren, och vars huvudsyfte absolut är att göra den europeiska ekonomin till världens mest konkurrenskraftiga, men också till en kunskapsbaserad ekonomi.

Den ekonomiska kris som vi genomlever och som Europeiska unionen tacklar på institutionell nivå, genom att skickligt stämma av de olika åtgärder som vidtas också med enskilda medlemsstater, innebär att tjänstedirektivet måste tillämpas ännu mer korrekt och snabbare än vad som krävdes när det först antogs. Därför är tidsfristen för införlivande av tjänstedirektivet den 28 december 2009 inte bara en indikation på när man har beslutat att gå vidare från ratificering av lagstiftningsprocessen i fråga om detta direktiv, utan också och framför allt ett viktigt steg mot ett EU som är allt mer medvetet om sina resurser och särskilt allt kapablare att få ut mesta möjliga av dessa.

Bernadette Vergnaud (S&D). – (FR) Herr talman, fru minister, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Sedan tjänstedirektivet antogs och de upphetsade debatterna fördes har det fallit lite i glömska, men det är viktigt att visa att vi är särskilt vaksamma i det avgörande införlivandeskedet.

Jag ifrågasätter tolkningen av bestämmelserna i artikel 2 i direktivet, som har att göra med undantagandet av de sociala tjänsterna från dess räckvidd. Begrepp som "stöd till behövande familjer och enskilda" och "tjänsteleverantörer på uppdrag av staten" framstår som begränsande i jämförelse med den definition av sociala tjänster som används i vissa medlemsstater, och jag är orolig för att en avsiktligt strikt tolkning kan anses rättfärdiga att mängder av sådana tjänster förs in under direktivets räckvidd.

Att dessa tjänster är undantagna är ett centralt inslag i texten och en garanti till medborgarna om att den europeiska sociala modellen ska skyddas.

Jag hoppas att vissa medlemsstater, däribland Frankrike, inte kommer att utnyttja införlivandet för att avreglera sociala tjänster, under förevändning att de efterlever europeisk lag. De här problemen med integrationen av tjänster i allmänhetens intresse visar hur viktigt det är att vi har specifik europeisk lagstiftning om dessa och inte håller fast vid en standarddefinition i ett direktiv om kommersiella tjänster.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Herr talman! Ett korrekt genomförande av direktivet om tjänster på den inre marknaden är viktigt, inte bara för europeiska företag som verkar på denna marknad, utan också för konsumenterna. Tjänstedirektivet är ett bra exempel. En treårsperiod har avsatts för genomförandet. Det är lång tid, men ändå kommer inte alla länder klara att införliva direktivet inom dessa tre år. Detta exempel visar med all önskvärd tydlighet att det behövs ett exemplariskt samarbete mellan medlemsstaterna och EU:s institutioner för att direktivet ska kunna införlivas i alla medlemsstaterna i tid.

Detta var också inriktningen i de rekommendationer om sätt att förbättra den inre marknadens funktion som kommissionen utfärdade i juni. Jag anser att man måste gå lite längre i genomförandeprocessen. Därför föreslår jag i betänkandet om resultaten för den inre marknaden att ett forum för den inre marknaden organiseras. I detta skulle företrädare för EU:s institutioner, medlemsstaterna och andra intresserade grupper ingå, i syfte att få till stånd ett mer uttryckligt åtagande att införliva direktivet, så att vi kan tillämpa och verkställa lagstiftningen om den inre marknaden, inklusive detta oerhört viktiga direktiv. Jag vill att detta forum ska vara en plats för erfarenhetsutbyte mellan medlemsstater och EU:s institutioner i fråga om införlivandet. Jag vill att forumet ska fästa samhällets uppmärksamhet på frågor som har med den inre marknaden att göra. Vi måste få medborgarna mer intresserade av hur marknaden fungerar och ansvaret för den. Om vi kan åstadkomma det har vi verkligen lyckats.

I samband med de problem med införlivandet av tjänstedirektivet vi hörde talas om nyss skulle jag vilja fråga om medlemsstaterna har försökt samarbeta med kommissionen och om man kan säga att de har lyckats tillämpa några av kommissionens rekommendationer vid genomförandet? Fortsätter kommissionen att söka nya lösningar? Utnyttjar den alla möjligheter och sätt att mobilisera och stödja särskilt de länder som har problem med införlivandet? Finns det några nya tankegångar i den frågan?

Louis Grech (S&D). – (MT) Det är bekymmersamt att våra regelbundna kontakter med de lokala myndigheterna, åtminstone i mitt land, bekräftar att många av dem fortfarande inte känner till vad som väntar dem när detta direktiv träder i kraft. Generellt sett är kunskapen om de nuvarande lagarna om de fyra friheterna liten. Det tycks också finnas en brist på information om allt som har med lagar och bestämmelser om finansiella tjänster, e-kommunikationstjänster och transporttjänster att göra. Vidare verkar det som om myndigheterna har problem med att förenkla den administrativa processen och harmonisera regelverken för handelslicenser och andra tillstånd. Därför måste kommissionen anta nya initiativ för att ge lokala och regionala myndigheter omedelbar och direkt hjälp. Om vi verkligen vill att genomförandet till fullo ska återspegla det vi har beslutat i parlamentet är det dessutom viktigt att Europaparlamentet är delaktigt i processen, också efter det att direktivet träder i kraft.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Herr talman! I en lågkonjunktur bör man som regel sträva efter att skapa nya arbetstillfällen, öka konkurrenskraften och främja prissänkningar, eller kort sagt göra det bättre för kunderna. Det gör vi till exempel genom att subventionera bilbranschen. Nu talar vi om kategorier som hårfrisörer, rörläggare och murare, som inte behöver några subventioner. Däremot behöver de frihet att utföra sina arbeten. Om vi bara kunde förena regelverken med verkligheten!

Jag känner till exempel till ett bageri som byggdes i ett grannland. Så länge det handlade om tillstånd att anlägga det var det inga problem, men när tillverkningen började drog staten och de lokala myndigheterna tillbaka tillstånden. Varför det? Därför att den lokala bageriföreningen protesterade. Sådant borde inte få förekomma.

Låt oss komma överens om att också namnge de 50 procent av medlemsstaterna som införlivar lagstiftningen, fru kommissionsledamot. Vilka är de? Jag vill också be er om ett förslag om ingående övervakning av införlivandet av det här direktivet i enskilda medlemsstater i januari.

Małgorzata Handzlik (PPE). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag håller med kommissionsledamoten om att tjänstedirektivet är en av de viktigaste lagar som har antagits de senaste åren och om att ett korrekt genomförande är oerhört viktigt.

Under förra valperioden hade jag tillfälle att arbeta med bestämmelserna i tjänstedirektivet. Jag minns fortfarande vilket enormt arbete vi alla lade ned på att utarbeta dessa bestämmelser här i Europaparlamentet.

Jag är en entusiastisk förespråkare för tjänstedirektivet och fullständigt övertygad – vilket jag ofta betonar när jag träffar företagare – om att det innebär enorma möjligheter både för dem och för hela EU:s ekonomi.

Det kommer dock bara att bli möjligt att omvandla denna möjlighet till specifika resultat om medlemsstaterna antar lämpliga lagar i tid. Därför instämmer jag i kravet på att genomförandeprocessen ska påskyndas av nationella myndigheter som ännu inte har fullgjort det arbete som erfordras på det här området, i synnerhet när det gäller en korrekt tillämpning av principen om friheten att tillhandahålla tjänster och enskilda kontaktpunkter. Jag följer genomförandet av tjänstedirektivet i enskilda länder, liksom i mitt hemland Polen där arbetet med genomförande av bestämmelserna i direktivet fortfarande pågår, noga. Jag hoppas att resultatet av dessa ansträngningar blir tillfredsställande.

Anna Hedh (S&D). – Herr talman! Den nordiska arbetsmarknadsmodellen bygger på avtal mellan arbetsmarknadens parter. En sådan modell fungerar inte om en av parterna, i det här fallet en tjänsteutövare, inte har en representant på plats som man kan förhandla med. Vi var därför mycket nöjda med det beslut som fattades om tjänstedirektivet, som vi menar innebär att rätten att förhandla, ingå och tillämpa kollektivavtal samt vidta stridsåtgärder i enlighet med nationell lagstiftning och praxis inte skulle påverkas.

Under implementeringen av tjänstedirektivet i Sverige så har det trots detta uppstått en debatt om huruvida det är tillåtet att ställa krav på en ansvarig representant för företaget, eller inte. Min fråga är således: Förhindrar direktivet på något sätt att värdlandet ställer krav på att tjänsteföretag har en representant på plats med mandat att förhandla och ingå avtal?

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) I den här debatten får vi inte glömma att införlivandet av det här direktivet kommer att få allvarliga konsekvenser för avregleringen av tjänster i ett antal länder, särskilt de som har mycket instabila sociala förhållanden, och därigenom ytterligare förvärra den kris vi upplever. Även om detta uppmärksammas aldrig så mycket i medlemsstaterna kan än värre problem uppstå om inte åtgärder för att värna om sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter och de mest sårbara sektorerna, däribland offentliga tjänster, omedelbart vidtas. Avregleringar kan leda till ökad arbetslöshet, fattigdom och ojämlikhet bland de mest utsatta, och gynnar bara stora tjänsteföretag och ekonomiska grupperingar, särskilt i de rikaste länderna.

Därför är det viktigt att vi i dessa kristider skjuter upp införlivandet av direktivet om avreglering av tjänster och genomför en studie av de potentiella sociala konsekvenser ett genomförande av detta direktiv skulle få.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd ska ha tack för att det framhåller denna viktiga fråga, genomförandet av tjänstedirektivet. I synnerhet får inte den ekonomiska kris vi har användas av länder, företagare eller andra för att driva oss tillbaka in i protektionism. Det skulle vara en katastrof, sett till helheten.

I ett vidare perspektiv kan tjänstehandeln bli den drivkraft som får ekonomin att återhämta sig. Irland har verkligen fått det bättre sedan vi började med utrikeshandel. Den nya krisen skulle ha varit betydligt värre i Irland om vi inte hade haft ett bredare underlag för internationell handel, med hjälp av den inre marknaden.

Att vi öppnade våra gränser för utländsk konkurrens har inte medfört några negativa konsekvenser för de inhemska tjänsteföretagen. Det har faktiskt främjat konkurrens och nyskapande. Så jag stöder det som har föreslagits här i dag till 100 procent.

Slutligen vill jag bara säga att det var skönt att höra någon annan här tala väl om den irländske kommissionsledamoten Charlie McCreevy, som är min vän trots att han tillhör en annan politisk gruppering.

Josefa Andrés Barea (S&D). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi talar om tjänstedirektivet. När vi nu också talar om årsdagar var syftet med det här direktivet att omsätta de fyra grundläggande friheterna i det europeiska integrationsprojektet i praktiken. Det antogs för tre år sedan, och nu är den period som medlemsstaterna fick på sig för att anpassa sina nationella lagar och avlägsna hinder till ända. Nu när denna period har gått är det dags att bedöma hur läget är, vilka som har införlivat lagstiftningen och vilka som inte har gjort det, och på vilka villkor.

Jag undrar emellertid om kommissionen anser att det behövs en större grad av harmonisering, och om den i så fall överväger att lägga fram ett lagstiftningsinitiativ om detta oerhört viktiga tjänstedirektiv för att försöka harmonisera marknaden och konsumenters, medborgares och arbetstagares rättigheter?

Cecilia Malmström, *rådets ordförande*. – (EN) Herr talman! Tack än en gång för att ni tog upp denna mycket viktiga fråga. Jag tror att det finns en allmän konsensus om att tjänstedirektivet är mycket viktigt och att vi verkligen måste försöka genomföra det så snart som möjligt.

Det svenska ordförandeskapet gör sitt yttersta, i likhet med tidigare ordförandeskap, för att se till att detta går smidigt och snabbt. Vi har haft åtskilliga diskussioner i olika rådskonstellationer. Vi har haft seminarier och diskussioner om det, och det har satts upp på dagordningen för att söka få till stånd reella framsteg.

Det återstår emellertid nästan två månader, och svaret på frågan om vilka som släpar efter kan förändras. Det finns fortfarande tid. Vår strävan är klar, och jag vet att kommissionen har samma strävan, nämligen att alla länder ska ha genomfört direktivet den 28 december 2009. Det kan bli en del förseningar. Det beklagar vi givetvis, men jag vet att alla länder arbetar så snabbt de kan.

Någon frågade hur kontaktpunkterna ska fungera. Nu finns de ju inte än, men målet är att de ska fungera på ett användarvänligt och ändamålsenligt sätt och innehålla all information som tjänsteleverantörer och konsumenter behöver. Medlemsstaterna har samarbetat med kommissionen för att ta fram en informationsbroschyr som finns i alla språkversioner och ska underlätta för medborgare och konsumenter att få tillgång till information. Många medlemsstater vidtar också egna åtgärder för att sprida information om direktivet. Vidare finns det en överenskommelse om en gemensam logotyp, för att göra det lättare för användarna att navigera mellan olika webbplatser och kontaktpunkter.

En del medlemsstater kommer att tillhandahålla information om arbetstagares rättigheter och arbetsrätt via sina kontaktpunkter trots att detta inte är obligatoriskt. Tjänstedirektivet omfattar inte arbetsrätt och utstationering av arbetstagare. Den fråga som mina svenska kolleger ställde till mig är en inhemsk fråga. Vi håller på att undersöka detta, men det faller lite utanför ramen för den här debatten. Vi kommer att återkomma till det i ett mer nationellt sammanhang.

Tjänstedirektivet är viktigt. Det kommer att göra tjänsteleverantörernas tillvaro enklare, det kommer att underlätta fri rörlighet och gynna investeringar, tillväxt och arbetstillfällen, och det kommer att vara mycket positivt för medborgarna. Medborgarna vill att vi ska se till att det kan tillämpas så snart som möjligt, eftersom det kommer att underlätta deras liv. Det är vårt ansvar att se till att vi gör vårt yttersta för att det blir så.

Jag vill tacka parlamentet igen, inte bara för att det röstade om och antog tjänstedirektivet, utan också för att det har fungerat som en vakthund och fortsätter att driva på rådet och kommissionen att göra vad vi kan för att det ska genomföras. Det återstår dock fortfarande lite tid, och vi kan kanske komma tillbaka till den här debatten nästa år under det spanska ordförandeskapet. Kommissionen kommer att fortsätta att bevaka detta mycket noga.

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Som har sagts tidigare har vi diskuterat alla frågor som har med alla de olika sociala och andra aspekterna av det här direktivet att göra. Jag tycker inte att vi ska ta upp den diskussionen igen nu, utan se till medlemsstaterna och hur de har genomfört eller kommer att genomföra direktivet. På grundval av den information som redan finns verkar det som om en majoritet av medlemsstaterna kommer att ha genomfört det antingen i slutet av året eller kanske i början av 2010.

Därför tycker jag också att man kan säga att de flesta medlemsstaterna åtminstone kommer att ha inrättat den grundläggande gemensamma kontaktpunkten och därmed är redo att uppfylla sina löften och skyldigheter i fråga om administrativt samarbete.

I en del fall kan det emellertid bli förseningar i fråga om ändringarna av de rättsliga ramarna.

När det gäller översynen har en del medlemsstater utnyttjat tillfället till att förenkla lagar och förfaranden och göra betydande mängder ändringar. Andra medlemsstater har bara gjort ett fåtal ändringar, och antalet ändringar beror förstås på många faktorer, däribland vilken befintlig rättslig ram som finns och den interna organisationen i medlemsstaterna: i federala stater är det mer komplicerat än i andra.

Självfallet beror detta också på medlemsstaternas vilja att förenkla lagar och förfaranden.

När det gäller frågan om ett korrekt genomförande har min kollega Charlie McCreevy vid många tillfällen uppmärksammat ministrar i medlemsstaternas regeringar på hur viktigt genomförandearbetet är, och han och hans medarbetare har bevakat genomförandet mycket noga.

Som jag sade tidigare har det avhållits fler än 80 bilaterala sammanträden med alla medlemsstaterna de senaste tre åren, och expertgrupper har sammanträffat i Bryssel över 30 gånger. Så vi har varit mycket aktiva.

Vi kommer också att fortsätta att följa medlemsstaternas arbete och ge teknisk hjälp om de så önskar. I slutändan är det dock ändå medlemsstaterna som har ansvaret för att arbetet utförs och att erforderliga resurser avsätts.

När det gäller nästa år anser jag att det blir avgörande att se till att den ömsesidiga utvärdering som ska ske enligt direktivet görs på ett konstruktivt sätt. Vi måste också bedöma kvaliteten på genomförandet av lagstiftningen, som nämdes, övervaka hur de gemensamma kontaktpunkterna fungerar och få återkoppling från företag och konsumenter.

Sist men inte minst kan vi också behöva ta till andra genomförandemekanismer – ibland kanske överträdelseförfaranden, men det är för tidigt att uttala sig om det nu.

När det gäller små och medelstora företag delar vi naturligtvis er inställning. De är ryggraden i EU:s ekonomi, och deras problem är det centrala i tjänstedirektivet.

Så det här direktivet kommer att gynna alla företag, men mest små och medelstora företag. För närvarande bestämmer sig små och medelstora företag mycket ofta för att stanna hemma, med tanke på allt juridiskt krångel och avsaknaden av lättillgänglig information. Tjänstedirektivet kommer att eliminera mycket av detta krångel och ge dem ett lyft – det tror vi alla.

Såvitt kommissionen känner till använder ingen medlemsstat genomförandet av tjänstedirektivet för att inskränka arbetstagarnas rättigheter. På den punkten vill jag vara mycket tydlig. Arbetstagarnas rättigheter som sådana påverkas inte av tjänstedirektivet och behandlas inte i det. Detta var ett resultat av den praktiska och politiska kompromissen i både parlamentet och rådet.

Slutligen vill jag upprepa att parlamentet har varit en viktig partner i hela tjänstedirektivets historia. Under de senaste tre åren har kommissionen ansett det vara viktigt att ni är delaktiga i genomförandet och informerade om vårt arbete tillsammans med medlemsstaterna. Som nämdes tidigare kommer detta att förbli viktigt för att få den inre marknaden att fungera bättre och ge oss den tillväxt och de arbetstillfällen vi behöver. Således är ett korrekt genomförande det mest överhängande nu, i synnerhet med tanke på dagens svåra ekonomiska kris.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) EU måste vara konkurrenskraftigt. Tack vare Europaparlamentets bemödanden kommer tjänstedirektivet att bidra till att förverkliga den hittills inte helt reglerade fria rörligheten för tjänster på Europeiska unionens inre marknad. Genom tjänstedirektivet regleras tillståndsförfaranden så att vissa krav blir förbjudna att ställa, och det bekräftas att nya krav på tjänsteleverantörer från och med 2010 inte får vara diskriminerande och att hänsyn ska tas till viktiga sociala intressen. Huvudfunktionerna hos de kontaktpunkter som inrättas regleras också. Det viktigaste är att kostnaderna för att tillhandahålla tjänster över statsgränserna sänks. Detta har särskilt stor betydelse med tanke på den ekonomiska lågkonjunkturen. Litauen sällar sig till de medlemsstater som är redo att genomföra bestämmelserna i tjänstedirektivet i tid. Det är mycket viktigt att kommissionen har ett nära och ändamålsenligt samarbete med medlemsstaterna, för i en del länder saknas det information och man har inte förberett sig tillräckligt för att genomföra direktivet. För närvarande är bara 50 procent av medlemsstaterna redo att införliva bestämmelserna i tjänstedirektivet med sin nationella lagstiftning.

Edit Herczog (S&D), skriftlig. – (HU) Herr talman! Medlemsstaterna ska genomföra tjänstedirektivet till fullo senast den 28 december 2009. Syftet med direktivet är att öppna tjänstemarknaden för privatpersoner och företag på samma sätt som marknaden för varor.

Det här direktivet skulle hjälpa små och medelstora företag i stor utsträckning och främja skapandet av arbetstillfällen och ekonomisk tillväxt samtidigt som konsumenternas intressen beaktas. En del medlemsstater har dock beslutat om restriktioner för att anställa medborgare från nya medlemsstater som gick med 2004 och 2007. Tyskland och Österrike vill behålla dessa restriktioner till 2011, utan att anföra några seriösare ekonomiska och sociala motiv. Frankrike och Belgien tillämpar ett liknande regelverk i förhållande till Rumänien och Bulgarien.

Nu står det dock klart att det inte finns någon anledning att vara rädd för den beryktade ”polske rörmokaren”. Antalet central- och östeuropéer som arbetar i Frankrike är till exempel långt mindre än antalet som arbetar

i Storbritannien, trots att Paris för tre år sedan beslutade att successivt ta bort restriktionerna för yrkesgrupper med brist på arbetskraft.

Dessa åtgärder hindrar i stor omfattning genomförandet av tjänstedirektivet, i vilket en grundpelare är att diskriminering på grundval av ekonomiska skäl eller nationalitet helt ska avskaffas. Tjugo år efter Berlinmurens fall, då gränserna mellan öst och väst suddades ut, kan vi säga att tjänstedirektivet också fyller ett liknande syfte. Om vi lyckas genomföra det här direktivet kan vi äntligen bli av med den "polske rörmokaren" som har lanserats.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Innan direktivet genomförs bör Europaparlamentet göra en egen bedömning av de mänskliga och sociala konsekvenserna av en tillämpning av det, med särskild hänsyn till följderna av den kris vi genomlever. Allt pekar på att det här direktivet kommer att leda till att Europeiska unionens företag, hantverkare och anställda ställs mot varandra. Nyligen avslöjade en branschorganisation på jordbruksområdet att de franska myndigheterna ville att den skulle inrätta arbetsförmedlingar i Östeuropa för jordbruksarbetare med lägre löner och sämre socialt skydd än för franska arbetstagare. Införlivandet av tjänstedirektivet får inte leda till att sådana system, som leder till en nedmontering av det sociala Europa, införs. Vidare är vi mycket oroade över de hotande moln som hänger över tjänsterna i allmänhetens intresse genom EG-domstolens rättspraxis. Därför hoppas vi fortfarande på en ny europeisk ramlagstiftning som optimerar och utvecklar särskilt de offentliga tjänsterna.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) Tjänstedirektivet (2006/123/EG) kännetecknas av en delvis liberalisering av tjänsteflödet i EU. Syftet med att införa direktivet var att frigöra ekonomisk potential. Direktivet har öppnat många möjligheter, både för konsumenter och för företagare. Ett ökat utnyttjande av den inre marknaden har möjliggjorts. De små och medelstora företagen tillhör dem som främst gynnas av liberaliseringen av den inre marknaden för tjänster, eftersom det var de som vållades störst svårigheter på grund av de hinder som tidigare fanns. Enligt Europeiska kommissionen härrör omkring 70 procent av EU-ländernas BNP från tjänster. En motsvarande siffra anges för den andel av arbetskraften som sysslar med tillhandahållande av tjänster. En av fördelarna med direktivets ikraftträdande är den förbättrade konkurrenskraft på den inre marknaden som det resulterat i. Det har visat sig att tillämpning av direktivet ger möjlighet till utveckling av EU:s ekonomi och har gjort det möjligt att skapa arbetstillfällen. Det bör tilläggas att ett av målen för Lissabonstrategin därmed har kunnat nås, nämligen förbättrad konkurrenskraft för EU:s ekonomi. Dessutom har det lett till ett större tjänsteutbud. De effekter som åstadkommits är en uppmuntran att fortsätta arbetet med ytterligare liberalisering enligt detta direktiv.

18. Gemensam programplanering av forskning om kampen mot neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till rådet om gemensam programplanering av forskning om kampen mot neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom (O-0112/2009 – B7-0218/2009).

Frågeställaren Herbert Reul har meddelat att han är försenad. Om han kommer kan han få ordet sist.

Françoise Grossetête, ersättare för frågeställaren. – (FR) Herr talman! I Herbert Reuls frånvaro ska jag upprepa den fråga vi ställer till kommissionen. I enlighet med den rättsliga grunden, artikel 165 i fördraget, kräver rådets rekommendation om åtgärder mot neurodegenerativa sjukdomar samråd med parlamentet.

Vi vill veta om rådet avser att anta slutsatser i denna fråga vid rådets (konkurrenskraft) möte den 3 december 2009. Avser rådet dessutom att beakta parlamentets ståndpunkt vid utarbetandet av sina slutsatser, då ju parlamentet rådfrågades om kommissionens förslag?

När det sedan gäller eventuell framtida gemensam programplanering av forskningsinitiativ, kan rådet bekräfta sin inställning att dessa initiativ principiellt ska antas utgående från samma rättsliga grund?

Jag vill påpeka att vi har utarbetat en resolution. Denna resolution stöds av alla politiska grupper, och den är viktig helt enkelt därför att den belyser utmaningarna i samband med befolkningens åldrande – utmaningar som innebär att vi i dag i EU har över sju miljoner människor som lider av Alzheimers sjukdom, en siffra som väntas dubblas under de kommande 20 åren.

På detta område är det därför väsentligt med planering, investeringar och samarbete för att kontrollera de sociala kostnaderna för dessa sjukdomar och ge de miljontals drabbade och deras familjer hopp, värdighet

och ett friskare liv. Dessa hälsoproblem och sociala problem, som drabbar hela EU, kräver samordnade åtgärder som utformas för att säkra effektivitet i det förebyggande arbetet och i diagnostiseringen, behandlingen och vården av de människor som berörs.

Särskild uppmärksamhet måste ägnas åt stöd till den forskning och det innovationsarbete som bedrivs av offentliga och privata aktörer för att finna nya behandlingar och förhindra att dessa sjukdomar utvecklas. Hälsoforskningen är ännu mer fragmenterad på EU-nivå, och de offentlig-privata partnerskapen måste bli fler. Ett exempel är initiativet för innovativa läkemedel som inleddes i februari 2008, och det får inte bli en engångsföreteelse.

Avslutningsvis vill jag säga att detta i själva verket är en kamp mot klockan, för vi måste förebygga dessa sjukdomar i möjligaste mån. Dagens forskning visar att det redan finns initiativ som avser tidig diagnos. I dessa konkreta frågor förväntar sig våra medborgare signaler från ett EU för hälsa, som måste ge garantier och föregripa utvecklingen av åldersrelaterade sjukdomar.

Cecilia Malmström, *rådets tjänstgörande ordförande*. – Herr talman! Förslaget till rådets rekommendation om åtgärder mot neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom, som antogs av kommissionen den 22 juli, grundar sig på artikel 165 i fördraget. I artikeln talas det om samordning mellan gemenskapen och medlemsstaterna av verksamhet inom forskning och teknisk utveckling, just för att säkerställa att det finns en större samstämdhet mellan medlemsstaternas politik och gemenskapens politik.

Artikel 165 och målen för initiativen till gemensam programplanering stämmer överens. De bygger på att vi gemensamt fastställer de utmaningar som våra samhällen kollektivt står inför, och att vi genom ett förstärkt politiskt åtagande från medlemsstaternas sida kan komma överens om gemensamma eller samordnade svar på dessa utmaningar. Syftet är naturligtvis att öka effektiviteten i den offentliga forskningsfinansieringen i Europa.

Men jag tror att problemet och kärnan till er fråga är att artikel 165 inte ger rådet rätt att agera. Artikeln utgör en rättslig grund för kommissionen att ta eventuella initiativ för att främja samordningen mellan medlemsstaterna och gemenskapens politik. Det finns ingen annan rättslig grund i fördraget under rubriken forskning som kommissionen kunde använda för att föreslå åtgärder angående initiativ till gemensam programplanering.

Det finns naturligtvis ett mycket starkt politiskt engagemang inom rådet för att inleda pilotinitiativ för gemensam programplanering ägnat kampen särskilt mot Alzheimers sjukdom så snart som möjligt. Mot bakgrund av detta är det ordförandeskapets åsikt att rådet ska anta slutsatser om detta gemensamma programplaneringsinitiativ utifrån den text som har lagts fram av kommissionen.

Jag vet att Europaparlamentet ger hög prioritet åt kampen mot Alzheimers sjukdom. I ert uttalande från februari uppmannade parlamentet kommissionen och medlemsstaterna att erkänna denna kamp som en prioritering inom området europeisk folkhälsa. Ni känner naturligtvis till kommissionens förslag. Ordförandeskapet kommer att försöka se till att parlamentets synpunkter så långt det är möjligt införlivas med de slutsatser som ska antas när konkurrenskraftsrådet sammanträder den 3 december i år.

Vad gäller eventuella framtida initiativ till gemensam programplanering delar rådet ledamotens uppfattning att man bör välja ett gemensamt tillvägagångssätt för att anta dessa initiativ under rubriken forskning. Just nu finns det tyvärr bara ett sätt som står till buds, nämligen att anta rådsslutsatser för varje enskilt initiativ. Det beror på att fördraget inte innehåller någon lämplig rättslig grund för att anta andra åtgärder.

Elena Oana Antonescu, *för PPE-gruppen*. – (RO) Det svenska ordförandeskapet vill i december anta slutsatser om åtgärder mot neurodegenerativa sjukdomar, utan att ens vänta på parlamentets ståndpunkt i frågan.

Jag var föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i detta ärende, och med tanke på omständigheterna stöder jag antagandet av en resolution för att ge uttryck för parlamentets ståndpunkt i fråga om åtgärderna mot neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom, genom gemensam programplanering av forskningsinitiativ.

Neurodegenerativa sjukdomar är ett stort hälsoproblem i EU. Läkarvetenskapens framsteg och levnadsstandarden i industriländerna har skapat förhållanden som ger en ökad medellivslängd, men antalet människor som drabbas av neurodegenerativa sjukdomar har också ökat.

Det här är ett mångfacetterat problem. Det handlar till viss del om livskvaliteten för dem som drabbas av dessa sjukdomar och om hur sjukdomen påverkar deras nära anhöriga eller dem som vårdar dem. I lika hög

grad är det ett problem som påverkar hållbarheten hos sjukvårdssystemen, som tvingas hantera allt fler patienter i ett läge där andelen människor som inte längre är yrkesverksamma ökar i och med att befolkningen blir allt äldre.

Kommissionens förslag är inriktat på de forskningsrelaterade aspekterna. I vårt resolutionsförslag läggs lika stor vikt vid de resultat som kommer att nås genom samordning av forskningsverksamheten och deras bidrag när det gäller att förbättra den rådande situationen. Jag vill därför att våra insatser ska koncentreras på två huvudsakliga områden: vetenskaplig forskning och garantier för att de insatser som görs återspeglas i resultaten med avseende på vårdkvaliteten.

Med tanke på det intresse som parlamentet genom åren har visat för dessa frågor och på betydelsen av detta ärende, som är ett pilotprojekt gällande gemensam programplanering av forskningsinitiativ, är det helt avgörande att parlamentets ståndpunkt beaktas vid utarbetandet av rådets slutsatser.

Parlamentet måste göras delaktigt i alla initiativ som gäller framtida gemensam programplanering på forskningsområdet. Artikel 182 i Lissabonfördraget är i själva verket en lämplig rättslig grund för framtida utveckling på detta område.

Patrizia Toia, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det initiativ som vi står i begrepp att inleda är mycket viktigt av två skäl: det första är ämnet för forskningen, nämligen kampen mot neurodegenerativa sjukdomar, och det andra är de gemensamma programplaneringsmetoderna för forskningen.

Vi hade givetvis velat att parlamentet gjorts mer direkt delaktigt i pilotprojektet – detta har sagts, och det är ämnet för vår fråga. Vi måste nu gå vidare och undvika att saker och ting stannar upp, men vi efterfrågar ändå garantier för att vår ståndpunkt kommer att beaktas vid överläggningarna i rådet (konkurrenskraft), och vi vill att en säkrare rättslig grund fastställs i framtiden, så att parlamentet kan bli fullt delaktigt och känslan av medbestämmande ökar på forskningsområdet.

Vi måste nu gå in med tillräckliga medel och resurser för att förebygga och utrota det utbredda gissel som utgörs av Alzheimers sjukdom, Parkinsons sjukdom och de andra sjukdomarna, som kommer att bli allt vanligare i och med att befolkningen åldras. Vi vill att insatserna ska riktas mot omfattande, storskaliga undersökningar avseende både diagnos och behandling. Forskning om biomarkörer och om metoder för tidig diagnos grundade på ett tvärvetenskapligt tillvägagångssätt, sammanställning av omfattande databaser samt sökande efter kurativa läkemedel och lämpliga behandlings- och insatsmodeller framstår som frågor av avgörande betydelse.

Jag vill bara be om en sak här i kammaren: att vi inte bortser från vare sig de individuella villkoren för patienterna, som alltför ofta glöms bort när det handlar om den här typen av sjukdomar, eller patient- och anhängigföreningarnas engagemang. Ur metodologisk synvinkel anser vi att gemensamma forskningsprojekt är mycket viktiga eftersom de uppfyller ett grundläggande krav, nämligen sammanslagning av insatser och resurser så att vi undviker splittring och dubbelarbete och därmed kan skapa en kritisk massa som är tillräcklig för att få tillfredsställande resultat från forskning av detta slag.

Om vi tänker på att gemensamma offentliga och privata insatser i andra delar av världen ger investeringar på tiotals miljoner euro inser vi hur mycket vi har kvar och hur mycket vi fortfarande måste göra. Det handlar om att rikta våra insatser mot gemensamma projekt, mot strategiska handlingslinjer och gemensamma program mellan medlemsstaterna och EU och mellan offentliga och privata aktörer, utan att glömma bort det internationella sammanhang där vi kan ta del av viktiga vetenskapliga framsteg på internationell nivå.

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru rådsordförande! I dag debatterar vi ett resolutionsförslag om neurodegenerativa sjukdomar. Avsikten är i själva verket att detta ska bli ett direktiv, så nästa gång bör vi också debattera ett direktiv om den här frågan. De sjukdomar vi talar om i dag – Alzheimers sjukdom, även om Parkinsons sjukdom också nämns i texten – är hjärnsjukdomar som utgör en stor utmaning för EU. Kostnaderna på lång sikt kommer att stiga i höjden, och mycket forskning återstår fortfarande. Tyvärr förekommer en hel del dubbelforskning och byråkrati i EU. Med detta resolutionsförslag vill vi alltså komma till rätta med dubbelforskning, byråkrati och fragmentering.

Gruppen Europeiska enade vänster/Nordisk grön vänster har lagt fram ett förslag om att forskningsresultaten ska göras allmänt tillgängliga. Jag anser att det är ett bra förslag. Tyvärr är det felformulerat, och jag skulle därför vilja be om att det formuleras om så att det kan införlivas på ett bättre sätt. Det handlar i grund och botten om ett problem gällande EU-patent. Det vore bra om kommissionen, och även rådet, kunde ta upp

frågan om EU-patent på läkemedels- och bioforskningsområdet och klargöra att vi behöver detta. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder under alla omständigheter detta resolutionsförslag.

Philippe Lamberts, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag skulle ha varit föredragande för detta ärende, så jag känner en viss besvikelse. Men jag är glad att vi gör framsteg. Det här är inte en lämplig tidpunkt för en tvist mellan institutionerna. Det gläder mig att rådet är redo att agera.

Jag har ett antal synpunkter. Här i parlamentet hoppas vi verkligen att rådet kommer att ta till sig tankarna i de resolutioner som vi ska rösta om i morgon.

Jag vill framhålla behovet av att finna en lämplig balans mellan begränsning och anpassning – precis som när det gäller klimatförändringarna. Jag talar här om att förebygga sjukdomen och förstå varför den uppträder, vilka faktorer som ligger bakom, så att vi verkligen kan förebygga den på ett effektivt sätt. Det är nämligen alltid det effektivaste och även det minst kostsamma sättet att bekämpa sjukdomar.

Är initiativet gällande gemensam programplanering tillräckligt? Tja, inte såtillvida att samarbete kring så stora projekt bör bli normen. Det bör inte vara frivilligt att samarbeta, utan alla medlemsstater bör vara bundna att arbeta tillsammans på ett effektivt sätt.

När det för det andra gäller finansiella prioriteringar är den första frågan: Satsar vi tillräckliga medel på denna typ av sjukdomar? Vi tycker inte det och insisterar på att vi i de kommande ramprogrammen tar en del pengar från stora program som Iter, som enligt de mest framstående forskarna kommer att betala sig om kanske 60 år, och lägger dem på forskning om Alzheimers sjukdom och andra liknande sjukdomar. Det tror jag verkligen är nödvändigt.

Marisa Matias, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Först och främst vill jag uttrycka mitt fulla stöd när det gäller Herbert Reuls fråga och framför allt påpeka att den grundläggande frågan här – den grundläggande politiska frågan – just gäller gemensam programplanering av forskning.

Det som hände i frågan om gemensam programplanering när det gäller neurodegenerativa sjukdomar, särskilt Alzheimers sjukdom, var att reglerna ändrades under processens gång. Vi gick från ett betänkande till en resolution, och därmed försvann vår rätt till medbeslutande i frågan. I stället för ledamöter av Europaparlamentet blev vi rådgivare. Jag skulle därför åtminstone vilja veta om det som vi rekommenderar kommer att beaktas eller inte.

Programplanering av forskningsverksamhet är, vilket område det än gäller, ett politiskt och inte ett tekniskt val, och i detta avseende bör parlamentets roll betonas och stärkas. När man fastställer prioriteringar som är av politisk art bör de granskas, och de bör medge insyn och vara demokratiska. Det som hände i samband med det gemensamma beslutet och den gemensamma programplaneringen av forskning om Alzheimers sjukdom bör inte upprepas. Och om det skulle upprepas, se åtminstone till att förvarna oss ordentligt. Jag hoppas alltså att det sista som kan hända är att de beslut och rekommendationer som parlamentet lagt fram i denna fråga inte tas i beaktande.

ORDFÖRANDESKAP: KOCH-MEHRIN

Vice talman

Diane Dodds (NI). – (EN) Fru talman! I min valkrets i Nordirland har vi i dag 16 000 personer som lider av demens. De, deras familjer och deras anhängigvårdare kommer att välkomna en proaktiv hållning till kampen mot denna sjukdom, som kan vara så förödande för både de drabbade och deras familjer.

Det är på sådana här områden som jag menar att det är bra med samarbete mellan EU-länderna. Jag anser att en samordnad hållning till sjukdomsbekämpning kan ge nya rön, nya medicinska genombrott och, så småningom, förhoppningsvis bättre behandlingar och botemedel.

I Storbritannien har vi i dag drygt 400 000 personer som lider av alzheimer. Siffran för Storbritannien kommer sannolikt att ligga kring 750 000 personer 2025. Något måste därför göras för att förbättra diagnostisering, behandling och förebyggande samt den sociala forskningen om välfärden för patienterna och deras familjer, särskilt familjer som fungerar som anhängigvårdare. Ett samordnat tillvägagångssätt och forskningsutbyte är av avgörande betydelse, så länge forskningen respekterar okränkbarheten för mänskligt liv i alla dess former.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) Jag välkomnar initiativen och åtgärderna på EU-nivå för att bekämpa neurodegenerativa sjukdomar, framför allt Alzheimers sjukdom. Medlemsstaterna har utvecklat forskningsarbetet på detta område. Det är viktigt att uppmuntra samarbete mellan medlemsstaterna för att säkra en ökad samordning av den vetenskapliga forskningen och den tekniska utvecklingen och undvika fragmentering.

Gemensam programplanering av forskning är ett värdefullt verktyg för att minska fragmenteringen genom att engagera medlemsstaterna och den offentliga och den privata sektorn på EU-nivå. Det gemensamma programplaneringsverktyget kommer att få avgörande betydelse för det europeiska forskningsområdets framtid. Utveckling av det europeiska forskningsområdet är ett centralt inslag i forskningspolitiken enligt Lissabonfördraget.

Jag är dock rädd att genomförandet av detta gemensamma programplaneringsverktyg ska präglas av byråkratiskt krångel och förseningar i de administrativa förfarandena. Därför vill jag fråga vad det finns för planer när det gäller att tillämpa en process som baseras på stordriftsfördelar, där effektivitet, förenkling och påskyndade administrativa förfaranden kombineras för att främja kompetens och uppmuntra samarbete på EU-nivå, såsom frågans vikt kräver.

Nessa Childers (S&D). – (EN) Fru talman! För mig som tidigare arbetat inom vården i över 30 år var det beklämmande att få veta att inget samråd skulle hållas med parlamentet om kommissionens nya förslag om Alzheimers sjukdom. Men vi måste gå vidare.

I takt med att EU:s befolkning blir äldre kommer även alzheimer genomslagskraft att bli större. Antalet drabbade över hela världen väntas öka från 35 miljoner i dag till 107 miljoner 2050.

Något av det hemskaste med Alzheimers sjukdom är att den påverkar så många människor vid sidan av patienten. På Irland, exempelvis, finns det 50 000 registrerade anhängigvårdare som ska ta hand om Irlands 44 000 drabbade. Denna sjukdom kallas ofta en familjesjukdom på grund av den kroniska stress det innebär att se en älskad person sakta tackla av.

Vi får inte bortse från Europaparlamentets fortsatta roll i kampen mot Alzheimers sjukdom. Om EU byter riktning bör hänsyn tas till parlamentets enhälliga ståndpunkt i frågan, och man bör sträva efter att hjälpa inte bara de drabbade utan även de många anhängigvårdare som arbetar för att öka deras livskvalitet.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Det är givetvis mycket viktigt att forskningen på detta område samordnas, och det handlar inte bara om Alzheimers sjukdom eftersom termen "neurodegenerativ" innefattar en mängd olika sjukdomar.

Parlamentet har i själva verket en mycket viktig roll att spela när det gäller hur forskningen ska bedrivas. Jag vill fästa uppmärksamheten på de diskussioner som pågår mellan parlamentet och rådet om välbefinnande för djur som används vid vetenskapliga försök. Jag är angelägen om att vi även fortsättningsvis ska tillåta nödvändig forskning med användning av djur på ett sätt som tar större hänsyn till deras välbefinnande än vad som kanske sker i dag – och vår föredragande och samtalens inriktning gör mig hoppfull. Vi behöver nämligen forskning på detta område för att kunna göra de saker som det har talats om för att förebygga och för att behandla människor som har oturen att drabbas av dessa sjukdomar – en dag kan det vara vår tur.

Jag hoppas att vi snabbt kan nå en överenskommelse vid andra behandlingen om detta mycket viktiga direktiv. Även om vi kanske inte kunnat bidra särskilt mycket i just denna fråga kan vi i alla fall bidra till den pågående forskningen.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Frågan om kampen mot denna sjukdom togs upp under det franska ordförandeskapet – och det bör de hållas räkning för. Man sade då att EU borde vidta åtgärder på detta område. Det vore bra om nästa ordförandeskap tog upp frågan och tillskrev den lika stor betydelse. Det har redan sagts här att detta problem drabbar miljontals människor och deras familjer, som alla lider.

När vi möter våra väljare får vi ofta frågan: Vad gör EU för de europeiska medborgarna? Vad är ni bra för? Vad ansvarar ni för? Vad gör ni? Det är just den sortens frågor vi bör utgå från i våra ansträngningar att skapa en bild av ett EU som har auktoritet och betydelse. Det är vad våra medborgare behöver. Gemensamma insatser för att bekämpa sjukdomar av detta slag måste prioriteras av EU-institutionerna.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Jag ser oerhört allvarligt på frågan om att bekämpa neurodegenerativa sjukdomar, särskilt alzheimer.

Det är därför av stor nytta att få till stånd samordnade åtgärder mellan EU:s medlemsstater för att komma till rätta med orsakerna och ta itu med problemet med förebyggande och behandling liksom sjukdomarnas konsekvenser för patienterna, för samhället som helhet och för folkhälsan i EU.

Jag anser att förebyggande och inte medicinering bör prioriteras och utgöra den huvudsakliga inriktningen. Medlemsstaterna bör också uppmuntras att inrätta övervakningscentrum för patienter och anhörigvårdare och säkra en jämbördig forskningsmedverkan från medlemsstaternas sida i detta EU-forskningsprojekt.

Slutligen måste den databas som upprättats i samförstånd med rådet och medlemsstaterna stå under offentligt och statligt ägande inom ramen för nationella system, och slutsatserna måste offentliggöras vid ett offentligt globalt forum. Och till sist är det upp till oss att styra budgeten för denna fråga.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Jag håller definitivt med om att det i det här läget är särskilt viktigt att ägna uppmärksamhet åt vetenskaplig forskning för att se till att människor som lider av alzheimer får hjälp. Vår union består ju av 27 medlemsstater, och alla stater har inte samma förmåga att erbjuda hjälp till de drabbade. Vi har olika sjukvårdssystem, olika socialtjänstsystem, olika stöd för familjer med en sådan patient. Denna vetenskapliga forskning är därför av avgörande betydelse, och vi måste för det första inrikta oss på finansiering och samordning av arbetet och initiativen. För det andra är det mycket viktigt att det finns medel för att bedriva forskningen och erbjuda verkligt stöd till människor som lider av sjukdomen, liksom till deras familjer.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Fru talman! Jag ska fatta mig mycket kort. Flera talare har redan framhållit betydelsen av detta. Det handlar om en sjukdom som drabbar många människor, och antalet ökar. Desto viktigare är det att medlemsstaterna samarbetar och förenar sina krafter för att vara effektiva. I det avseendet är detta en riktig och klok väg att gå.

När det gäller förfarandena är det synd att det är svårt för parlamentet att få medverka. Det är beklagligt att denna resolution måste utarbetas i sista minuten. Men om slutresultatet blir gott är det det viktiga.

Cecilia Malmström, rådets tjänstgörande ordförande. – Fru talman! Alzheimer och andra demensrelaterade sjukdomar är fruktansvärda. Jag tror att många av oss som har sett en anhörig drabbas av alzheimer ser vad det gör för att bryta ner en tidigare frisk människa och hur plågsamt det är för familj och anhöriga, och jag känner väldigt starkt för att vi ska satsa mera resurser på att forska om denna fruktansvärda sjukdom.

Det är tydligt att vi behöver ta nya grepp för att bättre samordna vår kunskap och forskning i Europa, och kommissionens pilotinitiativ syftar till att mobilisera de bästa forskarna vi har för att försöka förstå, bota och förhindra såväl alzheimer som andra demensrelaterade sjukdomar.

Inom ramen för det triosamarbete som pågår mellan Frankrike, Tjeckien och nu Sverige, diskuterade vi tidigt vikten av att lyfta in alzheimer som en gemensam prioriterad fråga inom ramen för folkhälsoarbetet. Det franska ordförandeskapet hade en mycket viktig konferens som en utav de ärade ledamöterna refererade till, och det svenska ordförandeskapet hade i september en konferens om värdigt åldrande, där alzheimer var en utav punkterna på agendan.

Rådet ämnar som sagt anta slutsatser om detta den 3 december, och vi kommer naturligtvis att ta i beaktande den utmärkta resolution som ni har skrivit och som ni kommer att rösta om i morgon. Jag är övertygad om att frågan om alzheimer kommer att återkomma inom ramen för forskningsprogrammet och liknande initiativ inom en mycket kort framtid, så tack så mycket för att ni reste denna mycket viktiga fråga.

Talmannen. – Jag har avslutningsvis mottagit ett resolutionsförslag⁽³⁾ som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar kommissionens förslag till rekommendation om gemensam programplanering av forskning om neurodegenerativa sjukdomar. Befolkningens psykiska hälsa är avgörande för att en anständig livskvalitet ska kunna garanteras. Sjukdomar av detta slag drabbar

---

(3) Se protokollet.

allt fler människor i EU. Det behövs därför insatser för att motverka de faktorer som ligger bakom dessa sjukdomar. För att dessa faktorer ska kunna motverkas måste de dock identifieras genom forskning. Jag anser att pilotprojektet för gemensam programplanering av forskningsinitiativ medför den tydliga fördelen att finansieringsinsatserna samordnas, vilket kommer att resultera i en effektivare användning av de medel som öronmärkts för forskning på detta område. Vidare finns det stora fördelar med samarbete baserat på nätverk som upprättas av nationella forskningscentrum och gemensam användning av den nödvändiga infrastrukturen, eftersom inte alla medlemsstater har de resurser som krävs för att bedriva forskning på egen bekostnad, trots att de ställs inför ett stort antal patienter med neurodegenerativa sjukdomar. Det kommer att vara av yttersta vikt att forskningsresultaten används för att informera befolkningen om hur psykisk hälsa kan främjas, så att antalet patienter begränsas och de nationella offentliga sjukvårdssystemen behåller sin livskraft.

António Fernando Correia De Campos (S&D), skriftlig. – (PT) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionens meddelande till parlamentet innehåller en optimistisk analys av de förväntade vinsterna med forskningssamarbete mellan medlemsstaterna och med den samordning som kommissionen kan bedriva inom ramen för sjunde ramprogrammet när det gäller neurodegenerativa sjukdomar, framför allt Alzheimers sjukdom. De åtgärder som föreslås i meddelandet gäller endast principen om ett bättre utnyttjande av befintliga resurser och program: hälsoprogrammet, sjunde ramprogrammet, EU:s handlingsplan för funktionshinder, den öppna samordningsmetoden och statistikprogrammet. Kan de förväntade resultaten nås enbart genom ett optimalt utnyttjande av resurserna? Vilka samordningsmekanismer föreslår kommissionen som inte hade kunnat införas före meddelandet? Vilket mervärde ger detta? Vilka nya konkreta åtgärder överväger kommissionen att vidta för att stimulera forskningssamarbete i en situation där resurser och forskarlag redan finns, även om de är fragmenterade? Kan problemet lösas enbart genom att ge frågan större synlighet och använda befintliga instrument?

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stöder denna resolution, där det föreslagna pilotprojektet för gemensam programplanering av forskningsinitiativ avseende neurodegenerativa sjukdomar välkomnas. Mer än sju miljoner EU-medborgare lider av neurodegenerativa sjukdomar som alzheimer och parkinson. Det finns i dag inget botemedel mot neurodegenerativa sjukdomar, och kunskaperna om förebyggande, behandling och identifiering av riskfaktorer är mycket begränsade. Den mesta forskningen om neurodegenerativa sjukdomar bedrivs också av medlemsstaterna och samordningen över gränserna är inte särskilt omfattande, vilket leder till fragmentering och ett begränsat utbyte av kunskap och bästa praxis mellan medlemsstaterna emellan. Gemensam programplanering skulle i hög grad kunna bidra till att göra forskningsinsatsen mindre fragmenterad, eftersom man därmed skulle kunna samla en kritisk massa av kompetens, kunskap och finansiella resurser. Artikel 182.5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, som införs genom Lissabonfördraget, innehåller bestämmelser om åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av det europeiska forskningsområdet och skulle kunna utgöra en lämpligare rättslig grund för framtida gemensamma programplaneringsinitiativ på forskningsområdet. Kommissionen bör överväga att använda artikel 182.5 som rättslig grund för alla framtida förslag gällande gemensam programplanering av forskningsinitiativ.

Eija-Riitta Korhola (PPE), skriftlig. – (FI) Fru talman! Alzheimer är en sjukdom som orsakar förvirring och förändrar den drabbades värld till något okänt och hotfullt. Livet blir ett farligt "nu", där det inte finns några tidigare minnen eller lärdomar för att skapa en trygg koppling till nutiden. Denna ödesdigra mänskliga tragedi förvärras dessutom av att det inte i dag finns något känt botemedel mot sjukdomen. Sjukdomen medför också lidande för nära anhöriga. Den kallas ibland en familjesjukdom eftersom de anhöriga ofta drabbas av kronisk stress. De sociala konsekvenserna är enorma och kräver stora offer. I och med att befolkningen åldras i EU blir neurodegenerativa sjukdomar som alzheimer och parkinson i allt högre grad en folkhälsofråga – det finns i dag mer än sju miljoner patienter, och det förväntas att antalet kommer att fördubblas under nästa årtionde. Läkarvetenskapen har dock ännu inte ens full kunskap om vad som orsakar sjukdomen. Det finns en del hoppningivande forskningsresultat, men vi behöver samordnade insatser för att nå fram till ett genombrott. För att kunna sammanställa uppgifter från den forskning som bedrivs av privata och offentliga organisationer och av medlemsstaterna, och för att kunna samordna deras innovationer, behöver vi programplanering på EU-nivå. Det kan ge oss hopp om att effektivare förebyggande, diagnostisering och behandling av dessa sjukdomar så snart som möjligt kan bli en realitet i det praktiska vårdarbetet. Jag är övertygad om att människor som kämpar mot neurodegenerativa sjukdomar – patienter, släktingar och anhängigvårdare – starkt kommer att stödja alla försök till samarbete för att finna nya sätt att hantera dessa sjukdomar. Det är just projekt av det slaget som visar våra medborgare varför vi alls är här i dag: de rättfärdigar unionens hela existens. Jag håller med min kollega Herbert Reul om att förfaranden och behörighet kommer i andra hand när man faktiskt är på väg åt rätt håll.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! I somras antog kommissionen rådets rekommendation där EU:s medlemsstater uppmanades att delta i gemensam programplanering av forskning om neurodegenerativa sjukdomar. Detta är viktigt om vi ska kunna utnyttja de begränsade forskningsresurserna på ett ännu bättre sätt. Vi måste dock minnas att EU vid sidan av forskning behöver ett mer omfattande handlingsprogram för demens. Tidigare i år godkände Europaparlamentet ett skriftligt uttalande där man krävde att kommissionen skulle utarbeta en handlingsplan för Alzheimers sjukdom. I parlamentets uttalande framhölls fyra viktiga frågor: forskningsutveckling, tidig diagnos, förbättrad livskvalitet för patienter och anhörigvårdare samt ställningen för alzheimerföreningarna. Jag vill påminna alla om att programmet är brådskande och att kommissionen måste ta itu med den åtgärd parlamentet har bett den att vidta.

Richard Seeber (PPE), skriftlig. – (DE) I vårt åldrande samhälle kommer allt fler att drabbas av neurodegenerativa sjukdomar som alzheimer eller senildemens. För att ha bästa möjliga beredskap för detta måste vi inrätta bättre forskningsstrukturer och utnyttja befintliga resurser på ett bättre sätt. Det pilotprojekt som planeras på det här området är en idealisk utgångspunkt för en bättre sammanlänkning av de pågående forskningsinsatserna. Förutom att ge de drabbade bästa möjliga vård är det emellertid också viktigt med förebyggande. Medlemsstaterna måste intensifiera sina informationskampanjer för en aktiv livsstil.

19. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt i enlighet med artikel 150 i arbetsordningen.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (RO) Jag vill göra er uppmärksamma på den politiska situationen i Rumänien och konsekvenserna för Rumäniens förbindelser med EU:s institutioner.

I oktober 2009 lämnade Socialdemokratiska partiet regeringen. Den nybildade oppositionen fällde regeringen med ett misstroendevotum, avvisade den första nya regering som föreslogs och vägrade delta i förhandlingar om regeringsbildningen. Rumänien kan därför inte fullgöra sina förpliktelser gentemot Europeiska kommissionen, Världsbanken och IMF, när det gäller den kredit landet beviljats. Det är skälet till att vi befinner oss i en situation där en del av åtagandena om reformering av staten inte kan fullgöras i tid.

Den politiska instabiliteten i Rumänien utlöstes främst av Socialdemokratiska partiets politiska agerande, som inte bara kan kopplas till valet. Syftet på medellång sikt är att stoppa reformerna avseende förvaltning, rättsstatsprincipen, rättsväsende och korruptionsbekämpning.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Förra månaden var uppmärksamheten riktad mot EU:s regioner. Genom Europeiska veckan för regioner och städer befästes regionernas ställning som en väsentlig del av lösningen när det gäller EU:s respons på globala utmaningar. Det var vad ordförande José Manuel Barroso och kommissionsledamot Paweł Samecki kom fram till, och det framgick även av de hundratals debatter som ägde rum och inte lämnade något utrymme för tvekan.

För att vara mer specifik utgjorde också det viktiga mötet med konferensen mellan presidenterna från Europeiska unionens yttersta randområden, där ledamöter av Europaparlamentet deltog för första gången, en regionalpolitisk milstolpe till förmån för europeisk integration. Globala utmaningar och europeiska lösningar utgör en utmärkt möjlighet till en ny strategi för de yttersta randområdena. Vid sidan av de bestående problem som vi alla är vana att höra talas om erbjuder dessa regioner, t.ex. Azorerna, en rad utsikter som ger oss tydliga tillfällen till framsteg och möjlighet till tydliga fördelar för EU på nya områden som är avgörande för vårt sätt att hantera globala utmaningar.

Kommissionens ordförande måste därför slutgiltigt sätta stopp för den palatsrevolution som enligt kommissionens icke-officiella dokument skulle ha förberetts medan vi, parlamentsledamöter och EU-medborgare, stödde ratificeringen av Lissabonfördraget och dess betydelse för försvaret av den territoriella sammanhållningen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Fru talman! För perioden 2007–2013 har 465 miljoner euro avsatts för finansieringsprogrammet Leader i Irland. När nu två år gått av det femåriga programmet har dock endast 18 procent av projektfinansieringen utnyttjats eftersom de lokala utvecklingsbolag som förvaltar projekten har fastnat i pappersexercis och överdriven byråkrati.

Det finns otaliga sidor med regler, och de åtföljs av ett omfattande inspektionsförfarande. En del av problemet är att tolkningen av de oräkneliga reglerna kan variera från en inspektör till en annan. En annan del av problemet är att en del av reglerna är ogenomtänkta redan från början. En projektarbetare sade att han ägnar 50 procent av sin tid åt att redogöra för vad han gör de övriga 50 procenten.

Naturligtvis måste det råda redovisningsskyldighet, men det har gått så långt att lokala grupper nu avskräcks från att ansöka om finansiering. Miljontals euro kommer inte att utnyttjas, och det vore brottsligt med tanke på behovet av att få i gång våra ekonomier med all finansiering som står till förfogande. Vi behöver sunt förnuft i Dublin, och vi måste se till att Europeiska kommissionen får detta att hända.

Karima Delli (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! I sitt anförande här i kammaren framhöll president Václav Havel en av EU:s grundläggande principer: solidaritet mellan människor.

Vi firar 20-årsdagen av Berlinmurens fall, denna skammens mur. Efter den 9 november 1989 sade man till oss att mänskligheten äntligen skulle bli fri. Demokrati och mänskliga rättigheter skulle spridas över hela världen, riva murar och undanröja hinder mellan folken.

Men om en mur har fallit, hur många andra har rests på vår kontinent?

De murar som rests i Ceuta och Melilla, till exempel, för att hindra män och kvinnor som flyr från krig, fattigdom och global uppvärmning från att ta sig in, murarna som sträcker sig från våra försvarsenheter och våra stadsportar ända till Libyska öknen, via Lampedusa, där till och med barn spärras in i återvändandenedirektivets namn.

Låt oss riva Fästning Europas murar, låt oss bygga broar i stället för murar ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Evžen Tošenovský (ECR). – (CS) Tjugo år efter Berlinmurens fall ser vi med större lyhördhet på en del av de händelser som äger rum i världen i dag. I dag är vi fullt kapabla att göra en realistisk bedömning av händelser i Ryssland. Tidigare såg vi alla händelser i Sovjetunionen som ideologiska påtryckningar, men nu diskuterar vi handel under förhållanden som präglas av full frihet för individen. Nu när vintern närmar sig ökar naturligtvis oron över vad som ska hända med gasleveranserna från Ryssland via Ukraina. Undersökningar av krisen i januari visar tydligt hur mycket situationen skilde sig åt mellan Europas västra och östra delar. Resultatet kommer att bli en försiktigare hållning när krisscenarier upprättas. Det är viktigt att hitta bästa möjliga lösning på avtalsförbindelser på internationell nivå, och att samtidigt tillhandahålla mer information i situationer av detta slag. De höga kostnaderna för tekniska åtgärder gör också att vi noga måste överväga om de ska finansieras med offentliga medel eller på grundval av EU-direktiv. Frågan är hur mycket gas vi i själva verket behöver lagra och hur den ska finansieras. Det är viktigt att skilja mellan en verklig kris och en affärsfråga med anknytning till gas och att komma fram till i vilket skede höga politiker bör ge sig in i förhandlingarna och vad marknaden bör styra. Vi måste undvika att göra alltför stora byråkratiska ingripanden.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Fru talman! Europeiska kommissionen kräver i dag att den irländska regeringen ska göra enorma nedskärningar i Irlands budget, innefattande kraftiga nedskärningar av de offentliga tjänsterna och av yrkesverksammas och kanske även pensionärers och arbetslösas levnadsstandard.

Kommissionen bör dock vara medveten om att den konspirerar med den irländska regeringen för att låta påskina att de pengar som ska rädda bankerna inte är statligt stöd, samtidigt som den offentliga sektorn nedmonteras.

Men irländska arbetare och samhällsaktivister kämpar emot. Tiotusentals deltog i en protestmarsch i fredags, tusentals arbetare marscherade i Dublin i dag, och en strejk bland offentliganställda planeras till den 24 november för att stoppa angreppen.

Med tanke på situationens allvar bör strejken nu utvidgas till en dygnslång generalstrejk för att fälla denna förfärliga regering, som inte har något mandat för denna politik, och för att stoppa kommissionens och den irländska regeringens taktik att radera arbetande människors levnadsstandard och tjänster.

Paul Nuttall (EFD). – (EN) Fru talman! Jag vill fästa församlingens uppmärksamhet på den katastrofala effekt som biociddirektivet får i hela Storbritannien. Detta bestraffningsinriktade och orimliga direktiv förbjuder användning av stryknin, som under de senaste 70 åren har använts för att kontrollera mullvadsbeståndet i Storbritannien. Så var det tills EU lade sig i. Därför får mullvadsjägare nu endast använda sig av

aluminiumfosfat, som kostar dubbelt så mycket som stryknin. Många av dem tvingas därför upphöra med sin verksamhet.

Men det blir värre. Stryknin dödar en mullvad på upp till 15 minuter, medan det tar upp till tre dagar med aluminiumfosfat. Mullvaden får en utdragen och plågsam död.

Detta vettlösa direktiv innebär inte bara att arbetstillfällena går förlorade i hela Storbritannien utan är också grymt och omänskligt och utgör ännu ett litet skäl till att Storbritannien klarar sig bättre på egen hand.

Corneliu Vadim Tudor (NI). – (RO) Ordföranden för världsorganisationen Atra Kadisha, storrabbin David Schmidl, bad mig att bli, jag citerar, "deras talesman i EU", där de skulle vilja att en kommitté inrättades för att hantera klagomål gällande skändning av begravningsplatser. Dessutom bör Genèvefördraget uppdateras och förbättras.

Jag vill inte nämna exempel och komma med anklagelser, men jag har med egna ögon sett fotografier av judiska begravningsplatser där hästar och boskap betar på gravarna. Jag har också sett bilder av gravstenar som blivit till enkla toaletter, och av 2 000 år gamla judiska katakomber där heliga mänskliga kvarlevor är i ett bedrövt skick. De begravningsplatser som återstår har invaderats av bulldozrar med grävsopor som gräver upp relikier.

Detta är en stor skymf mot Gud. Förintelsen är ett tragiskt ärr på mänsklighetens ansikte, och den får aldrig upprepas, inte ens i miniatyrformat. Jag gjorde själv en pilgrimsresa till Auschwitz tillsammans med mina barn, och tro mig, jag vet mycket väl vad jag talar om.

Dessa människor ber oss i Europaparlamentet att försvara alla spår av alla religioner, inte bara judiska efterlämningar utan även romerska efterlämningar i Europa.

(Talmannen avbröt talaren.)

János Áder (PPE). – (HU) Fru talman! Våra kära grannar östrikarna har i årtal förorenat en av Ungerns vackraste floder, Rába. För två veckor sedan kunde vi se ett halvmeterjockt skumtäck på floden, något som tydligt belyser detta. Våra kära grannar nöjer sig emellertid inte med att förorena vår flod utan vill nu också förorena vår luft med den förbränningsanläggning de planerar att bygga i Heiligenkreuz. Där vill de bygga en förbränningsanläggning 300 meter från den ungerska gränsen, med kapacitet att förbränna nästan tio gånger den mängd avfall som produceras i Burgenland varje år, och allt detta med EU:s hjälp. Denna planerade investering strider mot direktiv 2008/98/EG. Jag uppmanar därför Europeiska kommissionen att inte godkänna något EU-stöd för uppförandet av förbränningsanläggningen i Heiligenkreuz.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Fru talman! Den största utmaning som mänskligheten står inför när det gäller klimatförändringarna är hur vi ska förhindra att mer koldioxid lagras i atmosfären och i stället börja lagra den i marken.

Eftersom det är omöjligt för oss att sluta släppa ut koldioxid under de kommande 50 åren är vårt enda hopp att öka lagringen av koldioxid i marken, och det bör prioriteras i strategier för att komma till rätta med detta problem. För att åstadkomma detta måste vi öka vegetationstäcket. Som ett led i detta har Kina planerat 54 miljoner hektar träd, med imponerande effekter för dricksvattentillgången och jordbrukets produktivitet. På samma sätt har trädplanteringsprogram i Rwanda gett en så stor ökning av flödet i floderna mot huvudstaden att den nu får all sin energi från ett vattenkraftverk.

Vidare har det amerikanska representanthuset godkänt lagstiftning som innebär att USA ska betala 5 miljarder US-dollar för att komma till rätta med avskogningen.

Rådet har inte bara misslyckats med att förbinda sig för ett visst belopp i finansiering för utvecklingsländerna utan har också avstått från att överhuvudtaget yttra sig om finansieringen för att bevara världens skogar. Mot ovanstående bakgrund är denna hållning oacceptabel i ett läge när det inte finns någon enhetlig strategi eller samordning på EU-nivå för skyddet av hotade skogsekosystem i södra Europa.

Jag hoppas emellertid att EU:s förhandlingar i Köpenhamn kommer att präglas av ett proaktivt stöd för globala insatser för att stoppa avskogningen och öka trädplanteringen.

Giommaria Uggias (ALDE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vår debatt om neurodegenerativa sjukdomar ger mig tillfälle att ta upp problemet med skleros och amyotrofisk lateralskleros (ALS) och att uppmärksamma parlamentet på att 1 50 personer över hela Italien har inlett en hungerstrejk för att visa sitt stöd för Salvatore Usala, som lider av ALS och har slutat äta i protest mot den italienska regeringens likgiltighet

inför de problem som patienter och anhöriga som lever med denna fruktansvärda sjukdom upplever. Kampanjen stöds också av ledamöter av det italienska parlamentet, t.ex. Antonietta Farina, och av vår kollega Niccolò Rinaldi från gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa.

Framför allt är dock detta en kamp som ALS-patienter och deras familjer utkämpar varje dag, värdigt och i tysthet, som en del av den tragedi det innebär att ha en förfärlig sjukdom. ALS drabbar unga människor men det finns inget botemedel – ändå är den italienska staten mycket uppmärksam på allt utom patienterna och deras familjer. Att bedriva forskning är en utmaning för EU, men det är upp till medlemsstaterna att säkra ett värdigt liv för patienterna.

Michèle Rivasi (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Jag skulle för min del vilja ställa några frågor om problemet med vaccinet mot influensan A(H1N1).

Nu uppmanas Europaparlamentsledamöterna och deras assistenter att vaccinera sig, och jag skulle vilja ta upp ett antal frågor med er.

För det första, vilket är förhållandet mellan riskerna och nyttan? I nuläget är vinsterna få, eftersom det inte rör sig om en influensa som orsaker ett stort antal dödsfall – i alla fall inte alls lika många som säsongsinfluensan.

När det däremot gäller riskerna har vi tid på oss att överväga denna aspekt, och jag vill framför allt ta upp problemet med adjuvanter. Jag vill påpeka något ganska märkligt för er: i Förenta staterna har användning av skvalen i adjuvanter förbjudits, men Europeiska läkemedelsmyndigheten har tillåtit det eftersom de flesta vacciner innehåller skvalen.

För det andra har Europeiska läkemedelsmyndigheten bekräftat för oss att ingen klinisk prövning gjorts på barn och gravida kvinnor och att man inte haft tillgång till någon extrapolering från prototypvaccinet. Jag anser därför att det kan krävas mer harmonisering.

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Fru talman! Den skandalösa domen från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, enligt vilken ett kors ska avlägsnas från väggen i en italiensk skola och ersättning på 5 000 euro betalas till en av eleverna för så kallad moralisk skada, har väckt oro inte bara i Italien utan även i andra EU-länder. Korset är en symbol för både den kristna religionen och Europas historia och tradition. Att låta tjänstemän avlägsna kors är första steget mot kulturellt självmord i Europa.

Tyvärr börjar pragmatism av detta slag att övergå i en sammanhängande plan för att bekämpa europeiska värden. Vi behöver bara erinra oss avlägsnandet av hänvisningar till kristendomen i EU:s viktigaste dokument. Vi måste återvända till de ursprungliga idéer och begrepp som lanserades av EU:s grundare, som var kristdemokrater. Jag väddar därför till Europaparlamentets talman att anordna en lämplig debatt, som avslutas med en resolution om den fria religionsutövningen i EU och om de grundläggande värden som EU baseras på.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) I Portugal, framför allt i den norra delen, blir den ekonomiska och sociala krisen allt värre, och arbetslösheten fortsätter att stiga. Det betyder att denna region är en av de fattigaste i EU, såsom framgår av nya dokument från Eurostat. Storföretag fortsätter att tillkännage att de drar ned på verksamheten och antalet arbetstillfällen. Ett av de allvarligaste exemplen är Qimonda, i Vila do Conde, där 600 arbetare håller på att friställas, utöver de ca 1 000 som sades upp förra året. Detta utgör i själva verket en nedmontering av ett av de största och viktigaste företagen i en industrisektor av strategisk betydelse för den tekniska utvecklingen.

Vi kan inte godta denna situation. Det är oacceptabelt att varken Europeiska kommissionen eller rådet har funnit ett alternativ till avvecklingen av industrin för integrerade kretsar och nanoteknik. Det är förfärligt att de förblir likgiltiga inför den tilltagande arbetslösheten och det ökande lidandet i stora delar av EU.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Jag skulle egentligen tala om den press som Storbritannien utsätts för på grund av obegränsad invandring till EU. Jag ber er förlåta mig för att jag tar upp en angelägen fråga som jag nyligen uppmärksammats på. Som samordnare för utskottet för regional utveckling och ledamot av Europaparlamentet för Wales var det med stor oro jag tog del av ett meddelande från Europeiska kommissionen som läckt ut, med titeln *A Reform Agenda for a Global Europe: reforming the budget, changing Europe* [En reformagenda för ett globalt Europa – Reformera budgeten, förändra Europa].

I dokumentet föreslås en helt ny inriktning för EU:s utgiftsprioriteringar, med större tonvikt på, med mina egna ord, ett globalt EU, och mindre på jordbruk och överföringar till välmående regioner. Detta kommer

att få enorma konsekvenser för det brittiska jordbruket och de brittiska strukturfondsprogrammen under den innevarande valperioden. Storbritannien kommer som nettobetalarare att tvingas avstå från mycket mer av rabatten, medan det främst blir andra länder som gynnas.

Av de medel som öronmärkts för Storbritannien inom ramen för sammanhållningspolitiken går 11,8 procent till de fattigaste regionerna i Wales. Jag är mycket orolig för att dokumentet som läckt ut kan få konsekvenser för övergångsbetalningarna i slutet av det nuvarande programmet 2013. Det brittiska folket bör nu få folkomrösta om sina förbindelser med det här stället, så att det blir de som får avgöra sitt eget öde i stället för byråkrater som inte valts.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Samtidigt som vi här i EU så entusiastiskt firar Berlinmurens och därmed kommunismens fall skulle vi kunna fråga oss hur det gått för de tidigare kommunistledarna. Det ska jag tala om för er. Det är de som blivit de mest hängivna kapitalisterna, nyliberalerna och förespråkarna av världsherravälde. Efter sitt maktåtertagande har de gjort sig av med allt som var bra med kommunismen – och låt oss erkänna att det var en del saker, t.ex. anställningstryggheten och den sociala tryggheten. Däremot har de återinfört de mest avskyvärda inslagen – brutaliteten och terrorn.

På 50-årsdagen av 1956 års revolution, som möjliggjorde Berlinmurens fall, sköts människor ned. Just nu, medan vi talar här i kammaren och firar kommunismens fall, håller dessa kommunistkamrater 16 politiska fångar i förvar i Ungern.

Jag kommer att fira först när de politiska fångarna frigetts, när rättvisa skipats för offren för skottlossningen och när kommunisterna upphör med denna blodspillan och förpassas till historiens soptunna.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Fru talman! Jag vill tala om förslaget till reform av EU:s budget efter 2013. Stämmer det att detta förslag går ut på en betydande minskning av regionalfonderna? Inser Europeiska kommissionen att detta kommer att försvaga EU:s regional- och jordbrukspolitik radikalt?

Förslaget om att försvaga fattigare regioner i EU för att finansiera kampen mot klimatförändringarna kan knappast kallas rationellt eller logiskt. Det skulle påverka merparten av EU:s 271 regioner. Det måste vara möjligt att hjälpa fattiga regioner i EU samtidigt som man genomför vettiga projekt för att bekämpa klimatförändringen, minska gasutsläppen och införa förnybar energi och moderna tekniska lösningar.

Är kommissionens avsikt med förslaget till budgetreform att förbigå regionala och lokala myndigheter vid fördelningen av medel? Det innebär att man inte erkänner regionala myndigheters behörighet i frågor som är av stor betydelse för dem.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) EU har förbundit sig att inrätta en effektiv mekanism för att förhindra sexuellt utnyttjande av barn. Åtta månader har gått sedan denna oerhört viktiga fråga diskuterades vid ett av Europaparlamentets plenarsammanträden. Vi bör välkomna att rådet sedan dess har börjat debattera ett förslag till direktiv som syftar till att förbättra lagstiftningen på detta område. Men tiden står inte stilla, och smärtsamma händelser påminner oss ibland om att skyddet för våra barn fortfarande är otillräckligt. Konsekvenserna av dessa brott är sorgligt nog både förödande och långvariga. Sexuellt utnyttjande av barn och spridning av pornografi är ofta av gränsöverskridande karaktär och kan därför förebyggas effektivt endast genom internationellt samarbete. Vi måste planera för straffrättsligt ansvar för nya former av sexuellt utnyttjande och sexuella övergrepp mot barn som inte omfattas av den gällande lagstiftningen. Jag vill fästa parlamentets uppmärksamhet på detta viktiga problem och uppmana rådet att påskynda diskussionen om förslagen.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Fru talman! Jag är glad över framstegen i förbindelserna mellan Kroatien och Sloveniens regeringar, som har tagit ett stort politiskt steg framåt, och över den ökade mognad som båda regeringarna har visat. Det avtal om lösning av gränstvisten som de undertecknat sänder ett positivt budskap och är ett utmärkt exempel för övriga länder i regionen.

Tyvärr konstaterar jag dock att Kroatien premiärminister, bara några dagar efter undertecknandet av detta avtal, även undertecknade en ensidig förklaring som innebär en partisk tolkning av det nyligen undertecknade avtalet. Vi bör inte göra något som sår tvivel eller sprider osäkerhet, för det är inte den rätta vägen att gå. Ensidiga förklaringar och ensidiga åtgärder är aldrig ett bra val och sänder inte det rätta budskapet. Sådana åtgärder främjar inte trovärdigheten eller det ömsesidiga förtroende som är nödvändigt, och de väcker tvivel om allvaret i våra intentioner och huruvida avtalet är reellt och genomförbart. Om vi ska lyckas på detta område måste vi göra stora insatser och stärka förtroendet hos de våra på hemmaplan, hos våra grannar och i hela regionen.

Jag uppmanar Kroatiens regering att avstå från nya ensidiga åtgärder och ber premiärministern att i stället visa politiskt mod och beslutsamhet och hjälpa oss att övervinna de tidigare dödlägena.

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Jag vill fästa uppmärksamheten på att vi i förra veckan var förskräckta över situationen, eller snarare över uppgifterna om att Vladimir Putin har bett Europeiska kommissionen att betala Ukrainas skuld till Gazprom. Mot denna bakgrund vill jag fråga om en sådan begäran har mottagits. Tänker Europeiska kommissionen låta EU betala denna skuld? Om svaret på de två första frågorna är ja, på vilka grunder skulle kommissionen göra detta?

Fru talman! Jag vill också be er notera att jag är den enda ledamot som inte utnyttjat hela sin talartid.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Fru talman! Jag har bett om ordet i dag för att informera er om en oroande omständighet som jag fick kännedom om under ett besök i Washington DC som medlem av en delegation från utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

I samband med de pågående förhandlingarna om uppgiftsskydd (Swift, passageraruppgifter) håller Förenta staterna på att utvidga möjligheterna för den nationella säkerhetsmyndigheten (National Security Agency) att samla in uppgifter för att kunna fånga upp alla elektroniska meddelanden inom det egna territoriet och alla meddelanden som kommer till eller från landet.

Hur kan USA utge sig för att respektera rätten till personlig integritet samtidigt som man bygger upp en enorm tjuvlyssningsmyndighet – och hur kan vi bara sitta vid sidan av och låta det hända?

Det är vårt ansvar att öka medvetenheten om detta grova maktmissbruk och denna kränkning av våra grundläggande rättigheter. Jag hoppas att ni vill göra som jag och informera era väljare och medborgarna i våra länder om detta genom uttalanden och artiklar i pressen.

Nick Griffin (NI). – (EN) Fru talman! De senaste två månaderna har jag trakasserats av den brittiska Labourregeringen: mitt passerkort till underhuset har dragits in, jag nekades tillträde till kärnkraftsanläggningen i Sellafield – trots att jag ingår i ett underutskott till utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet – och medborgarnas rådgivningsbyrå (Citizens' Advice Bureau) nekade att sälja en informationsdatabas till mig som man öppet annonserat ut för försäljning till alla andra ledamöter av Europaparlamentet.

Håller ni med om att politisk diskriminering inte bara är olagligt utan också är ett angrepp inte bara på mig, utan också på parlamentets funktion och, viktigast av allt, på väljarna och hela den demokratiska processen?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Den undersökning som genomförts av Europeiska arbetsmiljöbyrån ger en del oroväckande resultat och visar att den utbredda arbetslösheten inverkar negativt på arbetsmiljön. Enligt undersökningen, som omfattade 27 000 respondenter i de 27 medlemsstaterna, anser sex av tio arbetstagare att den ekonomiska krisen och den tilltagande arbetslösheten leder till försämrade arbetsförhållanden. 75 procent av respondenterna menade att deras försämrade hälsa beror på deras arbete. Denna information bekräftar uppgifterna i en Eurostat-undersökning, som visar att 27 miljoner arbetstagare råkar ut för olyckor eller drabbas av arbetssjukdomar och att 137 miljoner arbetstagare dagligen utsätts för risker. Just den här veckan dödades fem portugisiska arbetstagare i ännu en allvarlig arbetsrelaterad olycka i Andorra.

Denna situation kräver snabb respons från EU och medlemsstaterna. Här bör ingå att skapa arbete med rättigheter, stödja arbete och arbetstagare och bestraffa arbetsgivare som drar ned på förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder för arbetarna för att öka sina vinster.

Talmannen. – Det uppstod förvirring vid tilldelning av mikrofonen där. Jag skulle ha gett ordet till Nuno Teixeira. Antagligen berodde förvirringen på att jag uttalade ert namn fel.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Europeiska kommissionen lade nyligen fram ett förslag till meddelande om budgetreform, med hänvisningar till sammanhållningspolitiken som orsakar oro och förvirring, särskilt när det gäller de yttersta randområdena.

En debatt om gemenskapens budget måste snarast hållas, men vi anser att budgetramen efter 2013 bör grundas på solidaritet och territoriell sammanhållning, något som är av avgörande betydelse för regioner som Madeira som möter ständiga svårigheter och därför behöver permanent stöd.

Avsikten att ändra inriktning för sammanhållningspolitiken från dagens regionalt baserade strategi till en strategi grundad på sektorer med mervärde är oacceptabel. En sådan förändring skulle kunna leda till ett avskaffande av mål 2, som i dag utnyttjas av omkring två tredjedelar av EU:s regioner.

Det är obegripligt att kommissionen tänker övergå från regional till nationell tilldelning av medel, eller till och med tilldelning på EU-nivå, och därmed överger det närhetskriterium som alltid har utgjort grunden för sammanhållningspolitiken. Det är oacceptabelt att längden för en medlemsstats medlemskap i EU blir en variabel i formeln för beräkning av tilldelningen av strukturfondsmedel, så att medlemsstaterna delas in i nya och gamla. Det innebär att artikel 299.2 i EG-fördraget blir betydelselös när det gäller de yttersta randområdenas tillgång till strukturfonderna.

Estelle Grelier (S&D). – (FR) Fru talman! Som parlamentsledamot från Normandie vill jag göra kommissionen och parlamentet uppmärksamma på förslagen om Natura 2000-områden till havs, som den franska regeringen nyligen lagt fram för EU-myndigheterna. Dessa förslag innefattar inte strandvallen i Antifer nära Etretat, men detta kompenseras genom att omkretsen vidgas till tolv sjömil.

Beslutet underlättar för Poweo att bygga en metanterminal i Antifer och begränsar ett projekt för uppförande av en vindkraftpark till havs utanför Fécamp, trots stödet för detta projekt från lokala valda företrädare, befolkningen och till och med fiskare. Ett vetenskapligt och sammanhängande förslag har tagits fram för regionen och har lokala aktörers stöd. Enligt detta förslag zonindelas sex sjömil längs hela kustlinjen, inklusive Antifer.

Jag har tre frågor: Hur långt har kommissionen kommit i arbetet med att undersöka förslagen till zonindelning? Stöder kommissionen förslagen trots att de är oförenliga med vetenskapliga utlåtanden och med den sociala, ekonomiska och kulturella verksamheten i området? Och, när nu toppmötet i Köpenhamn närmar sig, är det rimligt att EU godkänner ett beslut som främjar gas på bekostnad av utveckling av förnybara energikällor?

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru talman! Jag vill fästa uppmärksamhet på hälsosituationen i Ukraina. Tillgängliga uppgifter visar att över en miljon fall av influensa redan har rapporterats, inklusive flera dussin fall av viruset A(H1N1). Ukraina har bitt om internationell hjälp, framför allt vaccin, läkemedel, desinfektionsmedel, masker, handskar och laboratorieutrustning.

Vi vet att kommissionen har inrättat en särskild mekanism för civil hjälp, ett övervaknings- och informationscentrum som ska samordna hjälpen till Ukraina från EU-länderna. Hur ser denna samordning ut? Vilken hjälp ges? Hur fungerar övervakningssystemet? Jag tror att den allmänna opinionen skulle vilja ha svar på dessa frågor.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Fru talman, mina damer och herrar! Två årtionden har gått sedan Berlinmuren föll – vi har uppmärksammat 20-årsdagen av detta – och järnridån raserades. Ändå har inte mycket hänt under dessa 20 år, eftersom vi i många länder som befriats från kommunismen ser att vi ännu inte lyckats frigöra oss slutgiltigt från det gamla systemets vanor.

Hösten 2006 åsidosatte polisen fullständigt mötesfriheten på Budapests gator, liksom rätten till en rättvis rättegång. Offren kämpar fortfarande, förgäves, för rättvisa och möjligheten att utöva sina rättigheter. I mars i år möttes krav på premiärministerns avgång i Budapest återigen med fängslanden och omänsklig, förnedrande behandling. Det kan än i dag hända i EU att människor inte får använda sitt eget språk i det land där de föddes – som t.ex. i Slovakien – eller utöva de rättigheter som demokratin ger, om historien gjort dem till en minoritet. Ta också Rumänien, där man håller på att uppföra en staty över en före detta general som gav order om eldgivning bland demonstrationsdeltagare.

José Manuel Fernandes (PPE). – (PT) Den rådande ekonomiska krisen leder till otrygga anställningar. Ekonomiska svårigheter får arbetstagare att, ibland helt blint, godta anställningserbjudanden som åsidosätter arbetsrätten och undflyr tillsyn av brottsbekämpande och statliga myndigheter. Tyvärr har vi redan i EU sett åtskilliga fall av arbetskraftsutnyttjande som ofta är likvärdigt med rent slaveri – det kan handla om EU-medborgare eller medborgare från andra länder. Dessutom har vi sett ett ovanligt stort antal dödsfall bland migrerande arbetstagare, bland annat många av mina landsmän, många portugisiska medborgare, även lagligt anställda. Dessa olyckor har inträffat på arbetsplatsen, särskilt i den civila byggsektorn.

Jag vill därför uppmana EU och dess organ, liksom alla medlemsstaterna, att samarbeta kraftfullt och effektivt för att förhindra sådana här situationer.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill slå larm när det gäller den låga graden av planering och utbetalning av anslagen från Eruf, ESF och Sammanhållningsfonden.

Vi har fortfarande inte planerat för ens hälften av de tillgängliga medlen, långt därifrån. När det gäller utbetalningar har bara 9,62 procent av de 347 miljarder euro som står till förfogande för regionalpolitiken betalats ut till projektledarna. Samtliga länder drabbas, vissa mer än andra. Spanien, Luxemburg och Sverige måste anstränga sig till det yttersta för att komma i fatt de länder som ligger i topp när det gäller utbetalning av EU-medel, t.ex. de baltiska länderna, Irland och Slovenien.

EU:s regionalpolitik är av oerhört stor nytta för våra medborgare. Den garanterar ekonomisk, social och territoriell sammanhållning genom delfinansiering av konkreta projekt, mycket ofta av avgörande betydelse.

Jag väddar därför till de nationella förvaltningsmyndigheterna att engagera sig. Samtidigt anser jag att det i en tid av ekonomisk kris är av grundläggande betydelse att EU-regler anpassas till de främsta svårigheterna.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! I dag firade vi 20-årsdagen av de demokratiska förändringarna i Central- och Östeuropa. Det skedde genom en mycket passande och värdig ceremoni, där både Václav Havel och Jerzy Buzek deltog, och det finns utställningar i Europaparlamentet. Det är som det ska vara, men EU-institutionerna bör inte bara hålla sådana evenemang en enda gång på många år.

Detta bör vara närvarande i vår historia – sanningen om dessa förändringar bör ingå i vår undervisning, och EU-institutionerna bör ta initiativ till det. Vi behöver en gemensam historiebok om dessa tider, som visar hur Europa enades, så att våra skolbarn får tillgång till den sanningen och den kunskapen.

Å andra sidan finns det många exempel på att pengar spenderats i onödan. Den brittiska organisationen Open Europe säger att 7 miljoner euro lagts på finansiering av en blogg om en åsna som reser runt i Nederländerna. Vi måste börja utnyttja EU-pengarna mer effektivt.

Talmannen. – Mina damer och herrar! Tyvärr måste vi nu avsluta anförandena på en minut enligt artikel 150 i arbetsordningen. Enligt artikel 150 får vi hålla en debatt av detta slag i högst 30 minuter. Dessa anföranden har nu pågått i nästan 40 minuter, eftersom många talare tyvärr inte höll sig till en minut.

Jag har försökt prioritera dem som inte gavs tillfälle att tala vid någon av de senaste två debatterna, och jag hoppas att ni tycker att det blev en rättvis balans. Vi har fyra debatter kvar i kväll, och som ni vet måste sammanträdet avslutas senast vid midnatt.

20. Förteckningen över tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskrav när de passerar medlemsstaternas yttre gränser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Tanja Fajon, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 539/2001 om fastställande av förteckningen över tredje länder vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredje länder vars medborgare är undantagna från detta krav (KOM(2009)0366 – C7-0112/2009 – 2009/0104(CNS)) (A7-0042/2009).

Tanja Fajon, föredragande. – (SL) Fru talman, mina damer och herrar, herr Barrot och alla som närvarar här i dag! Europaparlamentet stöder starkt avskaffandet av viseringssystemet för alla länder på västra Balkan. Det är också den centrala tanke som varit vägledande för oss vid utarbetandet av betänkandet. Jag vill tacka framför allt skuggföredragandena och parlamentsledamöterna, eftersom jag inte hade kunnat nå detta resultat utan deras stöd. Jag vill också tacka rådet och kommissionen för deras samarbetsansträngningar, som kommer att utgöra den stabila hörnstenen i det framtida samarbetet på detta område, särskilt efter ratificeringen av Lissabonfördraget, eftersom parlamentet då får möjlighet att anta alla nödvändiga åtgärder genom medbeslutandeförfarandet.

Medborgarna på västra Balkan har alltför länge isolerats på grund av viseringssystemet. När det gäller fritt resande har de färre rättigheter i dag än de hade på före detta Jugoslaviens tid. Det som ungdomar från länderna på västra Balkan vet om Europa, eller Amerika för den delen, i dag är sådant de lärt sig genom Internet eller tv. Eftersom jag kommer från Slovenien minns jag att det faktiskt var det slovenska ordförandeskapet som inledde processen för en liberalisering av viseringssystemet i början av 2008, fem år efter undertecknandet av Thessaloniki-agendan, som garanterar tydliga utsikter till EU-medlemskap för befolkningen på västra Balkan.

Det är med glädje jag välkomnar kommissionens förslag om avskaffande av viseringskravet för Makedonien, Serbien och Montenegro, och det är särskilt roligt att välkomna Sloveniens initiativ, som har fått starkt stöd av medlemsstaterna och innebär att medborgarna i dessa länder från den 19 december får börja resa fritt till

länderna i Schengenområdet. Den 1 januari 2010 skulle ha varit förenat med logistiska svårigheter, eftersom jul- och nyårshelgerna är just den tid då många medborgare i dessa länder vill resa för att besöka sina släktingar i medlemsstaterna.

Avskaffandet av visering kommer i oerhört stor utsträckning att bidra till den regionala samarbetsprocessen och överbryggandet av etniska klyftor, och det kommer också att bidra till upprättandet av kulturella, sociala, ekonomiska och politiska förbindelser.

Avskaffandet av visering för de tre länder jag nämnt är ett mycket positivt steg i rätt riktning. Jag bör dock påpeka att de länder som lämnats utanför det viseringsfria systemet bör ges möjlighet att ansluta sig till det så snart som möjligt, eller snarare så snart de är redo. Jag talar givetvis om Bosnien och Hercegovina och Albanien. Vi får inte låta dem bli allt mer isolerade, samtidigt som deras grannar kan resa obehindrat till EU.

De måste naturligtvis vara redo för ett avskaffande av visering, och jag vill inte antyda att vi ska sänka våra krav. Vi vill sända ett tydligt budskap till medborgarna i Bosnien och Hercegovina och Albanien: Vi väntar på er, och ni måste uppmana era regeringar att uppfylla sin del av uppgörelsen. Vi kommer å andra sidan att göra allt som står i vår makt för att se till att beslutsfattandet inte försenas från EU:s sida. Jag kan tryggt säga att denna hållning har fått ett brett stöd i två utskott, utskottet för utrikesfrågor och utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, som jag tillhör.

Jag vill också tillägga att jag i morgon, efter omröstningen, kommer att be om ordet för att göra ett särskilt politiskt uttalande, ett gemensamt uttalande från parlamentet och rådet, som starkt stöder avskaffande av viseringskravet för alla länder på västra Balkan. I detta uttalande, som kommer att vara föremål för en separat omröstning i morgon, kommer vi både att välkomna den 19 december, det datum när viseringskravet ska avskaffas för Makedonien, Serbien och Montenegro, och uppmana Europeiska kommissionen att så snart som möjligt utarbeta ett förslag om att viseringskravet för Bosnien och Hercegovina och Albanien ska avskaffas så snart de uppfyller de nödvändiga kriterierna. Vi förbinder oss från vår sida att behandla detta förslag enligt ett påskyndat förfarande. Jag skulle vilja att vi fastställde en bestämd tidpunkt för avskaffande av viseringskravet för Bosnien och Hercegovina och Albanien, även om jag är medveten om vilka krävande förfaranden det innebär. Jag hoppas att sommaren 2010 kommer att visa sig vara en realistisk tidpunkt för avskaffandet av viseringskravet för dessa två länder.

Avslutningsvis får vi inte heller glömma Kosovo, om vi inte vill att det ska bli ett svart hål på kartan ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Låt mig bara avsluta: EU har ett politiskt ansvar att slutföra processen för viseringsliberalisering, och i morgon förväntar jag mig ett brett stöd från parlamentet i detta avseende.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Fru talman! Det är beklagligt att det svenska ordförandeskapet inte kunde vara företrätt av en minister här i kväll, som man så gärna hade velat.

Rådets ordförande fick tydligen ingen inbjudan utan fick veta att det inte var nödvändigt att vara här. Jag vill påminna parlamentet om att det svenska ordförandeskapet har drivit på och stött processen för viseringsliberalisering för västra Balkan ända från början.

Vi bör ges tillfälle att tacka rådets ordförandeskap, som ligger bakom det gemensamma uttalandet från parlamentet och rådet som stöds av kommissionen, något som är unikt i denna institutions historia. Jag vet att föredraganden, min kollega Tanja Fajon, håller med mig om det.

Jag skulle vilja ha en förklaring, även om det kanske inte blir här och nu, till varför rådets ordförandeskap inte fick närvara, och jag skulle vilja att det tas till protokollet att ministern inte kunde vara här eftersom ingen inbjudan gått ut.

Talmannen. – Jag har fått veta att rådets ordförandeskap bjudits in men att man hade planeringsproblem och därför inte kunde vara här. Jag ska emellertid titta på frågan.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Fru talman! Jag vill besvara frågan från Anna-Maria Corazza Bildt och säga att det svenska ordförandeskapet verkligen har varit mycket aktivt i den här processen som, precis som Tanja Fajon nyss så skickligt förklarade, gör att vi kan erbjuda ett antal medborgare från de aktuella medlemsländerna, och särskilt unga människor, möjligheten att engagera sig och interagera mer med detta EU som de ibland inte är så insatta i.

Förslaget innebär ett historiskt steg i utvecklingen av den europeiska politiken för korttidsvisum, inom ramen för våra förbindelser med länderna på västra Balkan. Kommissionen välkomnar dessutom att lagstiftningsförslaget antogs både av Europaparlamentet och rådet. Alla är medvetna om frågans stora politiska inverkan och känsliga natur, och att den påverkar alla medborgare i de aktuella länderna.

Jag förstår parlamentets ståndpunkt. Jag vill därför bekräfta att kommissionen har ett starkt engagemang när det gäller att på nära håll se till att alla berörda länder uppfyller alla kriterier som slagits fast i färdplanen. F.d. jugoslaviska republiken Makedonien hade redan bedömts positivt, och dialogen avslutades därför med det landet. I oktober var Serbien och Montenegro värdar för resor som leddes av kommissionen, tillsammans med experter från medlemsstaterna, och vid dessa resor bekräftades att alla kriterier i respektive färdplan hade uppfyllts korrekt.

Vi kommer att tillämpa samma metod för Albanien och Bosnien och Hercegovina. Trots de mycket betydande framstegen de senaste månaderna har Bosnien och Albanien ännu inte kunnat fullfölja de nödvändiga reformer som krävs i färdplanen för att motivera undantaget från viseringskravet. Men precis som ni sade, fru Fajon, är det redan mycket uppmuntrande för dem att höra att deras grannländer redan har möjlighet att undantas från viseringskravet, och jag kan bekräfta att jag personligen kommer att göra allt som står i min makt för att se till att Albanien och Bosnien och Hercegovina kan få detta undantag från visering så snart som möjligt, precis som ni vill.

Jag uppmanar parlamentet, som i och med ikraftträdandet av Lissabonfördraget blir medlagstiftare i visumfrågan, att stödja metoden med strukturerad dialog om viseringsliberalisering, vilket är den metod som kommissionen använder, eftersom ett annat synsätt skulle skapa förvirring utan att verkligen förändra viseringsbestämmelserna. Det skulle skapa falska förhoppningar och riskera att dämpa takten i de aktuella ländernas ansträngningar för att genomföra de reformer som krävs i färdplanen.

På detta stadium behåller vi Albanien och Bosnien i bilaga I till förordningen, samtidigt som vi på nytt bekräftar Europeiska unionens satsning på att hjälpa dessa två länder att uppfylla kriterierna i färdplanen och därmed undantas från viseringskravet i enlighet med gällande förfaranden.

Fru Fajon! Kommissionen stöder texten i den gemensamma politiska förklaringen som bekräftar unionens starka engagemang för att så snart som möjligt genomföra det andra stadiet i processen med viseringsliberalisering för medborgare från Albanien och Bosnien.

Så ser det ut. Jag anser att det är en mycket viktig punkt som visar staterna på Balkan att EU verkligen intresserar sig för deras förväntningar och önskemål.

Sarah Ludford, föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor. – (EN) Fru talman! Satsningen som stöds i Fajonbetänkandet och backas upp av rådets och parlamentets förslag till uttalande är framsynt. Det innebär att alla människor på västra Balkan erbjuds att resa utan visum. Det är inte enbart ett generöst och altruistiskt drag. Det är också förslaget och listigt, eftersom säkerheten i ordets vidaste bemärkelse kommer att gynnas och påskyndas. Människor som är fria, och fria att resa, tenderar att vara mer intresserade av fredliga lösningar och mindre vara ett offer för introvert nationalism som är ett säkerhetshot.

Vem kan låta bli att påverkas av bilderna på skärmarna utanför kammaren och alla högtidlighållanden vi har haft den här veckan med anledning av 20-årsdagen av Berlinmurens fall? Även om dessa hinder inte kan jämföras med muren är de fortfarande ett hinder mot fri kommunikation och bredare horisonter som främjar förståelse och tolerans. Vår betoning på ett inkluderande synsätt bör innefatta ett rättvist resultat 15 år efter Daytonavtalet.

Jag vill gratulera och tacka föredraganden Tanja Fajon för hennes hårda arbete och för att hon lyckats få med alla nyanser i alla turer under de senaste två månadernas debatter.

Jag tackar också rådet och särskilt det svenska ordförandeskapet för arbetet med att nå en överenskommelse om förklaringen, som bekräftar det uttryckliga målet med viseringsliberalisering för alla medborgare på västra Balkan så snart som möjligt. Vi hoppas att det kommer att ske under 2010 eftersom osäkerheten när det gäller de datum som satts som mål för det fria resandet leder till splittring och instabilitet.

I Tanja Fajons betänkande har vi också åtagit oss att arbeta för ett förenklat utfärdande av viseringar och för en färdplan för viseringsliberalisering för Kosovo, liknande dem för andra länder på västra Balkan.

Jag vill också tillägga en förhoppning om att regeringen i Storbritannien – som inte deltagit i det nuvarande beslutet från EU:s Schengenområde, naturligtvis på grund av att landet inte är medlem – inom kort också

kommer att följa efter. Eftersom jag är en brittisk ledamot av Europaparlamentet känner jag mig alltid lite schizofren när jag arbetar med frågor kring Schengenprojektet, men det skulle absolut vara bra både för Europeiska unionen och för västra Balkan om Storbritannien skulle följa efter så snart som möjligt.

Jag vill avsluta med att tacka föredraganden Tanja Fajon.

Anna Maria Corazza Bildt, för PPE-gruppen. – (EN) Fru talman! PPE-gruppen vill påskynda viseringsliberaliseringen för alla länder på västra Balkan senast i juli 2010. Vi välkomnar och stöder förslaget att bevilja viseringsliberalisering för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien före jul i år.

Vi förstår folkets vädjan i Bosnien och Hercegovina och Albanien – en ung generation som har blivit inlåst och utestängd och känner sig fångslad. Till dem vill vi säga: Vi står på er sida, och vi är beredda när ni är det. Det är beklagligt att myndigheternas långsamma start i Albanien och Bosnien och Hercegovina gjort att de kom efter. Ansvar för förseningarna ligger hos dem. Vi uppmanar dem att uppfylla kriterierna så snart som möjligt. Vi vet att kommissionen bidrar till processen.

Tyvärr måste jag säga att det känns bedrövligt att det krävdes tre månaders förhandlingar för PPE-gruppen för att övertyga den politiska vänstern i kammaren om att arbeta enligt fördragen. Är det så komplicerat? Till slut insåg även de att Europaparlamentet inte står över lagen.

Med all respekt för mina kolleger måste jag fördöma en icke-konstruktiv attityd. Det finns inga genvägar. Inget hokusfokus. Vi är inte här för att få poäng. Vi är här för att uppnå resultat för medborgarna på Balkan. Låt mig vara tydlig – en provisorisk blandad mellanställning påskyndar inte processen och sätter inte press på kommissionen eller rådet. Och det sänder definitivt inget starkt politiskt budskap.

Jag vill avsluta med att säga att jag har upplevt belägringen av Sarajevo och beskjutningen under ett och ett halvt år. Till mina vänner där säger jag att jag är övertygad.

(Talmannen avbröt talaren.)

Claude Moraes, för S&D-gruppen. – (EN) Fru talman! Fram till 2008 och det slovenska ordförandeskapet gjordes inte tillräckliga framsteg i det som kommissionsledamoten med rätta kallade ett historiskt steg i riktning mot viseringsliberalisering för västra Balkan.

Som Sarah Ludford mycket riktigt sade finns det djupt praktiska skäl till att det är viktigt för oss och till att detta inte enbart är en reaktiv åtgärd. Jag vill därför för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet tacka föredraganden Tanja Fajon för det noggranna och mödosamma arbete hon har lagt ned på att föra Europeiska unionen i riktning mot det slutliga målet att avskaffa viseringsbestämmelserna för alla länder på västra Balkan. Det har skett tillsammans med skuggföredragandena och med kommissionen och rådet, och det bör lovordas.

Även om det är uppenbart att många anser att viseringsliberaliseringen har stora fördelar för båda sidor måste vi också ha hela kammaren med oss i frågan om färdplanen, men även när det gäller att se till att grundläggande reformer genomförs i alla dessa länder för att verkligt anständiga bestämmelser för viseringsliberalisering ska vinna förtroende.

Föredragandens uppgift var att åstadkomma ett genombrott för viseringsliberaliseringen och få kammaren med sig. Hon har gjort det i form av förklaringen som hon förhandlat om med rådet. Förklaringen är inriktad på viseringsliberalisering för Makedonien, Serbien och Montenegro, påskyndande av liberaliseringsbestämmelserna för Albanien och Bosnien och Hercegovina samt en känslig kompromiss i frågan om Kosovo.

Av alla dessa skäl stöder min grupp betänkandet och hoppas att det får ett omfattande stöd här i kammaren.

Ulrike Lunacek, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Till att börja med vill jag sälla mig till föregående talare och framföra mitt uppriktiga tack till de båda föredragandena Tanja Fajon och Sarah Ludford, för utskottet för utrikesfrågor samt utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Vi har lyckats lägga fram ett förslag som kräver att kommissionen och rådet tar fram ett totalpaket för alla människor på hela västra Balkan och inte utelämnar någon. Jag hoppas verkligen – och jag vänder mig här till kommissionsledamot Jacques Barrot – att ni kan övertyga rådet om att målet med viseringsliberaliseringen även ska gälla Kosovo, så att dialogen nu kan börja, och så att viseringsliberaliseringen

också kommer att uppnås för Bosnien och Albanien, senast i mitten av nästa år. Jag skulle föredra att det sker tidigare.

Jag skulle vilja tydliggöra en sak. Det är självfallet en fråga om genomförande, men jag har hört att allt ännu inte har genomförts i Serbien. Jag skulle vilja veta vad ni tycker om det. Det är viktigt att genomföra allt. Jag vill tacka alla som varit delaktiga, och jag hoppas att alla människor ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Doris Pack (PPE). – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! För tjugo år sedan blev mina landsmän från Östtyskland fria att resa. Några år senare äventyrade och avskaffade Slobodan Milošević sedan godtyckligt friheten att resa för serber och senare för alla andra länder i regionen. Hur ofta har vi inte sedan 2000 här i kammaren, i förklaringar och offentliga debatter, önskat oss frihet att resa – visumfritt resande – för länderna i Sydosteuropa? Vi vet att EU inte kan uppnå detta ensamt, eftersom de nationella regeringarna måste godkänna det. Vi behöver komma över människors oro. Brottslingar finns överallt – de behöver inget visum! De passerar gränserna utan visum. Det är därför inte något som vi behöver oroa oss för.

Det handlar om den unga generationen som med hjälp av viseringsfriheten äntligen kan resa vart de vill. Vi är därför mycket glada över att medborgarna i Makedonien, Montenegro och Serbien nu äntligen kommer att kunna resa fritt. Det är underbart! Det finns fortfarande en viss sorgsenhet med tanke på att Albanien, Bosnien och Hercegovina och Kosovo ännu inte kan göra detsamma, men i december förväntar vi oss att kommissionen erkänner de omfattande framsteg som Albanien har gjort och noterar att Bosnien och Hercegovina också har gjort vissa framsteg. Tyvärr finns det politiker i Bosnien och Hercegovina som bryr sig mindre om sina medborgares intressen eftersom de känner sig trygga med vetskapen om att de själva naturligtvis kan resa utan visum. Jag anser därför att vi behöver se till att detta blir möjligt före nästa sommar. Jag hoppas att Jacques Barrot kommer att hjälpa oss med det. Vi får emellertid inte glömma Kosovo. Det får inte bli den sista kvarvarande skamfläcken. Vi är skyldiga att hjälpa Kosovo att uppfylla kriterierna. De kan inte göra det ensamma. Viseringsfritt resande är en djupt humanitär handling. Jag är glad att vi alla har möjligt att åstadkomma det. Tack för den möjligheten, herr Barrot.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Europa och Europeiska unionen började som ett fredsprojekt och upplever nu den längsta fredsperioden i historien. Vi är därför medvetna om vilket kraftfullt instrument integrationen kan vara. Nu behöver vi använda det för att hantera västra Balkan.

Västra Balkan har nyligen genomgått en extremt traumatisk krigsperiod som har orsakat stort lidande för ett stort antal människor. Den europeiska integrationsprocessen behöver göra framsteg för att komma förbi det. Visumfritt resande är ett viktigt steg i detta. Flera personer har nämnt den möjlighet det skulle ge unga människor till att upprätta direktkontakter och få förstahandserfarenheter liksom möjligheten för demokratiska krafter att stärkas. Det handlar inte enbart om att framföra ett budskap om förtroende och visumfritt resande. EU kan också ha nytta av att västra Balkan kommer närmare Europeiska unionen när det gäller säkerhet och ekonomisk politik. Det är emellertid viktigt att vi inte skapar nya uppdelningar i regionen utan ser till att alla länder kan delta i det visumfria systemet för resande så snart som möjligt.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) I morgon ska Europaparlamentet rösta om att avskaffa kraven på korttidsvisum för länderna på Balkan. Det är inte alla länder för vilka färdplanen upprättades som har rätt att beviljas undantaget den 1 januari.

Det är mycket olyckligt att kommissionens förslag gör det möjligt att göra skillnad mellan olika delar av befolkningen i ett land, nämligen Bosnien och Hercegovina: de som kan dra nytta av ett viseringsfritt resande till Europa på kroatiskt eller serbiskt pass och de – de bosniska muslimerna – som inte har ett sådant pass. Det är en pinsam skillnad med tanke på landets senaste historia.

Det är Europaparlamentets uppgift att i morgon ge en signal till Bosnien och Hercegovina. Kriterier är kriterier, och dessa krav behöver uppfyllas för att ett land ska omfattas av undantaget från visering. Så snart kriterierna har uppfyllts måste emellertid undantaget från visering beviljas så snart som möjligt.

Vi har sett att mycket har gjorts för att uppfylla kriterierna, och vi uppmanar kommissionen att hjälpa Bosnien och Hercegovina och Albanien att uppfylla kraven så snart som möjligt.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) För medborgarna på västra Balkan har avskaffandet av viseringskravet för att resa till Europeiska unionen inte enbart en teknisk dimension utan också en exceptionell politisk laddning och betydelse. I dag högtidlighåller vi med rätta i parlamentet tjugoförsta dagen av Berlinmurens fall och av en blomstrande socialism. Och Skopje, Podgorica och Belgrad kommer att under den här jul- och nyårshelgen

äntligen få tillfälle att fira avskaffandet av viseringsmuren som har skilt dem från oss i Europeiska unionen under närmare 12 år.

I nästan 20 år har större delen av befolkningen i f.d. Jugoslavien nekats möjligheten att resa fritt i Europa, något som de tidigare var vana vid när de fortfarande var medborgare i den nu sönderfallna socialistiska federationen. Vi börjar se de sorgliga konsekvenserna av en sådan isolering som har pågått en hel generation, och det är hög tid att vi sätter stopp för det.

Invånarna i Makedonien, Montenegro och Serbien bör emellertid åtföljas av medborgare från Bosnien och Hercegovina, Albanien och Kosovo så snart som möjligt under 2010. Först då blir det möjligt för nya generationer i dessa länder att äntligen se och uppleva världen utanför, skapa kontakter med andra européer, bidra till utvecklingen av europeiska värderingar hemma och utrusta sina länder för ett fullständigt medlemskap i vår gemensamma europeiska historia – Europeiska unionen.

Som parlamentets föredragande för Makedonien har jag mottagit ett stort antal telefonsamtal de senaste dagarna från medborgare i flera länder på Balkan. Jag vill lugna dem högt och tydligt med att deras viseringsfria resande inom EU inte är en ersättning för deras medlemskap i EU. Deras fria resande inom EU innebär i stället ett steg i riktning mot ett fullständigt medlemskap i unionen.

Kinga Gál (PPE). – (HU) Jag välkomnar betänkandet och gratulerar föredragandena och skuggföredragandena. Jag vill också säga att såvitt jag förstår är gränspassagegarantier för länderna på västra Balkan nu, 20 år efter Berlinmurens fall, en del av den serie händelser som startade för 20 år sedan, precis som en ny mur som ska raseras.

Därför bör förslaget välkomnas. Men vi får inte glömma att frågan att åstadkomma viseringsfrihet endast till viss del är en teknisk angelägenhet, eftersom det samtidigt också är en klart politisk fråga. Det är därför den är så viktig. Även jag stöder antagandet av den gemensamma förklaringen eftersom det signalerar att de europeiska institutionerna har insett sitt ansvar. Detta ansvar betyder också samtidiga insatser. Det betyder först och främst insatser från de berörda staterna, som inte kunnat uppfylla kriterierna för viseringsfrihet, för att så snart som möjligt uppfylla dessa krav, och dessutom insatser från kommissionen, utan vars hjälp processen skulle dra ut på tiden.

Axel Voss (PPE). – (DE) Fru talman! Jag anser att vi är på rätt spår beträffande Balkanstaterna. Vi har närmat oss varandra genom viseringslättnader och det kommer att hjälpa oss att skapa stabilitet, men det är också ett tecken på hur vi bedömer de insatser som gjorts. Emellertid anser jag också att det är bra för oss att ha kvar en uppsättning regler och att de krav som hänvisar till dessa regler också ska tillämpas. I detta avseende vill jag speciellt tacka Anna Maria Corazza Bildt för hennes insats.

Som jag ser det skulle det annars bli ett rent Brysselbaserat beslut, dvs. man skulle överge ett tydligt system och man skulle inte visa uppriktighet mot de berörda befolkningarna i Balkanstaterna, lika lite som det har visats vår egen befolkning. Politiska signaler ska inte skrivas i fotnoter eller i bilagor till ett direktiv eller en förordning; de måste formuleras klart och tydligt.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Fru talman! Jag gläder mig åt att medborgarna i länderna på västra Balkan kommer att kunna röra sig fritt inom EU. Det kommer att underlätta kontakter människor emellan, öka affärsmöjligheterna och skapa förutsättningar för regionens invånare att lära känna EU bättre.

Men vi får inte låta våra grannar i öst bli isolerade. Vi får inte undanhålla dem de möjligheter som vi ger de övriga europeiska länderna. Vi måste skapa klara kriterier och en handlingsplan för ökad viseringsliberalisering även för dem. Vi ska komma ihåg att visumkostnaden är en kännbar utgift för invånarna i dessa länder och att ansökningsförfarandet tar lång tid, vilket begränsar möjligheterna att utveckla ett brett spektrum av samarbetsformer.

Vi ska också ha i åtanke att EM i fotboll 2012 kommer att hållas i Polen och Ukraina, och då blir det särskilt viktigt att kunna röra sig fritt.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Även jag vill betona hur viktigt det är med rörelsefrihet som en grundläggande rättighet, och jag bekräftar på nytt att otaliga medborgare från länderna på västra Balkan kommer att åtnjuta denna rättighet. Jag är helt klart för öppenhet.

Samtidigt vill jag beklaga att man i det slutliga betänkandet inte alls refererar till något land som ingår i det östliga partnerskapet. Jag anser att det måste associeras till Moldavien, om så endast symboliskt. Vi talar nu

om Moldavien, som har gjort betydande framsteg på det politiska planet. Jag menar att den starkaste mur vi har i Europa är gränsen mot öst, mellan Rumänien och Moldavien. Jag anser att vi bör beklaga detta djupt.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Fru talman! Jag vill tacka alla talare som i stort stöttat processen att ta bort visumkravet för tre ledande Balkanstater. Ni har klart uttalat att rörelsefrihet helt tydligt är något mycket önskvärt. Som Claude Moraes framförde är det fördelaktigt för båda parter – både för Europa och för Balkanstaterna.

På samma gång som jag vill tacka samtliga talare och i synnerhet föredraganden, Tanja Fajon, vill jag framföra att ända sedan en del av de beslut som i stor omfattning fattades för f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Montenegro och Serbien, har vi gett löpande stöd till Albanien, som jag har besökt personligen, samt till Bosnien och Hercegovina för att hjälpa dem att göra framsteg – och det ska vi också fortsätta med.

Jag anser att det mycket snabba antagandet av denna resolution är en god indikator på hur vi snabbt kan gå vidare till de övriga staterna, i synnerhet till Bosnien och Hercegovina samt Albanien och givetvis också till Kosovo.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Tanja Fajon, *föredragande*. – (SL) Herr talman! Jag vill än en gång tacka alla som bidragit. Detta visar att EU ger sitt starka stöd åt viseringsliberalisering till alla länder på västra Balkan.

Jag beklagar att den svenska ministern inte kunde närvara, eftersom vi har haft ett mycket bra samarbete. Jag välkomnar kommissionens åtagande att göra allt som står till buds för att påskynda processen för Bosnien och Hercegovina samt Albanien, och jag hoppas att båda dessa länder kommer att införa viseringsfrihet när de uppfyller kriterierna – dvs. så snart som möjligt, eventuellt nästa sommar.

Jag vill framföra att jag har involverat alla i detta och att jag mycket väl vet vad fördragen föreskriver. Men det här är en politisk församling, och vi alla arbetar politiskt så väl vi kan.

Jag välkomnar avskaffandet av viseringstvång för Makedonien, Serbien och Montenegro den 19 december, och jag hoppas att Bosnien och Hercegovina samt Albanien kan följa efter så snart som möjligt. Det handlar om den unga generationens framtid. Det är vårt politiska ansvar att slutföra viseringsliberaliseringen, och vi ska också finna en lösning för invånarna i Kosovo.

Tack för ert samarbete.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum imorgon klockan 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Kinga Gál (PPE), *skriftlig*. – (HU) Herr talman, herr kommissionsledamot! Låt mig börja med att gratulera föredraganden och skuggföredraganden för att de utarbetat en godtagbar kompromiss i den här frågan. Frågan om att åstadkomma viseringsfrihet är endast delvis teknisk. Det är också en i högsta grad politisk fråga. Viseringsfrihet baseras på ömsesidigt förtroende och ömsesidiga åtaganden. Därför stöder jag betänkandet och stöder också antagandet av den gemensamma förklaringen, eftersom den signalerar att de europeiska institutionerna har insett detta ansvar.

Ansvar innebär givetvis också insatser. Först och främst betyder det insatser av de stater som det berör och som inte har kunnat uppfylla kriterierna för viseringsfrihet. De måste göra sitt yttersta för att så snart som möjligt uppfylla dessa kriterier. Det betyder också insatser från kommissionens sida. Utan effektivt stöd kommer processen att dra ut på tiden, och det ligger inte i vårt intresse. Detta gäller också Bosnien och Hercegovina, Albanien samt Kosovo.

Som ungersk parlamentsledamot vill jag åter nämna att man tack vare viseringsfrihet för Serbien har kunnat upprätta en mer direkt koppling mellan de ungrare som bor i Vojvodina i Serbien och dem som bor i Ungern, förutom med Europa. Medborgare som bor på båda sidor om gränsen, som talar samma språk och utvecklar nära familjerelationer och kulturella band, kan inte nog betona hur viktigt det är för dem att kunna passera gränserna utan bommar och visumtvång. Idag kan vi notera att det är 20 år sedan Berlinmuren föll och man

skar igenom taggtrådsstängslet. Att vi nu vill garantera gränspassage för länderna på västra Balkan är del av den serie av händelser som startade för 20 år sedan. Det är som en ny mur som raseras.

21. Medelfristigt finansiellt stöd till medlemsstaternas betalningsbalanser samt sociala villkor (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Tatjana Ždanoka och Jean Lambert för Verts/ALE-gruppen, Alejandro Cercas för S&D-gruppen samt Marian Harkin och Elizabeth Lynne för ALDE-gruppen, om medelfristigt ekonomiskt stöd till medlemsstaters betalningsbalans och sociala villkor (O-0102/2009 – B7-0215/2009).

Tatjana Ždanoka, frågeställare. – (LV) Herr talman! Jag kommer från Lettland, ett land som drabbats hårt av finanskrisen. Utan ekonomiskt stöd utifrån riskerade Lettland att gå i konkurs. Vi fick sådant stöd av EU och IMF. Men som förutsättning måste den lettiska regeringen skära ner budgeten. Det gjorde man genom att sänka ålderspensionerna med 10 procent, genom att sänka pensionerna för arbetande pensionärer med 70 procent, genom att sänka familjebidrag och moderskapspenning för arbetande föräldrar med 10 procent och genom att sänka tröskeln för icke beskattningsbara inkomster.

Som ni inser var det här en metod som var lika för alla. Vare sig pensionen var 100 euro eller 1 000 euro, så minskade den med 10 procent. Kommissionen välkomnade dessa nedskärningar, som gjordes på ett så skandalöst sätt och undertecknade ett samförståndsavtal med Lettland. Det stod redan från början klart att dessa icke selektiva nedskärningar skulle slå mot samhällets svagaste. Känner inte kommissionen till Europeiska året för bekämpning av fattigdom?

Situationen i Lettland är inte unik inom EU. Ungern och Rumänien har också fått gemenskapslån. Även andra länder kan en dag tvingas ansöka om sådana lån. Därför måste vi undvika att skapa prejudikat som innebär att antisociala åtgärder accepteras.

Herr kommissionsledamot! Ni kan givetvis anföra att ni bara delar ut pengarna och att det är medlemsstaternas regeringar som ansvarar för den sociala politiken, men sociala rättigheter är rättsligt bindande för EU:s institutioner. Det betyder att allt som institutionerna gör ska bedömas i förhållande till sociala rättigheter. Annars kommer uttalanden om en hög grad av socialt skydd som en av EU:s uppgifter bara att ge anledning till ett ironiskt leende.

Elizabeth Lynne, frågeställare. – (EN) Herr talman! Det här handlar inte om att föreskriva medlemsstaterna vad de ska eller inte ska spendera sina pengar på. Varje land har sina egna omedelbara prioriteringar för hur man vill lösa sina ekonomiska problem.

Men när medlemsstater tar emot hjälp från EU under de här förutsättningarna, bör de uppmuntras att använda den på ett sätt som respekterar EU:s principer – med andra ord, att inte bortse från behovet av socialt skydd och social integration.

Finanskrisen har slagit mot människor i hela EU, och därför är det rätt att fonden existerar. Miljoner människor har förlorat sina arbeten. Många som blivit arbetslösa i dessa medlemsstater är mycket utsatta och har dessutom mycket små chanser att snabbt hitta en anställning. Därför är det viktigt att inte ignorera de sociala skyddsnäten i dessa medlemsstater.

I vår muntliga fråga frågade vi särskilt om medlemsstaterna avkrävs en utvärdering av de sociala konsekvenserna i de rapporter som skickas in till kommissionen. Jag vill gärna veta om det förhåller sig så.

Det är viktigt att vi ger rätt budskap till de medlemsstater som tar emot EU-medel via systemet för medelfristigt ekonomiskt stöd. Jag personligen anser att vi måste tydliggöra att kommissionen borde beakta hur man hjälper de mest utsatta, innan man avtalar om ytterligare stöd.

Jag vet att det ofta kan vara svårt att fortlöpande upprätthålla nivån på de sociala förpliktelserna när medlemsstaterna har ekonomiska problem. Men det är viktigt att minnas att finanskrisen också har ett mänskligt ansikte och att det ansiktet ofta representeras av de samhällsmedlemmar som redan är starkt marginaliserade.

Alejandro Cercas, frågeställare. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Innan jag ställde min fråga läste jag noga igenom de tidigare frågorna och vilka ställningstaganden som parlamentet hade kommit fram till i de frågorna. Det är ett faktum, inte en åsikt, att parlamentet den 24 april i år antog en

lagstiftningsresolution med syfte att ändra förordning (EG) nr 332/2002, som enligt artikel 100 i fördraget styr dessa finansiella instrument.

I denna resolution stödde parlamentet hjälp som är avsedd att bemästra specifika problem med de offentliga finanserna i de medlemsstater som drabbats hårdast av finanskrisen och uttryckte sin fulla solidaritet, framför allt med de stater som senast anslutits till EU, men uttryckte samtidigt klart att hjälpen borde vara villkorad och fastställde fyra kriterier som ingår i gemenskapsmålen.

Kriterierna är: för det första att de offentliga utgifterna måste ha viss kvalitet, att pengar inte får slösas bort; för det andra att de sociala trygghetssystemen och hållbar tillväxt ska gälla; för det tredje att politiken om full sysselsättning med anständig kvalitet inte får överges; och för det fjärde att klimatförändringen ska bekämpas. Om detta är goda målsättningar för oss bör de rent logiskt också följas av dessa länder.

Det har gått några månader, och vi har fått flera rapporter från icke-statliga organisationer, fackföreningar och medborgare om ett av de fyra länder som tagit emot mycket betydande belopp för att stödja de offentliga finanserna: 6,5 miljarder euro, 3,1 miljarder euro, 2,2 miljarder euro och 5 miljarder euro. De visar på siffror som liknar dem som min kollega just citerade: nedskärningar på 40 procent inom utbildningssektorn, nedskärningar på 10 procent i pensionsprogrammet, halvering av stödet vid sjukdom osv.

Med hänsyn till denna situation önskar parlamentet, för att vår tystnad inte ska tolkas – på det sätt som den brukar tolkas – som om det var vi som prackat på dem dessa åtgärder. Vi bör åtminstone inte ingå som del i en tolkning som betraktar EU som angripare på dessa mest behövande bland befolkningen. Om möjligt bör vi undvika en situation där det är de svagaste som betalar för omställningen.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Problemen i Lettland, Ungern och Rumänien, som är de tre länder i Europeiska unionen som för närvarande tar lån genom systemet för stöd till betalningsbalansen, är problem som inte har skapats av parlamentet eller Europeiska kommissionen eller Europeiska unionen. Det är problem som har skapats av den ekonomiska krisen, men förvärrats genom den dåliga förvaltning och omdömeslösa politik som de politiska ledarna i dessa länder gjort sig skyldiga till. Jag säger detta för det finns länder inom samma region i EU som Lettland, som Ungern och som Rumänien som inte har samma problem och som klarar av att tackla krisen bättre med stöd från EU:s budget, genom strukturfonderna och Sammanhållningsfonden, med det skydd som ett medlemskap i EU och en eventuell anslutning till euron ger, men utan att behöva be om hjälp från systemet för stöd till betalningsbalansen.

Varför har dessa tre länder behövt be om hjälp? Varför har vi varit tvungna att låna ut pengar till dem? Det kan inte skyllas på kommissionen, parlamentet eller EU i allmänhet, utan det beror på dålig förvaltning i dessa länder.

Hur hjälper vi dem? Vi gör det genom att låna ut pengar till dem, och ingen ger lån utan villkor. Vi har inte parlamentets eller rådets tillåtelse att ge lån utan villkor. Vi ger lån på vissa villkor, och vi ålägger dessa länder vissa villkor som är stränga, för situationen i länderna är utomordentligt svår, men vi säger till dem: "Gör inte nedskärningar för att kunna medfinansiera strukturfonderna och Sammanhållningsfonden, vidta inte bakåsträvande åtgärder, gör inte nedskärningar som drabbar de svagaste." Ibland lyckas vi, och ibland misslyckas vi tyvärr eftersom situationen inte är i våra händer utan i deras.

Jag delar därför er oro, och jag inte bara delar den, utan på era vägnar för jag den också vidare till dessa regeringar samtidigt som jag ger dem pengar på EU:s vägnar: 3,1 miljarder i lån till Lettland och också mycket stora summor till Rumänien och Ungern.

Observera emellertid detta: ingen ger lån utan villkor, och jag har inte tillåtelse att göra det på era vägnar, på medlemsstaternas vägnar. Vi kan inte – på gott och ont – fatta de beslut som regeringarna och parlamenten i dessa länder har ansvar för.

Vad vi gör är för det första att påminna regeringarna och parlamenten i dessa länder om deras ansvar att hjälpa sina länder ur en kris som andra länder inte har drabbats av i lika stor omfattning. För det andra påminner vi om att det finns åtgärder som inte kan vidtas, och att vi inte är beredda att låna ut pengar så att åtgärder vidtas som går utöver vad som är absolut nödvändigt för att justera de offentliga finanserna och göra det möjligt för dessa länder att ta itu med sin framtid utan att behöva be EU om lån.

Jean-Paul Gauzès, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser att kommissionsledamotens ord alldeles nyss verkligen besvarar den fråga som ställts.

EU ställer inte medel till förfogande utan villkor. Dessa villkor har nämnts: kvalitet på de offentliga utgifterna, hållbara utvecklingsmål, sysselsättningspolitik, klimatförändring, men naturligtvis också behovet att komma till rätta med underskottet från den tidigare regeringen så fort som möjligt så att de länder som vi hjälper kan uppnå den nivå som krävs.

I en kris av det slag som vi upplever just nu anser jag emellertid att vi inte får överdriva villkoren. Vi måste med förtroende överlämna åt regeringarna i de medlemsstater som tar emot EU-stöd att genomföra de åtgärder som är nödvändiga och, som kommissionsledamoten sade, undvika åtgärder som skulle kunna vara bakåträvande eller reaktionära.

Sociala utgifter är naturligtvis viktiga – de måste finnas kvar – men också när det gäller dem måste vi lita på att medlemsstaterna vidtar de åtgärder som behövs för att komma till rätta med situationen och inte genomföra pedantiska kontroller som i alla händelser skulle vara ineffektiva.

Rätt tidpunkt att utvärdera hur medlemsstaterna har utnyttjat EU-stödet är i samband med att nytt stöd beviljas, och det är då vi kanske kommer att kunna dra slutsatser av åtgärder som var olämpliga, särskilt på det sociala området.

Pervenche Berès, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ni kommer nog mycket väl ihåg att när vi den 24 april – som min kollega Alejandro Cercas påpekade – godkände, stadfäste och ratificerade höjningen i systemet för stöd till betalningsbalansen gjorde vi det på två villkor: för det första att det ska finnas villkor knutna till stödet, framför allt när det gäller socialt stöd, och för det andra att det ska finnas insyn så att parlamentet känner till villkoren i de avtal som sluts med de berörda medlemsländerna. Jag anser därför att debatten i kväll är en berättigad, nyttig och demokratisk debatt som måste ge bevis på effektiva åtgärder.

Vi befinner oss i en mycket kritisk situation för EU, och vi kan tydligt se att krisen skadar själva grunden för solidaritet mellan medlemsstaterna och framför allt solidariteten gentemot vissa medlemsstater. Situationen blir bara värre av de nyheter som når oss från Rumänien, där vi befinner oss i en mycket svår ställning till följd av den politiska osäkerhet som framför allt beror på krisens följder.

Jag vill emellertid inte att vi upprepar tidigare misstag, särskilt inte dem som vi kunde tillskriva Internationella valutafonden som, för ungefär tio år sedan, tillämpade metoder som i grund och botten gjorde saker och ting värre. Jag instämmer vidare inte alls med min kollega Jean-Paul Gauzès, när han rekommenderar att vi inte ska genomföra pedantiska kontroller utan vänta på nästa begäran om stöd för att granska kvaliteten på hur stödet används. Nej! Det är när stödet ges som man kan bestämma villkoren, och jag anser att EU har betalat ett tillräckligt högt pris för att inte granska villkoren för stöd på många områden för att blunda i detta fall.

Vi kan i dag inom EU inte acceptera att de svagaste måste betala för omställningspolitiken. Jag anser inte att det handlar om att anklaga kommissionen för att missköta den lettiska politiken. Ingen här i parlamentet antydde för er, herr kommissionsledamot, att det var den väg vi ville gå.

Vi kan emellertid inte låta de svagaste betala priset för EU:s budgetåtagande och för vår solidaritet gentemot Lettland, för vi anser inte att det är rätt sätt att återupprätta solidariteten och återställa balansen i den lettiska ekonomin.

Marian Harkin, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! EU:s process för socialt skydd och social integration är central för att uppnå EU:s strategiska mål om en hållbar ekonomisk tillväxt, fler och bättre arbetstillfällen och starkare social sammanhållning.

Under en ekonomisk kris ökar riskerna för fattigdom och social utslagning för många medborgare, men framför allt för dem som lever i samhällets utkanter, dem som blir arbetslösa och dem som är beroende av de olika sociala skyddsnet som finns i de olika medlemsstaterna.

Frågan till kommissionen är huruvida man försöker integrera processen för socialt skydd och integration i systemet för medelfristigt finansiellt stöd till medlemsstaters betalningsbalans enligt rådets förordning (EG) nr 332/2002.

Jag är alltid känslig för att man tvingar på bidragsmottagare alltför många villkor och överdriven byråkrati, och det gäller från medlemsstater ner till små och medelstora företag och enskilda individer. Om detta emellertid skulle bidra till att en central EU-princip som social integration förverkligas, då är det faktiskt

viktigt. Vi kan inte sträva efter en social integrationsprocess och producera massor av dokument som drar upp riktlinjerna för hur den ska uppnås om vi inte samtidigt ser till att denna process integreras i våra initiativ.

Kommissionsledamoten säger att vi har knutit stränga villkor till dessa lån, men jag var inte helt säker på vilka dessa villkor var och om de faktiskt inbegriper sociala villkor.

Oavsett under vilka omständigheter EU-medel betalas ut kan vi inte två våra händer och hoppas på det bästa. Vi har blivit ombedda att lita på medlemsstaterna. Det är utmärkt att lita på medlemsstaterna, men förtroende måste alltid förtjänas och om det finns oro anser jag att man måste ta itu med den.

Patrick Le Hyaric, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! De flesta ekonomer säger nu att krisen till stor del beror på överföringen av välstånd som skapats genom arbete till kapital, till vinster. I allmänhet är man dessutom också ense om att det är i de länder som har behållit sina sociala trygghetssystem och sina offentliga tjänster som befolkningen har drabbats förhållandevis lite till följd av krisen.

Det problem vi står inför i kväll är emellertid beskaffenheten hos de villkor som ni knyter till stöd från EU eller från Internationella valutafonden till befolkningarna. Villkoret för stödet kan inte längre vara att man genomför omstruktureringsplaner som minskar de sociala utgifterna och utgifterna för utbildning samt privatiserar offentliga sektorer, bland annat sociala tjänster av allmänt intresse. Det är detta som har blivit ineffektivt i dag, och det måste erkännas. Allt detta kommer bara att förvärra krisen, arbetslösheten och fattigdomen.

Därför anser vi att vi måste ändra villkorskriterierna och besluta att EU:s offentliga medel eller medel från Internationella valutafonden kan ha som villkor och knytas till ett nytt anslagssystem och beviljas enligt nya kriterier som syftar till och uppmuntrar en ny fördelning av välståndet för att höja löner, pensioner och sociala minimikrav samt hålla det sociala skyddet på en fortsatt hög nivå och garantera arbete för alla. I sista hand är det sociala framsteg som går hand i hand med ekonomisk effektivitet och inte tvärtom.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Herr talman, herr kommissionsledamot! Europeiska kommissionen har visat en tydlig och samarbetsvillig förståelse för de medlemsstater som har drabbats av finanspolitiska problem på grund av krisen. Stabila, starka sociala stödssystem kan inte upprätthållas om medlemsstaterna inte har starka ekonomier. Mina kolleger föreslår att man ska begränsa villkoren för ekonomiskt stöd, men jag anser att det i princip inte är önskvärt. Istället bör vi allvarligt överväga möjligheten att utöka villkoren för att få ekonomiskt stöd, och tillåta att stödet inte bara används för att stärka staters budgetar och finanssystem utan också för att utveckla ekonomin.

Att investera i ekonomin är nödvändigt för att garantera ett stabilt socialt stödssystem på lång sikt. Att använda medel för ekonomiskt stöd också på detta sätt skulle vara det bästa sättet att tillhandahålla hjälp så snabbt som möjligt till medlemsstater som drabbas av ekonomiska svårigheter. Staternas återhämtning från krisen och deras fortsatta stabilisering hänger nära samman med EU:s politik i förhållande till dessa stater. Endast harmoniserade och effektiva insatser kommer att leda till resultat på en EU-täckande nivå. Ekonomiskt stöd är inte, och kan inte vara, det enda sättet för EU:s länder att stödja varandra. Man måste hitta komplexa lösningar som kan främja den ekonomiska utvecklingen i alla EU:s medlemsstater.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) De länder som vi talar om i detta fall är EU:s nya medlemsstater som till följd av regimskiftena har varit tvungna att ta hand om dem som förlorat på regimskiftena, bli mer konkurrenskraftiga efter den ekonomiska omstruktureringen till en öppen marknadsekonomi samt skapa och bygga ekonomier med stabila strukturer. Människor har alltså de minsta reserverna i dessa länder. Det innebär att de har svårt att betala tillbaka sina bostadslån beroende på den höga valutabaserade skuldkvoten. Arbetslösheten ökar på grund av ekonomiska problem som utvecklas ensidigt, och de sociala utgifterna minskar också.

Vi kan se instabilitet, särskilt politisk instabilitet, utvecklas till följd av sociala spänningar. Fler länder upplever ett ökat stöd för extremistiska åsikter, och populismen vinner utbredning. Jag anser att vi måste ta hänsyn till alla dessa faktorer när vi bedömer situationen, och tänka ut vilka andra åtgärder vi behöver vidta med hänsyn till den europeiska solidariteten och som bygger på den.

Jürgen Klute (GUE/NGL). – (DE) Herr talman! Det ämne vi debatterar i kväll har redan stått på Europaparlamentets föredragningslista många gånger. Det är väl känt att när kommissionen beviljar stöd styrs den av Internationella valutafondens villkor. Det har redan sagts ett par gånger.

Mot denna bakgrund har Europaparlamentet upprepade gånger ställt frågor till kommissionen. I november 2008 uppmanade Europaparlamentet kommissionen att lägga fram en analys av följderna av beteendet i de banker som vid den tidpunkten hade flyttat sina tillgångar från de medlemsstater som nyligen anslutit sig till EU. Den 24 april i år upprepade Europaparlamentet denna begäran. Man begärde också att få kännedom om avsiktsförklaringarna mellan kommissionen och de mottagande medlemsstaterna i vilka villkoren för stödet beskrivs utförligt. Såvitt jag vet har det ännu inte kommit något svar på dessa önskemål.

Därför är min första fråga: Är det korrekt att dessa önskemål ännu inte har besvarats? Om så är fallet är min andra fråga: Varför har dessa önskemål ännu inte besvarats? Min tredje fråga är därför: När kan vi förvänta oss ett svar på dessa önskemål?

Theodor Dumitru Stolojan (PPE). – (RO) Som företrädare för Rumänien, ett land som har dragit nytta av finansiellt stöd till betalningsbalansen från Europeiska kommissionen, vill jag tacka kommissionen för dess snabba insatser för att bevilja detta stöd, utan vilket Rumäniens ekonomiska och sociala problem hade varit mycket värre.

De länder som har tagit emot finansiellt stöd har förvisso många sociala problem, och vi kan diskutera vilken typ av sociala villkor som kan ingå i avtalen om finansiellt stöd. Om vi framställer problemet på detta sätt måste vi komma ihåg att det finns försäkrings- och socialhjälpssystem i dessa länder som har bidragit till de obalanser som gjorde att det krävdes finansiellt stöd till betalningsbalansen. Om vi diskuterar sociala villkor måste vi därför också diskutera de reformer som måste genomföras inom dessa sociala sektorer, först och främst när det gäller pensionssystemet, så att vi kan uppnå medelfristig och långsiktig ekonomisk hållbarhet, vilket radikalt kommer att bidra till att lösa problemen i dessa länder.

Proinsias De Rossa (S&D). – (EN) Herr talman! Internationella arbetsorganisationen sade nyligen – i juni när den lanserade sin globala sysselsättningspakt – att världen skulle se annorlunda ut efter krisen.

Jag är rädd att det inte är det som händer. Vad vi borde ha vid slutet av krisen är en mer hållbar ekonomi med anständigt arbete, offentliga tjänster av hög kvalitet samt en rättvis globalisering på väg mot ett genomförande av millennieutvecklingsmålen. Men det är inte vad vi håller på att få. Vad vi håller på att få är en åtstramning där bankerna och finansiärerna i Europa och runt om i världen helt enkelt försöker behålla sina privilegier.

Samtidigt som kommissionen godkänner att miljarder euro pumpas in för att rädda de irländska bankerna har vi en irländsk regering som just i denna stund planerar att förstöra lokal utveckling, att förstöra samhällsutvecklingsprogram som stöds av EU. De är på väg att förstöra vårt utbildningssystem.

I dag lade Europeiska institutet för förbättring av levnads- och arbetsvillkor fram en rapport med titeln *Restructuring in the Recession* [Omstrukturerings under lågkonjunkturen]. Får jag bara citera två rader här: "Idealiskt sett skulle det vara att föredra om åtgärder för att ta itu med de omedelbara problem som orsakas av lågkonjunkturen anpassas till långsiktiga mål." Kommissionen borde väl kräva att alla medlemsstater åtminstone försöker göra det.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) I en tid av ekonomisk kris, medan vi alla fortfarande känner av dess smärtsamma följder, har många länder beslutat att vända sig till en mängd olika finansiella institut för att be om finansiellt stöd. Det är emellertid värt att fråga hur stor del av dessa inte oansenliga summor som har nått dem som har drabbats hårdast av krisen eller dem som bäst behöver det i denna svåra situation.

Tusentals människor i Europa förlorar från den ena dagen till den andra sin egen och familjens inkomstkälla. Tar regeringarna i medlemsstaterna på något sätt hänsyn till den sociala faktorn när de begär ekonomiskt stöd? Det kan förefalla tveksamt när man ser på de försämrade förhållanden som många människor tvingas leva under och den ökande arbetslösheten i många europeiska länder. Jag vill därför vädja om att vi inte förblir likgiltiga för vanliga människors behov, vilka, som vanligt, drabbas hårdast av de negativa följderna av de styrandes misstag.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) I krissituationer blir det särskilt viktigt att tillämpa principen om ekonomisk och social sammanhållning. Det kräver inte endast en väsentlig ökning av gemenskapens budget, utan också en rättvis fördelning av risker samt andra politiska åtgärder som prioriterar skydd och social integration, skapande av arbeten med rättigheter för alla och tillgång till allmänna offentliga tjänster av hög kvalitet för att garantera alla medborgares grundläggande rättigheter.

Gemenskapsfinansiering samt alla föreslagna ekonomiska och finansiella åtgärder i lika grad bör därför åtföljas av en bedömning av deras sociala konsekvenser för att undvika att ojämlikheten och fattigdomen

förvärras. Herr kommissionsledamot, vi hoppas att Europeiska kommissionen efter denna debatt kommer att ta initiativ med detta som mål.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Det är intressant – om än något nedslående – att lyssna till diskussionen och debatten här i kväll, särskilt då EU handlar i god tro för att försöka hjälpa länder som har det svårt.

Vårt eget land, Irland, har i viss mån dragit nytta av hjälpen, och särskilt globaliseringsmedlen, som borde vara på gång, är ett exempel på det. Samtidigt undrar man hur det kan förekomma dålig förvaltning när medel ställs till dessa länders förfogande på grundval av vad som beskrivs som stränga villkor. Man föreställer sig att en del av dessa stränga villkor skulle vara att se till att det inte förekommer någon dålig förvaltning och, om det gör det, att detta skulle få påföljder.

Kan kommissionen se till att medlen antingen kan dras in eller återkallas eller att böter eller liknande införs? För om man får något i förtroende – som min kollega Marian Harkin sade – är det inte godtagbart att man inte återgäldar detta förtroende.

För det andra – och slutligen – kommer vi aldrig att uppnå den situation som Proinsias De Rossa beskrev om att få ett bättre samhälle efter lågkonjunkturen än vad vi har nu.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman! För det första vill jag säga att jag instämmer helt i de villkor som Europaparlamentet har godkänt. Detta är vad kommissionen gör: När vi lånar ut pengar till de tre medlemsstater som utnyttjar systemet för stöd till betalningsbalansen tar kommissionen pengar som marknaderna har lånat ut och lånar ut dem på exakt samma villkor – vilket är villkor som är mycket mer fördelaktiga för dessa länder än vad de kunde ha fått om de vänt sig direkt till marknaden för att låna – samt fastställer vissa villkor för att se till att staterna betalar tillbaka pengarna till oss, men vi tar hänsyn till de fyra villkor som ni har nämnt och som parlamentet antagit. Vi är helt överens om dem.

När systemet för stöd till betalningsbalansen används bör man emellertid inte likställa – och av vad jag förstått av vissa anföranden tycker jag att det verkar som att ni i försökte göra det – användningen av budgetmedel (strukturfonder, Sammanhållningsfonden, program av annat slag eller bistånd) med ett lån för att lösa ett finansiellt problem i ett land.

Lettlands problem, som är samma problem som Ungern och Rumänien haft, är att man måste använda systemet för stöd till betalningsbalansen, eftersom man inte kan vända sig till marknaderna och låna för att finansiera sina ekonomiska behov. Det är problemet. Vi talar inte om ett program för en särskild verksamhet eller för vissa specifika projekt. Vi talar om vissa länder som har finansiella svårigheter. Delvis beror svårigheterna naturligtvis på krisen, men till följd av dålig förvaltning i det förflutna är problemen mycket svårare än i andra länder där förhållandena objektivt sett är likartade.

Klandra inte kommissionen eller Europaparlamentet eller ministerrådet för att en del regeringar i vissa medlemsländer har skött förvaltningen dåligt. Det är inte vårt ansvar. Vårt ansvar är att försöka hjälpa till att lösa ett finansiellt problem. Delvis är detta finansiella problem ett problem med betalningsbalansen, som beror på skuldsättningen inom den privata sektorn som måste refinansiera vissa summor eller betala tillbaka vissa skulder och saknar förmåga att själv finansiera dessa transaktioner, och delvis handlar det ibland om ett behov inom den offentliga sektorn.

När det gäller den offentliga sektorns behov, att finansiera statsskulden, finns det mer utrymme för att ställa upp särskilda villkor, och det gör vi också, tro mig. Så sent som i förrgår här i Bryssel försökte jag övertala en företrädare för Lettlands regering att göra de åtgärder som skulle ingå i budgeten för 2010 mer progressiva. Be emellertid inte kommissionen att tvinga ett land att införa en skattereform som det landet inte vill införa. Vi har inte den befogenheten – på gott och ont – och det vet ni lika väl som jag.

Vad har vi då för alternativ som företrädare för medborgarna i EU? Att låta landet kollapsa på grund av bristande betalningsförmåga? Att landet låter bli att fullgöra sina externa åtaganden oavsett om det gäller offentliga eller privata skulder? Att låta de finansiella problemen tvinga landet att devalvera sin valuta med 25 eller 30 procent, vilket omedelbart skulle göra familjer, företag och den offentliga sektorn, med skulder i utländsk valuta, utfattiga? Jag är säker på att ni inte vill det, och det gör inte jag heller. Det är dessa förutsättningar vi arbetar utifrån.

Jag instämmer i alla era analyser: Proinsias De Rossas, Alejandro Cercas' och Pervenche Berès' analyser – allas analyser. Naturligtvis instämmer jag i dem. Situationen på fältet i ett land som Lettland eller Rumänien är dock för närvarande mer komplicerad än så. Försök sätta er in i situationen för någon som måste företräda er alla och besluta om man ska eller inte ska låna ut pengar till ett land som inte kan låna på marknaderna,

som de flesta medlemsstater kan, eller som de mest industrialiserade länderna kan. Så ser situationen ut. Det är det problemet vi försöker lösa samtidigt som vi uppfyller de fyra villkor som ni har ställt upp och som jag stöder.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Den världsomspännande finanskrisen har haft genomgripande, globala följder för människors rörlighet över hela världen. Mot denna bakgrund behövs en större politisk och social integration med ett starkare och mer enat Europa. EU måste garantera skydd för alla grundläggande rättigheter inom sitt eget område, annars kan man inte predika en politik som man inte utövar. Jag förespråkar därför ett nytt solidaritetsbegrepp inom EU där sociala minimirättigheter kan garanteras för alla EU-medborgare. Det behövs till exempel garanterade miniminivåer på EU-nivå inom områdena hälsa, utbildning samt statliga pensioner och förmåner. Jag anser att det är mycket viktigt att införa dessa miniminivåer eftersom de främjar en större enhetlighet när det gäller arbetsvillkoren, vilket har en reglerande effekt på företagens och arbetskraftens rörlighet. Å ena sidan kan naturligtvis inte finansiellt stöd från EU vara beroende av en politik som uteslutande är medlemsstaternas ansvar, å andra sidan kan man inte heller i stödet ställa upp villkor för just denna politik. Det innebär emellertid inte att det inte behövs en bättre politisk och social samordning. En sådan samordning är tvärtom mycket viktig.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Till följd av finanskrisen har vissa medlemsstater varit tvungna att söka stöd från EU (rådets förordning (EG) nr 332/2002 av den 18 februari 2002) och från det internationella samfundet (Internationella valutafonden). Detta stöd måste vara inriktat både på att se till att det finns lämpliga villkor för att tillhandahålla socialt skydd och integration och på att genomföra ett system som främjar ekonomisk utveckling och skapande av nya arbetstillfällen. Under perioden mars 2008–maj 2009 nådde arbetslösheten i EU:s 27 medlemsländer 8,9 procent, och antalet arbetslösa steg från 5,4 miljoner till 21,5 miljoner. För EU-medborgarna är förlusterna av arbetstillfällen det största problemet. EU och dess medlemsstater måste kunna bevara befintliga arbetstillfällen och skapa andra nya arbetstillfällen. Detta kan ske genom effektiva investeringar i jordbruk, utbildning och hälsa samt i transport- och energiinfrastruktur. Varje EU-medborgare som förlorar arbetet innebär en familj i EU med lägre inkomst och, i förlängningen, sänkt livskvalitet. Varje arbetstillfälle som skapas innebär en familj med en anständig levnadsstandard och utbildning av god kvalitet för den yngre generationen. Den europeiska modellens framgång kan mätas i livskvaliteten för EU:s 500 miljoner invånare.

22. Den politiska situationen i Honduras med beaktande av valet den 29 november 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens yttrande om den politiska situationen i Honduras med beaktande av valet den 29 november 2009.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Vi är här i dag för att diskutera den senaste viktiga utvecklingen av den politiska krisen i Honduras.

Fyra månader efter att president Manuel Zelaya blivit avsatt är tyvärr den politiska krisen i Honduras fortfarande olöst, trots det avtal som undertecknades den 30 oktober av de kommittéer som företräder presidenten och de facto-regeringen.

Genomförandet av det så kallade San José-avtalet, som skulle tillhandahålla den ram och de villkor som är nödvändiga för att återupprätta demokratin och den konstitutionella ordningen i Honduras, har inte gjort några framsteg efter att den nationella enhetsregering som utnämndes den 5 november förkastats av president Manuel Zelaya. Dessutom har kongressen ännu inte beslutat om hans återinsättande, vilket hotar erkännandet av legitimiteten för det allmänna valet den 29 november – nyckeln för att ta sig ur krisen.

Därför har vi tillsammans med ordförandeskapet uppmanat alla parter att utan vidare dröjsmål genomföra alla bestämmelser i avtalet som en nödvändig förutsättning för att vårt förhållande, bland annat vårt utvecklingssamarbete, ska återgå till det normala.

Europeiska kommissionen har hittills till fullo stött de insatser för medling och underlättande som genomförts av Costa Ricas president, Oscar Arias, och Amerikanska samarbetsorganisationen (OAS) samt det internationella samfundets åtgärder för att utöva påtryckningar på parterna för att de ska hitta en fredlig

lösning. EU-ordförandeskapets ambassadör har kallats hem för överläggningar, och samtliga övriga EU-ambassadörer har också lämnat landet. Utbetalningarna av budgetstöd och utvecklingssamarbetet – med undantag av samarbete med det civila samhället och humanitärt stöd – har avbrutits. Dessutom har det planerade valobservationsuppdraget för det allmänna valet den 29 november ställts in.

Vi ser mycket allvarligt på denna kris, eftersom den innebär ett steg tillbaka, demokratiskt sett, inte bara för Honduras och det övriga Centralamerika utan för hela Latinamerika.

Jag vill på nytt upprepa här i dag att kommissionen kommer att stödja normaliseringen av den politiska situationen i Honduras, och därför måste parterna hålla fast vid avtalet. Även om det på grund av den begränsade tiden inte längre är möjligt att skicka någon valobservationsdelegation har kommissionen skickat två valexperter, som har anslutit sig till kommissionens delegation från och med den 9 november, för en femveckorsperiod med uppdrag att rapportera om aspekter av valprocessen och också ge råd om tänkbara åtgärder efter valet. Om den politiska situationen skulle medge ett mer aktivt engagemang till stöd för valprocessen har kommissionen också övervägt ekonomiskt stöd till valtribunalen enligt ett avtal med FN:s utvecklingsprogram (UNDP). Kommissionen är också redo att ge ekonomiskt stöd till OAS om villkoren för valobservationerna uppfylls.

Vi fortsätter att övervaka situationen och stöder alla insatser för att hjälpa till att återupprätta demokratin i Honduras.

Alojz Peterle, för PPE-gruppen. – (SL) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som deltagare i en särskild delegation från Europeiska folkpartiet fick jag för drygt en månad sedan möjlighet att grundligt sätta mig in i den politiska situationen i Honduras. Vår delegation besökte först Oscar Arias, Costa Ricas president och internationellt erkänd medlare i krisen, som presenterade San José-avtalet för oss.

I Honduras träffade vi den sittande presidenten, Roberto Micheletti, den avsatte presidenten, Manuel Zelaya, utrikesministern, domare i högsta domstolen, högsta valtribunalen, nationalkongressens talman, åklagaren, samt fyra presidentkandidater och andra viktiga personer. Båda parter välkomnade vår delegation och uttryckte sin villighet att inleda en ömsesidig dialog.

Oavsett de olika tolkningarna av händelserna i slutet av juni i år vill jag påpeka att det inte har förekommit någon upptrappning av våldet efter president Manuel Zelayas avsättning, som stöddes av ett beslut av högsta domstolen. I våra samtal framhöll vi vikten av politisk dialog, enligt andan i president Oscar Arias förslag. En intern dialog har senare ägt rum, men har tyvärr inte lett till något slutligt resultat. Jag anser emellertid fortfarande att vi bör fortsätta att verka för en politisk överenskommelse i landet.

Vi fick i samtalen med de viktigaste politiska aktörerna veta att valet den 29 november inte är en följd av den politiska förändringen, utan att det tvärtom påkallats av ett självständigt beslut av högsta valtribunalen något tidigare då president Manuel Zelaya fortfarande var vid makten. Efter händelserna i juni har inga nya kandidater uttryckt sin önskan att ställa upp i presidentvalet. I själva verket har presidentkandidaterna själva betonat att de inte hyser någon oro för att den politiska krisen skulle kunna leda till att presidentvalets legitimitet ifrågasätts, eftersom förberedelserna har inletts med utgångspunkt från demokratiska beslut.

Honduras är ett av de länder i Centralamerika som EU vill sluta ett associeringsavtal med. Krisen har emellertid avbrutit förhandlingsprocessen. Med hänsyn till att den fortsatta demokratiska utvecklingen i Honduras ligger i EU:s intresse, anser jag att det är viktigt att Europaparlamentet skickar observatörer för att övervaka presidentvalet.

Luis Yáñez-Barnuevo García, för S&D-gruppen. – (ES) Herr talman! Efter att ha lyssnat på kommissionsledamoten kan jag faktiskt bara instämma, men jag hade redan förberett ett anförande för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet.

Den konstitutionella ordningens sammanbrott i Honduras är slutet på två decennier utan kupper i Latinamerika och skapar ett dåligt exempel för andra länder, särskilt de svagaste, till exempel Paraguay nyligen.

Europaparlamentet kan inte och bör inte vända dövärat till inför en sådan kränkning av rättsstatsprincipen. Både rådet och kommissionen har gjort otvetydiga uttalanden som fördömer kuppen och stöder medlingen under president Oscar Arias ledning i linje med den ståndpunkt som enhälligt antagits av OAS med stöd av FN.

Den självutnämnde de facto-presidenten Roberto Micheletti har gjort narr av det internationella samfundet genom att inte foga sig efter de överenskommelser man nyligen kommit fram till, och ett av hans utspel har varit att hindra Manuel Zelaya, den avsatte presidenten, från att återinsättas.

Mot bakgrund av detta skulle valet av en ny president vid det val som ska hållas den 29 november sakna legitimitet från början, och valresultatet kan inte och bör inte erkännas av det internationella samfundet.

Europaparlamentet skulle begå ett allvarligt misstag om man skickade en delegation för att observera valet, eftersom det skulle tolkas som ett stöd för statskuppen. OAS har redan uteslutit att skicka någon observationsdelegation till valet.

Europaparlamentet har beskrivit sig som en garant för frihet, demokrati, rättsstatsprincipen och respekten för mänskliga rättigheter. Som Václav Havel sade i morse kan vi inte ställa olika krav. Här tror vi alla på demokratin, och därför kämpar vi för frihet. Oavsett om vi talar om Kuba, Kina, Nordkorea eller, som nu, Honduras, måste vår debatt därför vara bestämd mot dem som undergräver friheten. Låt oss inte förblindas av våra ideologiska preferenser. Det finns inga konservativa eller vänsterradikala kuppleddare eller diktatorer, bara kuppleddare som förtrycker och undergräver friheten.

Vi fruktar att förhållandena i Honduras inte kommer att förändras, och att dessa händelser kommer att ha skapat ett mycket farligt exempel där doktrinen om den goda, inte alltför blodiga kuppen som sker i rätt tid kommer att ha segrat.

Izaskun Bilbao Barandica, för ALDE-gruppen. – (ES) Herr talman! Den 30 oktober undertecknade parterna i konflikten San José-avtalet och beslutade att en nationell enhets- och försoningsregering ska tillträda senast den 5 november. Kongressen ska även återinsätta Manuel Zelaya tills den innevarande mandatperioden löper ut den 27 januari 2010.

Men vad har hänt? Roberto Micheletti har försökt bilda samlingsregering utan Manuel Zelayas medverkan, och kongressen har förhalat omröstningen för att slippa ge honom ämbetet åter. Roberto Micheletti har inte följt överenskommelsen och situationen förvärras. Val har utlysts och som vi ser i medierna träder kandidaterna tillbaka eftersom de inser att de demokratiska villkoren för att förrätta val inte existerar. Våld förekommer också. I dag fick vi höra att en borgmästare från oppositionspartiet och en väktare har skjutits ihjäl.

Internationella ingripanden behövs fortfarande, och vi stöder de insatser som generalsekreteraren för Amerikanska samarbetsorganisationen, president Luiz Inácio Lula da Silva, har gjort liksom USA:s och Oscar Arias medlingsuppdrag. I alla insatser kräver vi att överenskommelsen följs och att Manuel Zelaya återinsätts så att demokrati, institutionell legitimitet och fredlig samexistens mellan honduraner åter kan införas.

Vi uppmanar parterna att vara generösa och återuppta dialogen, även om OAS har förklarat att det börjar bli allt svårare. EU måste göra sin röst hörd i de internationella påtryckningarna mot kuppleddarna genom att utnyttja alla tillgängliga diplomatiska och politiska medel för att gynna överenskommelsen.

Catherine Greze, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Efter en militär statskupp och avsättningen av den legitimt tillsatte presidenten kändes San José-avtalet som en välkommen nyhet. Det hoppet har nu falnats. Genom att forma en egen nationell samlingsregering har kuppleddarna Roberto Micheletti fortsatt sin illegala och auktoritära verksamhet. EU måste tydligt ta avstånd från den här inställningen och begära att president Manuel Zelaya återinsätts.

Det går i dagsläget inte att hålla val under en illegal diktator. Valet den 29 november får inte erkännas. Amerikanska samarbetsorganisationen har redan vägrat skicka observatörer, och vi måste följa samma linje. Även om oppositionen har dragit sig undan vägrar vi erkänna resultatet efter ett val som blev ett marionettval.

Vi är bekymrade över de många kränkningar av de mänskliga rättigheterna vi får rapporter om. Det är viktigare än någonsin att Europa tydligt tar ställning för demokratin. Vi förkastar alla överenskommelser med en illegal regering. GSP+ -ordningen måste hävas. Om konflikten fortsätter är det dags för sanktioner. Vi har ansvar för att miljoner honduraner ska kunna välja demokratin och att Latinamerika inte går tillbaka till epoken med *pronunciamientos*.

Edvard Kožušník, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag har mycket höga tankar om Luis Yañez och följer till och med hans karriär, men jag kan inte samtycka till hur han har utnyttjat ord fälda av Václav Havel som vi alla värderar mycket högt. Jag var en av miljontals människor på gatorna som stod nedanför podiet när Havel talade – jag var då 18 år – och oavsett politiskt tillhörighet bara ville ha

en enda sak, och det var fria val. Det var dåtidens slogan, och jag tycker det är en slogan vi nog alla kan enas kring. Vi talar om val eftersom val är demokrati. Jag menar att situationen i Honduras inte är alldeles enkel, och vi kommer definitivt inte att kunna lösa den från bara EU:s sida. Vi måste se problemen globalt. Jag tycker att valet bör bli en startpunkt och att EU ska ha observatörer på plats eftersom valet ändå kommer att hållas och vi måste hoppas att landet en gång får demokratiska val.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Vi fördömer den militärkupp som ägde rum i Honduras den 28 juni och kuppmakarnas ihållande kränkningar av Tegucigalpa/San José-avtalet av den 30 oktober. Det är oacceptabelt att kuppmakarna uppenbart följer en taktik med systematiska förhållningar och ursäkter för att skjuta på återinsättningen av den författningsenligt valde presidenten Manuel Zelaya.

EU måste begära ovillkorlig och omedelbar tillsättning av president Manuel Zelaya, annars är det omöjligt att fortsätta valprocessen. Den blir ohanterlig och olaglig när inte minimivillkoren som garanterar medborgarna deras universella rätt till direkta slutna val, utan tvång eller hot, är uppfyllda. EU och parlamentet måste vara tydliga och fördöma och förkasta kuppmakarnas inställning. De måste också kräva omedelbart återinförande av demokrati i Honduras och enas om att inte skicka EU-observatörer eller godkänna några resultat från val som hålls under dessa omständigheter.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Valet kan vara ett sätt att ta sig ur en politisk kris eller ett dödläge. Vi har tidigare sett exempel på detta i Europa.

Valet i Polen 1989 är ett exempel. Det var inget demokratiskt val. Det var ett val som representerade en politisk kompromiss, men det var inte demokratiskt. Det var däremot avgörande, specifikt och mycket viktigt. För att ett val ska få en sådan specifik och positiv roll måste vissa villkor uppfyllas. Ett grundläggande villkor är att den politiska överenskommelse som ledde till valet också följs efter valet. Det vanligaste hindret mot att följa sådana överenskommelser är tolkningstvister om vad som egentligen överenskommits.

För att förhindra att skiljaktiga tolkningar leder till konflikter krävs det något särskilt, något som är svårt att urskilja och svårt att definiera. Det krävs god vilja från båda parter, vilket även gäller fallet Honduras. Utan båda sidors goda vilja hålls inte valet alls, eller så lever det inte upp till förväntningarna. Jag väddar därför om god vilja, hänsyn till framtiden och om att parterna åtminstone tar sitt ansvar. Inte minst är det viktigt med tanke på att både Manuel Zelaya och Roberto Micheletti tidigare har gjort sig skyldiga till politiska och rättsliga övertramp. Valet ger möjlighet och förhoppning om att dessa övertramp kan ändras. Jag är säker på att det är det vi vill ska hända.

Valet kan vara avgörande och positivt för ett demokratiskt Honduras. EU stöder den processen och är tillfreds med den. Vi stöder processen eftersom vi anser att demokrati och demokratisering är värden värda att kämpa för. I dag sade Václav Havel här i parlamentet att vi inte får rygga inför onskans ansikte eftersom det ligger i onskans natur att utnyttja fördelarna av alla eftergifter. Den nuvarande situationen i Honduras är tillfällig och kan inte bestå så länge. Valet är en möjlighet till förändring.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Herr talman! Den 28 juni avsattes den lagenligt valde presidenten Manuel Zelaya av armén. Jag fördömer på alla sätt den här militärkuppen. Den demokratiska rättsstaten måste återupprättas i Honduras. Det ska ske fredligt, genom dialog.

För närmare två veckor sedan – av en tillfällighet samtidigt som vår delegation för förbindelserna med länderna i Centralamerika besökte regionen – kändes det som om en historisk överenskommelse hade uppnåtts i Honduras efter flera månaders intensiva förhandlingar och dialog. Överenskommelsen skulle innebära återinförandet av demokrati och rättsstaten, att den lagenligt valde presidenten återinsattes och en nationell samlingsregering tillsattes. Slutligen skulle en sanningskommission undersöka förhållandena. Om överenskommelsen genomfördes skulle den legitimera det kommande valet, men det är för närvarande inte aktuellt.

Jag skulle vilja uttrycka en önskan att berörda parter i Honduras återvänder till förhandlingsbordet för att genomföra den överenskommelse som ingicks och genom dialog återkalla militärkuppen. Det är deras plikt gentemot det honduranska folket som drabbas hårdast av denna politiska kris. Om en demokratisk lösning inte kan nås verkar valet just nu inte få något bredare erkännande. Det får långtgående konsekvenser för Centralamerikas integration och för förhandlingarna om associeringsavtal, vilket i sin tur innebär många års stagnation där människor blir lidande.

Jag måste säga följande till de ledamöter som föreslår att vi ska erkänna det kommande valet: Vi får inte ge Honduras, Centralamerika och resten av världen signalen att vi tolererar statskupper. I det här läget behöver

de berörda satsa all sin energi på att återinföra demokratin. Om parlamentets ledamöter i förväg förklarar att valet ska stödjas får varken Manuel Zelaya eller Roberto Micheletti något incitament att återvända till förhandlingsbordet. Det skulle göra oss till en del av problemet snarare än lösningen, och vi skulle spela de odemokratiska krafterna och missförhållandena i händerna.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag lyckönskar Europeiska kommissionen och rådet till att tillsammans med det internationella samfundet ha enats kring ett tydligt avståndstagande från statskuppen och militärkuppen och kring kravet att alla internationella åtgärder vidtas på villkor att Manuel Zelaya tillträder presidentposten igen.

Jag beklagar djupt att parlamentet ännu inte har tagit avstånd från militärkuppen. Jag skulle vilja framhäva det ansvar som vilar på EU:s största grupp i parlamentet, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), som till och med i dagens debatt fortfarande jämställer kuppledarna och den legitima regeringen. Det är oacceptabelt att det här parlamentet ännu inte tagit avstånd från statskuppen. Jag håller därför med om att observatörer inte kan skickas och att resultatet av valet i november inte kan erkännas eftersom det inte hålls under frihet och den legitime presidenten gömmer sig på den brasilianska ambassaden.

Carlos José Iturgaiz Angulo (PPE). – (ES) Herr talman! Jag skulle uppskatta om vissa vänsterorienterade ledamöter i det här parlamentet som beslutsamt fördömer Honduras också lika kraftfullt fördömde det som händer i Kuba eller det som Hugo Chávez gör i Venezuela och i Latinamerika. Tyvärr suktar vissa människor fortfarande efter och stöttar Berlinmuren, Stalins utrensningar och till och med mumien Lenin hellre än ett demokratiskt val i ett land, i det här fallet Honduras. Därför måste vi inför det kommande valet se med allvar på det som händer i det här centralamerikanska landet.

Presidentvalet i Honduras utlystes för 16 månader sedan. Medlemmarna i valdomstolen, ansvarig instans för att förrätta valet, utsågs före den 28 juni – de utsågs alltså under Manuel Zelayas ledning. De sex presidentkandidaterna gick igenom det inledande förfarandet, och huvuddelen av kandidaterna vill att valet ska hållas i Honduras.

Så varför vill inte vissa människor erkänna valprocessen som den var en naturlig följd, oavsett om Manuel Zelaya hade regeringsmakten eller inte i Honduras?

Det är sant att de båda parterna förhandlare den 30 oktober lovade att söka en lösning på krisen. Överenskommelsen innehöll en uppsättning centrala punkter som fick stöd från båda sidor. Den avsatte presidenten Manuel Zelayas förhandlare fastställde dock inte vem som skulle leda samlingsregeringen.

Det framgår därmed tydligt att Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är positiv till det val som ska hållas på villkor att det präglas av insyn, demokrati och frihet. Vi ska stödja valet med observatörer från vår grupp. Vi får inte glömma att det var medlaren Óscar Arias, Costa Ricas president, som begärde att de skulle skickas. Som svar på en fråga från delegationen för Centralamerika sade han att de måste skickas eftersom Óscar Arias' stiftelse också skulle sända observatörer till Honduras. Detta är vad vi ska göra eftersom den internationella medlaren Óscar Arias begär det.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Herr talman! Jag ser valet den 29 november som en möjlighet för Honduras. Europaparlamentet måste därför skicka observatörer till valet. Det betyder inte att valet legitimeras som vänstern påstår – det skulle vara olagligt – utan att bevaka hur valet genomförs.

Samtidigt vill jag passa på att säga att Honduras bara är en timmes flygväg från Kuba och Havanna. Där har inget val hållits på 50 år. Kuba styrs av en kommunistisk tyrann som fångslar alla motståndare. Europaparlamentet har flera gånger krävt att de ska släppas och till och med gett Kvinnor i vitt Sacharovpriset, men Fidel Castro lät dem inte besöka parlamentet för att hämta priset. Jag skulle vilja att kommissionen, rådet och vänstern i plenum med samma beslutsamhet begärde rättigheter och friheter för Kubas medborgare.

Ricardo Cortés Lastra (S&D). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill framföra min yttersta oro över att San José-avtalet hävts. Vid sammanträden med den parlamentariska församlingen EU–Latinamerika i Panama i slutet av oktober upprepade vi vårt avståndstagande till militärkuppen och vårt stöd för medlingsinsatserna inom Amerikanska samarbetsorganisationen (OAS).

Vi måste på nytt återropa fred och dialog. Situationen i Honduras är kritisk, inte bara i politiskt hänseende, utan också socialt och ekonomiskt. Problem som fattigdom, finanskris och utlandsskulder får inte skjutas åt sidan ännu mer på grund av processen med att lösa den politiska konflikten.

Det är dags att Europaparlamentet mer än någon sin tidigare uttrycker sitt villkorlösa stöd för demokrati, rättsstaten och respekten för de mänskliga rättigheterna och anger återinsättandet av Manuel Zelaya som ett oundgängligt villkor för att legitimera valet.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Samma dag som Václav Havel i plenum talar om den frihet som man för 20 år sedan kämpade för i Östeuropa skulle jag vilja fråga alla i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) som i dag har pläderat för att EU ska skicka valobservatörer till Honduras vad de skulle ha gjort om EU för över 20 år sedan hade förklarat att det skickar valobservatörer för att övervaka ett olagligt val i deras land – där alla konstaterat att det saknades frihet och att klimatet var våldsamt och läget osäkert. Vad skulle ni ha sagt då för över 20 år sedan om EU hade förklarat att ”ja, vi skickar valobservatörer eftersom den sittande regimen säger att det går bra”?

Ni skulle alla ha sagt att EU inte hade laglig rätt att skicka valobservatörer. Därför, mina damer och herrar i PPE-gruppen, ber jag er att använda precis samma kriterier när det gäller dagens händelser i Honduras. Med andra ord: skicka inga valobservatörer till ett olagligt val.

Jag är glad att kommissionen har antagit just den ståndpunkten.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort – inte för att jag inte inser frågans betydelse, utan snarare för att det är sent på dygnet.

Jag har med stort intresse lyssnat på det engagemang som präglar vissa ledamöters uttalanden och den oro som ventilerats kring vilka förbindelser vi på kort sikt ska ha med detta ytterst fattiga land som ärligt talat måste återgå till ett normaltillstånd så snart som möjligt.

Den oro som ledamöter med olika politiska uppfattningar känner inför EU:s roll i det kommande valet och veckorna därefter är berättigad. Den kommer jag att ta med mig och diskutera med kollegerna.

Inte helt oväntat anser jag att det är mycket viktigt att vi fortsätter övervaka situationen i Honduras mycket noga så att vi känner till vad som händer och kan vidta nödvändiga åtgärder och ge vårt stöd så att vi snarast kan få en fredlig lösning på krisen.

Det är som sagt ett fattigt land. Krisen borde ha lösts för länge sedan, och jag ser väldigt mycket fram emot det stöd som ledamöterna visat kommissionen för det arbete vi försöker göra för att nå en lösning och uppfylla vår roll så att stabiliteten så snabbt som möjligt återställs i Honduras.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) En stor del av debatten om Honduras handlar av förställiga skäl om den politiska krisen, men dess verkningar sträcker sig betydligt längre än så. Honduras är det näst fattigaste landet i Latinamerika, och de ekonomiska och sociala konsekvenserna av den politiska krisen drabbar de 70 procent av befolkningen som redan lever i fattigdom. Turismen har nästan upphört helt. Att det utländska biståndet avbrutits får direkt inverkan på offentliga investeringar. Överbelastade och bristfälligt utrustade sjukhus kämpar för att utöver de vanliga problemen orsakade av dålig hygien, undernäring och sjukdomar, också kunna ta hand om dem som drabbas av det ökade våldet på gatorna, däribland regeringsstyrkornas misshandel och till med mord. Människorätts- och utvecklingsorganisationer kan inte bedriva sitt värdefulla arbete eftersom personalen inte skyddas av normala författningsbaserade rättigheter. De ställs istället inför utgångsförbud, kvarhållanden utan anklagelser och andra inskränkningar av den personliga friheten. Krisen sträcker sig långt utöver det politiska dödläget och striderna mellan centrala politiska personer. Den handlar om vanliga människor vars vardagliga kamp i vardagen blivit ännu hårdare de senaste fyra månaderna. Allt måste göras för att hålla fria och rättvisa val och för att författningsenliga rättigheter genast återinförs, liksom det utländska biståndet för att lindra vanliga människors lidande.

23. ”made in” (ursprungsmärkning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om ”made in” (ursprungsmärkning).

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag är glad att jag i ett plenarsammanträde i dag får tillfälle att vända mig till er angående förslaget om en förordning om ursprungsmärkning. Detta är ett förslag som parlamentet helhjärtat stött sedan kommissionskollegiet antog det så tidigt som i december

2005, vilket ledamöterna kanske erinrar sig. Jag kommer särskilt ihåg er resolution från juli 2006 och den skriftliga förklaringen från september 2007. Jag hade förmånen att få diskutera denna fråga förra månaden i Strasbourg med en grupp ledamöter som inför mig betonade hur viktigt det var att snabbt vidta åtgärder för att anta denna förordning.

Jag tror att ledamöterna håller med mig om att det är utomordentligt viktigt att handelspolitiken inte bara förbättrar de möjligheter som en öppen marknad kan erbjuda utan också försöker åtgärda de problem som globaliseringen skapar inte bara för konsumenter utan också, och kanske särskilt, för små företag.

Vi bör därför överväga ursprungsmärkning väl medvetna om detta. I 2007 års förklaring betonade ni europeiska konsumenters rätt att få tydlig och snabb information om sina köp. Det är precis det som denna förordning handlar om. Dess syfte är att EU-konsumenterna ska få full kunskap om vilket ursprungsland som varorna de köper kommer från.

Kommissionen har föreslagit en obligatorisk upplysning om ursprungslandet för vissa varor som importeras till EU från tredjeländer. Den täcker inte alla varor – vi koncentrerade oss på dem som var av stort intresse efter att ha samrått med många konsumenter och företrädare för industrin.

Jag vill bara tillägga att ursprungsmärkning ligger helt i linje med nuvarande WTO-regler och -principer och förekommer nästan överallt i världen. Import till Förenta staterna, Kanada, Kina och Japan måste vara märkta med ursprungsland. I själva verket är de flesta varor som man just nu kan köpa i butiker i EU märkta med ursprungslandet, eftersom de flesta rättssystem för närvarande kräver det. Det innebär givetvis att för de allra flesta företag kommer inte kravet på ursprungsmärkning för varor som exporteras till EU att medföra en extra kostnad.

Sedan 2006 har man i rådet fört diskussioner för att nå fram till en överenskommelse om kommissionens förslag. Några medlemsstater återstår att övertyga. De oroar sig för att den administrativa bördan och kostnaderna för systemet med ursprungsmärkning kanske väger mer än fördelarna.

Vi har noga övervägt dessa problem och har nyligen lagt fram konkreta alternativ som vi tror kommer tillrätta med dessa frågor. Det är inte ett nytt formellt förslag; det är ett försök att hitta en gemensam plattform och nå en kompromiss. Ett dokument om alternativa lösningar diskuterades med medlemsstaterna i handelspolitiska kommittén den 23 oktober 2009.

Allra först bad kommissionen medlemsstaterna att överväga alternativet att begränsa produktomfånget så att det bara omfattade slutkonsumentprodukter. Den ursprungliga listan innehöll några mellanprodukter som ogarvat skinn och vissa textilier som inte konsumenten har något direkt intresse av. Kommissionen föreslår nu att man bara inbegriper sådana varor som konsumenterna kan hitta i detaljhandeln.

För det andra föreslog kommissionen att systemet skulle lanseras som ett pilotprojekt. För varje fortsättning skulle det vara obligatoriskt med en konsekvensbedömning av det föreslagna systemet. Detta skulle möjliggöra en uppskattning av kostnads- och prisseffekten – det kan kanske också förstås ge en antydning om hur vi skulle kunna ändra förordningens produktomfång.

Jag är glad över att konstatera att medlemsstaterna har mottagit vårt dokument om alternativa lösningar med stort intresse. Även om inte alla tvivel har skingrats och flera medlemsstater fortfarande är principiella motståndare till detta förslag är de beredda att ytterligare överväga frågan, och arbetet kommer att fortsätta några veckor till både på expertmötesnivå och i handelspolitiska kommittén. Jag hoppas innerligt att detta bereder väg för en kompromisslösning.

Som ni vet ger Lissabonavtalets nya artikel 207 parlamentet en ny och utökad befogenhet över lagstiftningsåtgärder på det handelspolitiska området – och *made in*-förordningen skulle kunna bli en av de första som hamnar på era skrivbord.

Därför är jag mycket angelägen om att hålla er väl informerade om ytterligare diskussioner om detta viktiga ämne och ser fram mot vår korta debatt nu.

Cristiana Muscardini, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vissa problem berör oss också, inte bara tolkarna och dem som vill följa debatten och förhoppningsvis få några konkreta svar på ett problem som har dragit ut på tiden sedan 2005.

Som kommissionsledamoten med rätta påpekat har våra huvudkonkurrenter och ekonomiska partner i många år använt ursprungsmärkning på varor som importeras till deras territorium. EU saknar emellertid fortfarande en bestämmelse trots 2005 års förslag om en förordning, som fick brett stöd av konsumenterna

och företrädare för det civila samhället, och trots den positiva syn som parlamentet flera gånger gav uttryck för. Avsaknaden av en förordning om ursprungsbeteckning på varor urholkar medborgarnas och konsumenternas rätt och utgör ett hinder för en valfungerande marknad som måste ha gemensamma och enhetliga regler för att vara fri.

Handelspolitiska kommittén har under de senaste dagarna undersökt förslag på att minska antalet produktkategorier som omfattas av förordningen och skälen till rekommendationen att de ska användas under en försöksperiod. Vi frågar nu kommissionsledamoten: Stöds dessa kompromissförslag av åtminstone några medlemsstater? Kommer man att ytterligare diskutera dem? Ämnar ni fortsatt stödja 2005 års förslag om en förordning, tillsammans med parlamentet och som en del av medbeslutandeförfarandet? Vilka garantier och tidtabeller erbjuder kommissionen när denna svåra och försenade debatt är slut? Och, fru kommissionsledamot, samtidigt som jag i varje fall måste tacka er för vad ni med stor energi och beslutsamhet har uträttat, kan ni bekräfta det som ni skrev i ert svar på min fråga den 5 november 2009, nämligen att kommissionen kommer att fortsatt helhjärtat stödja ett antagande av förslaget som lades fram 2005 och att den står fast vid sitt åtagande?

Gianluca Susta, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag avser verkligen inte att nu, trots den tid som står till mitt förfogande, återigen gå igenom alla skälen till den upprepade begäran som vi ställer från parlamentets sida. Jag skulle vilja påpeka – och ni har själv redan poängterat det, fru kommissionsledamot – att Cristiana Muscardini och jag är de enda två veteranerna från 2006 som undertecknade den resolution med vilken parlamentet gav sitt stöd till den dåvarande kommissionsledamoten Peter Mandelsons initiativ i december 2006.

Vi hoppades att det initiativ som ni tog för några veckor sedan till att göra små förändringar för att nå en kompromiss skulle ha fått ett kraftigare stöd, även i handelspolitiska kommittén. Bland annat beklagar vi att många länder, även Storbritannien, via sin företrädare inom den kommittén återupprepade sitt motstånd eller sina farhågor. Det enda som vi vill i dag är att påminna er om att denna begäran inte handlar om protektionism. Det är inte industrier som inte längre kan konkurrera på den internationella marknaden som vi vill skydda, utan konsumenterna. Vi vill fästa uppmärksamheten på temat hälsa, miljö och äkta ömsesidighet på världsmarknaden, vilket saknas i dag. Dessutom saknas det inte bara när det rör sig om världens svagaste medborgare, nej det saknas när det gäller Japan, Förenta staterna, Australien, Kanada, Brasilien, Indien, ja, alla viktiga konkurrenter till EU, som har en skyldighet att i dessa ekonomiskt svåra tider försvara gemenskapens intresse, vilket också ligger bakom denna begäran.

Vi hoppas därför att parlamentet sätter in hela sin auktoritet bakom de initiativ som kommissionen lägger fram, och vi hoppas också att man kommer att stå fast vid de åtaganden som gjordes för några veckor sedan, även om denna process inte kan avslutas till jul utan under den nya arbetsordning som införs genom Lissabonfördraget.

Niccolò Rinaldi, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag ställer mig bakom yttrandena från de ledamöter som talat före mig och ansluter mig också till Cristiana Muscardinis yrkande. Jag skulle vilja erinra om en bild från en bok av Italo Calvini som heter *Cosmiocomics* där big bang beskrivs som en obestämd mängd materia där ingen vet något om någon eller någons härkomst. Vid ett tillfälle säger en kvinna att om hon hade lite utrymme skulle hon kunna göra lite pasta och pizza åt de närvarande. Detta skapar stor entusiasm inom mängden materia: det hörs en explosion, och det önskade utrymmet materialiseras som en värld av olikheter, vilket är dagens universum.

Jag tror att vi på vår globala marknad nu tar ett steg tillbaka och återgår till en obestämd mängd varor, vars ursprung och det tillverknings sätt som kännetecknar dem inte avslöjas för konsumenterna. Som liberaler och demokrater är vi varma anhängare av frihandelssystemet och frihandelsprincipen men också av öppenhetsprincipen och systemet för spårbarhet för varor. Som redan påpekats är detta inte så mycket en fråga om internationell handel utan om konsumentskydd. Vi förnyar vårt stöd för 2005 års förslag och – jag upprepar – jag stöder det yrkande som gjorts av Cristiana Muscardini.

Carl Schlyter, för Verts/ALE-gruppen. – Herr talman! Tack fru kommissionsledamot för att ni äntligen lägger fram ett förslag. Jag tycker att Barroso-kommissionen alltför ofta inte har vågat utmana rådet då rådet strävat bakåt i stället för framåt, men nu har kommissionen gjort det. Tack för det. Redan Adam Smith konstaterade att en marknadsekonomi inte kan fungera om inte konsumenterna får information nog att uttrycka sina val när de köper saker och därför är det direkt nödvändigt att vi har denna ursprungsmärkning.

Det bör inte finnas några undantag för de länder som har ingått frihandelsavtal med EU och så vidare, utan det ska vara lika för alla. Det finns de som påstår att märkningen innebär en hög kostnad, men många

produkter märks redan idag så det skulle bli en marginell merkostnad. Det har vi också sett på den mer detaljerade nötköttsmärkningen i Europa: Den är inte alls dyr. Men jag tycker att listan kunde göras längre. Den känns mest inriktad på produkter som ofta förfälskas och där alla har ett intresse av industrin. Samtidigt saknas många viktiga konsumentprodukter och jag tycker därför att listan bör utökas.

Helmut Scholz, för GUE/NGL-gruppen. – (EN) Herr talman! Min grupp, GUE/NGL-gruppen, anser att ursprungsmärkningen av produkter som kommer från länder utanför EU är en tvingande nödvändighet för EU. I en till stor del globaliserad och avreglerad värld är det absolut nödvändigt att konsumenter kan få reda på varifrån en vara kommer och vad de köper.

Jag tror att detta är ett område där medborgare och konsumenter verkligen inser vad EU är och hur EU kan bidra till internationell handel och världen utanför. Jag håller med mina kolleger om att vi borde anta 2005 års förslag om ursprungsmärkning. Enligt vår åsikt är det det minsta som man bör garantera europeiska konsumenter och medborgare. Det skulle också kunna gynna de små och medelstora industrierna i Europa.

Vi uppmanar kommissionen och rådet att snabbt lägga fram detta för övervägande av parlamentet. Bland annat är det fråga om en samstämmig uppläggning av politiken, och jag tror att på detta område kan internationell handel också bidra till internationell fred.

Lara Comi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi är del av ett industriellt system på europeisk nivå där varornas goda anseende till stor del beror på produktionssystemets integritet. Genom att behålla åtminstone en del av vår tillverkning i Europa kan vi erbjuda våra konsumenter riktigt kontrollerade varor av hög kvalitet. Det ligger i allas vårt intresse att fortsätta på samma sätt och ge konsumenterna möjlighet att få full vetskap om vad vi producerar och ursprunget till de producerade varorna. För att nå detta mål behöver vi något mycket enkelt men avgörande: öppenhet, ett begrepp som förstärker reglerna för ursprungsmärkning som antogs av parlamentet redan 2006 och, vilket kommissionsledamoten tidigare nämnde, som redan till stor del används på de stora världsmarknaderna som Förenta staterna, Mexiko och Kina.

Trots detta har ursprungsmärkningen fortfarande inte antagits av några EU-medlemsstater. Vi anser att om en produkt är tillverkad i Kina, eller i något annat icke-europeiskt land, måste europeiska konsumenter kunna få veta var produkten har tillverkats så att de kan göra ett medvetet val. Detta gäller oavsett kvalitet, vilken ofta också är hög. Somliga kanske tolkar behovet av öppenhet för extrem protektionism och tror att allt detta kan leda till en kostnadsökning för industrin. Så förhåller det sig emellertid absolut inte.

Frånvaron av ursprungsmärkning på varor som importeras till Europa, till skillnad från Kina, Förenta staterna eller Australien, gör det svårare för europeiska varor att konkurrera på en globaliserad internationell marknad. Att tillvarata uppfattningen om varor som tillverkas under användning av det bästa som Europa har att erbjuda är av alla dessa skäl det första avgörande steget mot erkännande på enskild medlemsstatsnivå.

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta är inte vår första debatt om ursprungsmärkning, men eftersom jag är säker på att upprepning har sina fördelar tar jag mig friheten att sluta mig till mina ledamotskolleger och betona behovet av en europeisk lagstiftning om ursprungsmärkning.

I själva verket har bristen på majoritet i rådet alltid lagt hinder i vägen för att denna förordning ska antas, trots den åsikt som uttrycktes av parlamentet 2005 och sedan 2007 via vår kollegas, Enrique Barón Crespos, röst på resolutionen.

En text som denna skulle emellertid representera ett avgörande framsteg inte bara för europeiska konsumenter utan också för våra industrier. Ja, genom att ange ursprungslandet för vissa produkter som importeras från tredjeländer skulle konsumenterna få full vetskap om egenskaperna hos den produkt som de köper. På så känsliga områden som kläder, lädervaror och möbler är det för de företag, som har beslutat att behålla produktionen i Europa och bevara europeiskt kunnande och europeiska jobb, en mycket viktig fråga att skapa möjligheter för konsumenterna att göra ett medvetet val.

Jag välkomnar därför det förslag som ni just har ställt, fru kommissionsledamot, men jag är angelägen att betona att detta förslag inte får vattnas ur. Att söka stöd av en majoritet medlemsstater får inte ske på bekostnad av vårt slutmål. Till exempel skulle det vara oacceptabelt om ursprungsmärkning bara skulle omfatta slutprodukter och på så sätt göra det möjligt att importera alla komponenter var för sig, sätta ihop dem i Europa och beskriva dem som "tillverkade i Europa".

Dessutom skulle jag vilja stödja kommissionens ansträngningar att dra så många fördelar som möjligt av ett sådant avtal. Utan att åter ta upp den upprepade begäran att förbättra och förenkla ursprungsreglerna skulle därför möjligheten att skapa ett märke för hela Europa och Medelhavsområdet tillsammans vara ett betydande framsteg när det gäller att förstärka sektorerna runt Medelhavet och syd-syd-handeln.

Till sist skulle jag vilja betona att som en del av genomförandet av Lissabonavtalet kommer utskottet för internationell handel att få väsentligt utökade maktbefogenheter. Kommissionen kommer därför, det försäkrar jag er, fru kommissionsledamot, att kunna räkna med totalt engagemang från ledamöternas sida för att noga följa diskussionerna om denna avgörande förordning för europeiska konsumenter och arbetare.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Ursprungsbegreppet får inte uteslutande handla om märkning. Det måste snabbt bli ett kraftfullt begrepp som innebär respekt för de mest långtgående regler om kunnande, arbetstagarrättigheter, hållbar utveckling och miljöskydd och ett uttryck för en ansvarsfull ekonomisk politik.

Även om globaliseringen skapar möjligheter för alla att producera innebär den desperata jakten enbart på vinst att arbetstagarnas och befolkningarnas rättigheter hela tiden kränks och att deras miljö förstörs. Kopiering som förr endast gällde lyxmärken berör nu sektorer så olika som läkemedels-, bil- och flygindustrin och föreställningen om vinst hägrar i bakgrunden, medan däremot konsumentskyddet allvarligt urholkas. Samtidigt försvinner tiotusentals jobb.

Med införandet av ett *made in EU*-begrepp skulle vi kunna ge konsumenterna en möjlighet att göra ett medvetet val och vidta åtgärder för att få nya rättigheter. "Ja" till respekt för arbetstagarrättigheter och för miljöregler, för vår yrkesskicklighet och för ansvarsfull ledning. Och till sist och allra viktigast, "ja" till att behålla och skydda industrijobb i EU.

Christofer Fjellner (PPE). - Herr talman! Protektionister erkänner sällan att deras förslag är protektionistiska, utan de döljer sina syften med andra argument. Jag skulle hävda att obligatorisk ursprungsmärkning är ett tydligt exempel på detta. I juni 2006 stod jag här i kammaren och avlivade ett antal myter om just det här förslaget, och den gången hamnade förslaget där det hör hemma, nämligen i soptunnan.

Men kohandeln inför beslutet om frihandelsavtalet med Korea har gjort att vi återigen behandlar det här förslaget, och det är inte ett värdigt sätt att ta upp den här typen av förslag på. Tre år senare lever uppenbarligen ett antal av myterna kvar, och de förtjänar att avlivas.

Låt oss därför börja med det första som påstås gång efter annan, nämligen att konsumenterna kräver detta, och då stöder sig förespråkarna på kommissionens Internetkonsultation i frågan. Men de nämner inte att 96,7 % av svaren i den konsultationen kom från ett enda land, nämligen Italien, där industrin och organiserade sårntressen driver frågan. I dag är det möjligt för den som så önskar att ursprungsmärka sina varor, och tro mig: Varje konkurrenskraftigt företag som ser en konsumentvinst i detta gör det redan i dag, så det behövs inte.

Den andra myten är att märkningen ger konsumenterna relevant information och konsumentskydd samt gynnar miljöintressen, som om det vore en fråga om geografi. Nej, detta är rentav att spela på människors fördomar, inte att skydda människor. Den tredje myten är att märkningen stärker europeisk konkurrenskraft. Men nya tekniska handelshinder skyddar inte europeisk industri. Detta har inte någonting med konkurrenskraft att göra, utan den stärks bara av öppna marknader och ett gott företagsklimat.

Om vi förbjuder EU-länder att tillåta den här typen av lagstiftning inom unionen för att den är protektionistisk, varför ska vi då tillämpa samma regler gentemot resten av världen utan att erkänna att det är protektionism? Vi har avfärdat idén om att införa en obligatorisk *made in EU*-märkning, och då vore det ju orimligt att nu införa detta gentemot resten av världen.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! I många fall har vi redan märkning av ursprungsland för mat och andra varor, så detta är inget nytt. Problemet med viss märkning av matvaror är att den inte alltid stämmer, och därför måste vi, hur vi än gör med förslaget, kunna pröva märkningens trovärdighet, dvs. att det som etiketten säger är riktigt, så att konsumenterna kan få den information som de söker.

Jag har en speciell fråga: Jag har fått ett samtal från en fabrikör som arbetar inom EU. Han frågar mig om kommissionen, rådet och parlamentet överväger en *made in EU*-märkning som skulle göra det möjligt för dem att gynna det faktum att de producerar inom EU. Kan kommissionsledamoten vara vänlig att redogöra för den saken för mig?

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Hela den här saken har orsakat en mängd problem, särskilt inom jordbrukssektorn på Irland. Nästan varje gång jag hör ledaren för de irländska jordbrukarnas riksförbund, Pdraig Walshe, tala refererar han till svårigheten med att få en riktig märkning som stämmer, som Mairead McGuinness sade.

Det verkar som om produkter kan importeras till Irland, förädlas genom att kryddor eller något annat läggs till och utges för att vara av irländskt ursprung. Detta är att grovt vilseleda konsumenten, och jag tycker att alla har rätt att veta ursprungslandet snarare än förädlingslandet för varje produkt.

Kan jag utgå från att det ska bli slut på denna praxis och att vi kan få en tydlig och riktig märkning så att vi vet exakt vilket land som varje vara kommer från?

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Tydlighet, tydlighet, tydlighet: det är vad marknaden ropar efter i dag när den kräver regler som garanterar öppenhet för att skydda konsumenterna. En fri marknad definieras också av tydliga regler som när de tillämpas genom öppna mekanismer ger alla konsumenter en valmöjlighet. Det är det som vi är här i dag för att be om; det är det som vi är här för att kräva.

I italienska statsägda tv-kanaler sänds ofta undersökande dokumentärer som visar hur i vissa länder, som ligger långt från Europa, också kulturellt, produktionstekniken baseras på användning av ytterst förorenande varor, förorenande tekniker, giftiga lösningar och med en arbetsstyrka som omfattar barn, som exploateras och tvingas arbeta ett omänskligt antal timmar. Konsumenterna måste få en möjlighet att också välja och ha en tydlig uppfattning om var speciella varor kommer ifrån. Det är det vi kräver. Jag anser att det nu är på tiden att snabbt anta tydliga regler som gör det möjligt för konsumenterna att fatta sina val genom helt tydliga och genomskinliga mekanismer och att anta dem med mycket stor beslutsamhet och mycket snabbare än vad som hittills varit fallet.

Catherine Ashton, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka alla som har bidragit till vad som är en viktig debatt om denna fråga.

Om jag får börja med de punkter som Cristiana Muscardini särskilt tog upp – känslan av att detta har dragit ut på tiden. Under min tid som kommissionsledamot har jag varit mycket angelägen att tala med medlemsstaterna om de frågor som de är mest engagerade av och har försökt att reagera när jag upptäckt en fråga som är viktig. Men, som andra ledamöter påpekat, det politiska livets realiteter gör att jag måste få igenom förslagen i rådet. Det innebär att när det står klart att det inte finns någon säker majoritet för en särskild fråga får jag än en gång överväga vad det är som skulle kunna avgöra skillnaden mellan ett misslyckande med att få igenom något som det uppenbart finns mycket bestämda åsikter om och en framgång.

Jag trodde att vi genom att förbättra våra framställningar för att åtgärda den oro som medlemsstaterna kände hade en möjlighet att gynnsamt påverka frågan igen, eftersom den fortfarande ligger på kommissionens bord. Särskilt när en kommission närmar sig slutet på sin ämbetsperiod och nu, skulle man kunna säga, går på övertid är det viktigt att tänka tillbaka på vad som ännu inte har avslutats.

Jag kan inte ge några tidsgarantier. Det skulle jag gärna vilja, men jag är ofrånkomligt bunden av rådet i detta fall. Men jag åtar mig att helhjärtat fortsätta att arbeta med frågan eftersom många känner så starkt för den. Jag ska återkomma till vad jag tycker och varför jag tycker att det är så viktigt.

Flera ledamöter har särskilt tagit upp frågorna om konsumenter och den möjlighet som detta skulle erbjuda till öppenhet och tydlighet – att ge information till konsumenterna. Jag tror att till och med Adam Smith citerades. Det är viktigt att man om man ska ha frihandel i världen också måste ha tydlighet och öppenhet så att konsumenterna kan göra de slags val som hör ihop med frihandel. De begreppen samverkar, och det tycker jag är riktigt. Därför anser jag att de ledamöter som tog upp den punkten i själva verket berör kärnpunkten i vad vi försöker åstadkomma.

Det handlar inte om protektionism. Det sker i hela världen. Beträffande de flesta länder varifrån man skulle köpa det slags varor som vi har listat vet man redan var man köper ifrån. Jag som konsument tycker själv att det är viktigt att veta var varan är tillverkad. Jag tror att det för många konsumenter har varit en viktig del av det sätt som de interagerar med marknaden på. Möjligheten att kunna säga att vi vill försäkra oss om att vi har den öppenheten, skulle jag påstå, är mycket betydelsefull. Vi bör inte förskräckas av den, för om vi är rädda för den är något fel. Poängen med öppenhet och frihandel och insynsvänlighet är att man ställs inför det och faktiskt förfar med det på lämpligt sätt.

Carl Schlyter bad mig särskilt om en utökning av listan. Den ska diskuteras ytterligare: det finns inte någon slutlig lista alls. Vi har helt enkelt försökt att lägga fram vad vi anser är en realistisk lista, men diskuterar den faktiskt gärna vidare.

Jag tycker också att det inte är mer än rätt att jag också tar upp de problem som har framförts om huruvida vi är tillräckligt ambitiösa. Kader Arif sade att vi inte borde vattna ur förslaget. Givetvis inte – men jag försöker inte vattna ur det; jag försöker att vara realistisk. Om jag till sist har ett förslag som jag helt enkelt inte har möjlighet att få igenom i rådet, anser jag att det är min skyldighet att på nytt undersöka och fråga om det finns saker vi skulle kunna göra, inte för att vattna ur förslaget utan för att medge att det finns legitima skäl till oro. Vi kan kanske försöka få igenom det som pilotprojekt eller som modell i mindre skala för att testa att det jag säger är sant och i förhoppning om att kunna vidga förslaget senare därför att vi då faktiskt har fått en förståelse för vad det är vi försöker åstadkomma.

Vi undersöker hela Euromed-frågan också. Det är del av den diskussion som för närvarande pågår, som ni vet. Jag tar också upp punkten om vad vi försöker göra när det gäller att skydda jobben. Ledamöterna känner säkert till att jag har klargjort skillnaden mellan protektionism och stöd för industrin, att skydda jobb och skydda konsumenter och liknande. Vi måste vara tydliga med att handel inte handlar om att strunta i alla dessa saker. De hör ihop.

Herr Fjellner, jag måste kommentera er särskilda synpunkt eftersom ni beskrev vad jag gjorde som ett otillbörligt sätt att agera. Jag är inte helt säker på hur parlamentariskt det är att i Europaparlamentet beskriva någon som otillbörligt agerande, men jag kan försäkra er om att jag inte på något sätt försöker uppträda så. Det handlar inte om någon koppling till något. Vad jag har försökt göra medan jag har talat med medlemsstaterna om alla dessa synpunkter på handel är att samla ihop frågor, antingen genom det arbete som jag uträttat – och speciellt genom att tala med småföretag i hela Europa som jag är mycket angelägen om ska få verkliga möjligheter så att fler än tre procent av dem kan börja handla med företag utanför EU – som antingen har uppskjutits – saker som vi inte har fattat beslut om i ena eller andra riktningen – eller helt enkelt frågor som länder har en särskilt stark åsikt om.

Detta är inte den enda frågan, inte på långt när, men det slog mig att detta var ett lämpligt tillfälle att försöka påminna om den. Det handlar om likvärdiga förutsättningar. Det handlar om tydlighet och genomskinlighet för konsumenter. Det handlar om att påpeka att vi måste gå vidare. Jag hoppas att parlamentet griper sig an detta och bidrar till att förbättra det ytterligare så att vi faktiskt får något oerhört positivt att ta tillbaka.

Allra sist vill jag ta upp följande: jag tillfrågades särskilt om frågan *made in EU*. Vi har faktiskt rådgjort med industrin och konsumenterna om den. Det fanns inget gehör för den. Man var rädd för att det skulle bli dyrt. Det var inte det man letade efter, och därför har vi inte gått vidare med det.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) En följd av liberaliseringen av världshandeln är stor arbetslöshet och en försämring av den sociala situationen i flera regioner och länder, också i Portugal, som är mer beroende av vissa produktionssektorer som textil- och kläindustrin till exempel. I det nuvarande klimatet med svår ekonomisk och social kris behöver vi en ny politik. Att anta regler om ursprungsbezeichnung skulle kunna bidra till att höja produktionsprofilen i flera medlemsstater. Emellertid krävs det mycket mer. Vi behöver skydda produktionssektorer genom ett paket av vidgade och mer effektiva åtgärder, som omfattar: genomförande av skydds- och garantimekanismer mot aggressiv export, prioritering av lokal produktion; slopande av modellen baserad på låga löner, låg utbildning och osäkra jobb; en användning av offentliga instrument för att kontrollera produktionen och reglera marknaden så att principen om livsmedelssuveränitet och tryggad livsmedelsförsörjning kan upprätthållas; ett effektivt medel mot utlokalisering av företag. Att skydda varje lands rätt till hållbar produktion är ett framtida krav. Vi behöver göra detta som ett uttryck för en ny ekonomisk samhällskraft och miljörationitet, som den nyliberala modellen inte bara inte kan garantera utan i själva verket gör omöjlig.

24. Beslut om vissa dokument: se protokollet

25. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

26. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 00.15.)